அரசு அருங்காட்சியகம், சென்னை

GOVERNMENT MUSEUM, CHENNAI

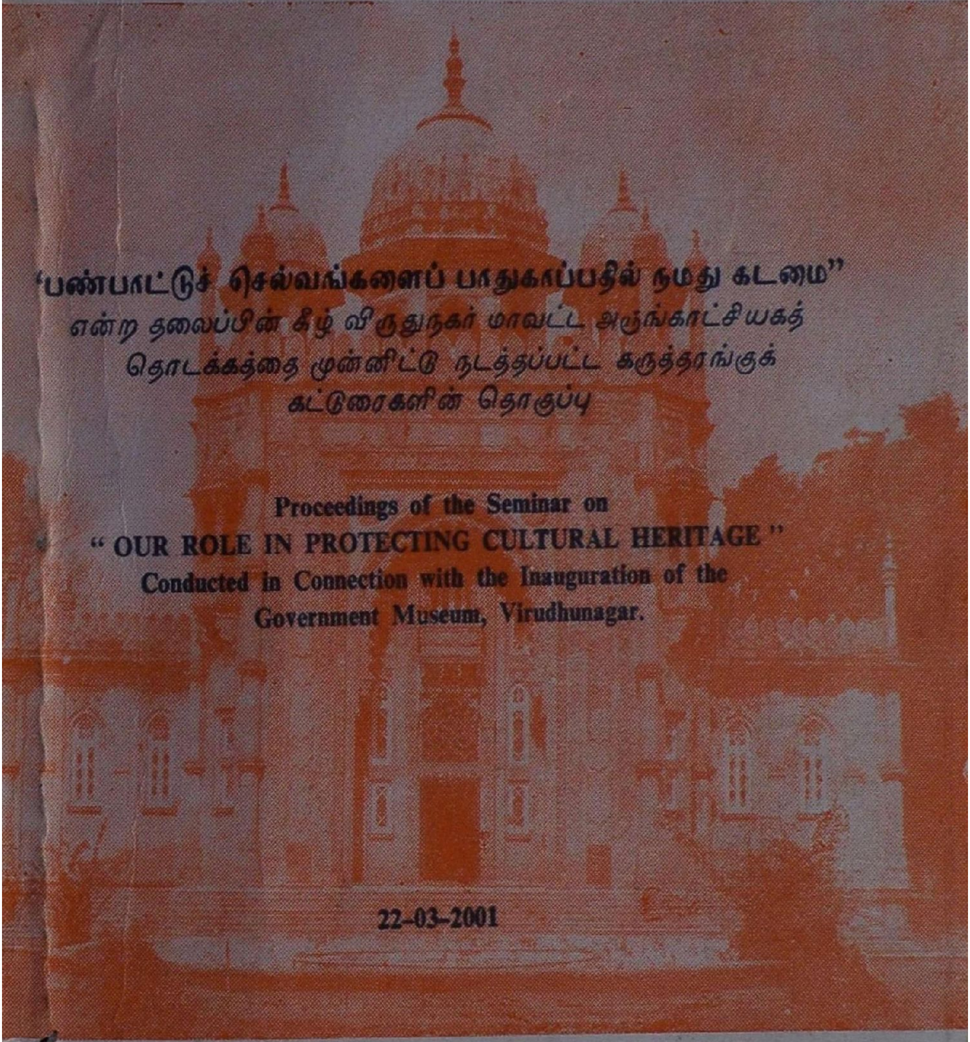

'பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் நமது கடமை''

என்ற தலைப்பின் கீழ் விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகத்
தொடக்கத்தை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்ட கருத்தரங்குக்
கட்டுரைகளின் தொகுப்பு

Proceedings of the Seminar on

" OUR ROLE IN PROTECTING CULTURAL HERITAGE "

**Conducted in Connection with the Inauguration of the
Government Museum, Virudhunagar.**

22-03-2001

வெளியீடு
முனைவர் ரா. கண்ணன், இ.ஆ.ப.,
அருங்காட்சியகங்களின் ஆணையர்,
அரசு அருங்காட்சியகம்,
சென்னை-600 008.

Published by
Dr. R. KANNAN, Ph.D., I.A.S.,
Commissioner of Museums,
Government Museum,
Chennai-600 008.

SEMINAR ON
"OUR ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE"

Chief Editor
Dr. R. Kannan, Ph. D., I.A.S.,
Commissioner of Museums

Editors

Dr. V. Jeyaraj,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
J. R. Asokan,
Curator for Design and Display
&
R. Balasubramanian,
Curator for Archaeology
Government Museum, Chennai-600 008.

Published by
The Commissioner of Museums,
Government Museum, Chennai-600 008.
March 2001

Keynote Address For The Seminar On "Our Role In Protecting Cultural Heritage" delivered by Dr.R. Kannan, Ph.D., I.A.S., Commissioner Of Museums on 22-3-2001 at the Museum Theatre, Government Museum, Chennai.

India being an ancient country has rich art treasures and heritage monuments. No other country in the world has such a rich cultural heritage. However, our ability to appreciate and protect is not commensurate with richness of our heritage. There are many laws to protect our cultural and artistic heritage, but their awareness even among the literate population is not high.

The UNESCO Conference of 1970 considered cultural property as property which on religious or secular grounds, is specifically designated by each State as being of importance for archaeology, prehistory, literature, art or science. Cultural property shall be taken to mean items, which are the expression and testimony of human creation and of the evolution of nature, which in the opinion of the competent bodies in individual countries are, or may be, of historical artistic, scientific or technical value and interest, including items such as zoological, botanical and geological specimens; archaeological objects; objects and documentation of ethnological interest; works of fine art and of the applied arts; literary, musical, photographic and cinematographic works; archives and documents. After the World Trade Organisation came into being in 2000 AD, intangible items like logos, trademarks etc. must be included.

Cultural heritage is under the custody of many types of bodies. Archaeology departments excavate and expose buried objects; protect monuments and the remnants of the past culture. The Archaeological Survey of India is protecting the innumerable national monuments in our country and preserves them for posterity. It also controls the export of movable cultural property out of the country. Similarly, the State Department of Archaeology is involved in the protection of State Monuments in Tamil Nadu, carrying out excavation in its jurisdiction, preserving the movable cultural heritage such as sculptures, bronzes, coins, terracotta objects, wall paintings etc. Museums are treasure houses, where thousands of antiquities are preserved for posterity. They also serve to display these for the lay public and scholars. Many

private museums are also functioning in our country. Without them much knowledge would lie dormant.

The Department of Museums, Government of Tamilnadu has so far established 20 museums in the State. The Government Museum, Virudhunagar is the latest one. This seminar is being conducted as part of the inauguration ceremonies.

There are many ways in which museums acquire objects such as excavation, field collection, purchase, bequest, transfer, loan, confiscation, and gift. Whatever may be the method of their collection, the collected objects should be protected. The collection should be properly documented. This documentation should be done on modern lines using digital methods. The Government of India is now very keen on the registration of the art treasures in museums and to prepare the National Register of Antiquities.

Conservation methods are practised to protect the artefacts in Museums from both natural and artificial dangers. Suitable environments are created to house objects so as to ensure their long-term preservation. New methods of conservation are constantly being invented.

While preservation deals with scientific methods of conservation, there is a growing illegal traffic in artefacts. They have been become hedges against inflation. Many laws, rules and practices are followed to safeguard the antiquities under the control of institutions. But there are thousands of antiquities without any proper care. This is due to the fact that there are many layers of civilisation in this 10,000 year old civilisation of ours. Normally treasure trove objects found under the ground are recovered under the Treasure Trove Act of 1878 and handed over to the museums. Recently, a trend has started in which bronzes and valuable sculptures recovered are kept in the village itself by local potentates, who whip up local sentiment and create law and order problems when recovery is attempted. After a year or two when local interest has died down such artefacts are found to be missing or replaced with fake duplicates. They end up on the illegal art market. They brings a good fortune to the persons involved in such traffic. This is a disturbing trend, which has to be countered by heavy deterrent punishment of the offenders.

To prevent such theft of art, there are many ways of finger printing the antiquities, so that the finger printed objects could be authenticated when they are substituted or retrieved. A register of such idols in villages must be maintained and an annual check has to be made. The Government Museum, Chennai did a pioneering project in the authentication of objects and at present, a joint project is on for the finger printing of bronze icons in collaboration with the Indira Gandhi Centre for Atomic Research, Kalpakkam. This will be extended to the temples also in the near future. This will prevent the recurrence of a situation, which occurred in the past when the ownership of the stolen Sivapuram Nataraja bronze had to be proved with great difficulty by referring to the dimensions mentioned in the Agama Sastras governing the building of temples and their bearing a definite relationship to the idols in the temples. The Government Museum has innovatively thought of making the holograms of the rare bronzes. The holograms will be displayed instead of the rare bronzes.

In the event of any theft or loss of the antiquities either from museums or from any other place, the police have a hard task to find them out and put them back in their proper place. There are ample cases, in which the police has confiscated hundreds of antiquities from the idol lifters and they are in the custody of museums. The return of the Pathur Nataraja is one of the finest examples of the skill of the police in bringing back our priceless art heritage with the help of the archaeologists of Tamil Nadu. Latest surveillance and alarm equipment are needed to prevent and detect theft immediately.

Faking is yet another menace, which has assumed major dimensions. Antique dealers in the State play a major role in the antiquities market. There is s a big question whether any law in the country controls them? It is very difficult to say what happens to the stolen objects from temples, museums, monuments etc. Fakes play a big role in misguiding the archaeologists, museologists, art historians, etc. but the museum scientists, especially the conservation scientists have procedures to differentiate the fake from the original.

Transport of artefacts to international exhibitions is risky. Insurance facilities by covering the risk of transport of antiquities are needed. Even for the artefacts in the museum insurance cover has to be thought of.

After the World Trade Organisation has come into being it is important that the sculptures, paintings etc. are registered. Otherwise, like the neem was patented in USA, the Nataraja, which is the logo of the Government Museum, Chennai and National Museum, New Delhi may be copyrighted and registered in some other country. The field of intangible property rights has great significance for this reason.

Museums are preparing disaster management plans to safeguard their own collections. Modern equipment to safeguard the collections is available. Training is provided to the new recruits and experienced staff, so that safeguarding the objects is effectively carried out.

Repatriation of objects taken out of the country during the colonial period and those stolen present different types of problems. They have to be brought back to the countries of their origin for the people whose forbears created them to enjoy and appreciate them.

Now there is no common platform to discuss the issues of the protection of cultural property. Every body is in a state of dilemma without knowing their jurisdiction and who should initiate action on an issue etc. This seminar has been organised to debate these important issues and make suggestions. Reputed scholars and leading professionals have been invited to participate. The suggestions that would emerge from their deliberations will be a valuable document for policy planners and implementers both in Government and in the private sector. Let us freely discuss our problems and come to creative and constructive conclusions to protect our cultural heritage.

PROGRAMME FOR THE SEMINAR ON "OUR ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE"

Venue: Museum Theatre, Government Museum, Chennai-600 008.

Date and Time: 22nd March 2001, 9.30 AM to 6.00 PM.

Registration:	9.00 AM to 9.30 AM.
Inauguration:	9.30 to 10.00 AM
Invocation :	
Welcome Address:	Thiru. **K. Lakshminarayanan,** Curator for Education
Inaugural Address And Release of Books	Thiru. **S. Ramakrishnan,** I.A.S., Secretary, Tamil Development-Culture and Endowments Department Secretariat, Fort St. George, Chennai-600 009.
Books to be released:	1. Iconography of the Jain Images in the Government Museum, Chennai by Dr. R. Kannan, IAS and Thiru. K. Lakshimnarayanan

2. Manual for Disaster Management in Museums (Both in Tamil and English) by Dr. R. Kannan, IAS.
3. Sculptures in Virudhunagar District by K. Lakshiminarayanan
4. Proceedings of the Seminar on "Our Role In The Protection Of Cultural Heritage".

Key Note Address: Dr. R. **Kannan**, Ph.D., IAS, Commissioner of Museums

Vote of Thanks: Thiru **J. R. Asokan**, Curator for Design & Display.

I Session 10.00 – 11.30 AM

GOVERNMENT MUSEUM, VIRUDHUNAGAR AND ITS ROLE IN PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE

Chairperson:
Thiru. **N. Harinarayana,** Retired Director of Museums, Chennai.

Raporteur:
Thiru. **P. Sam Sathiaraj,** Curator, Government Museum, Virudhunagar i/c

1. District Museums what for?
   -Thiru. N. **Harinarayana**, Retired Director of Museums, Chennai-5.

2. Cultural Properties worth Preserving in Virudhunagar District-Sippipparai and Rajapalayam Dog Varieties
   -Thiru. **Guru. Arumugham**, Salem-4.

3. Copper-plate grants from Virudhunagar District and the temple at Thiruchendur.
   -Thiru. S. **Krishnamurthy**. Archaeological Officer. Chidambaram-608 001.

4. Educational Activities through District Museums
   -Thiru. **J.R.Asokan**. Curator. Government Museum. Chennai-600 008.

5. Srivilliputtur Bronzes in the Collection of Virudhunagar Museum

-Thiru. **P. Sam Sathiaraj**, Curator, Government Museum, Madurai-20.

6. Government Museum, Virudhunagar-Panorama of Art and Culture
 -Tmt. **S. Krishnammal**, Curator, Ramanathapuram.

7. Service Rendered by Museums to the Foreign Tourists
 -Thiru. **N. Sundararajan**, Curator, Government Museum, Cuddalore.

Tea: 11.30 – 11.45 AM

II Session 11.45 AM – 1.15 PM

ART AND CULTURAL HERITAGE AND REGISTRATION OF OBJECTS AND BUILDINGS

Chairperson:

Thiru. **A. Abdul Majeed,** Director of Archaeology. Chennai-600 113.

Raporteur:

Thiru. **M. Gandhi**, Curator, Government Museum, Vellore.

1. Art and Cultural Heritage and their registration
   -Thiru. **K. Sridhar**, Registration Officer. Department of Archaeology, Trichi.

2. Portrait Sculptures from Virudhunagar District
   -Thiru. **K. Lakshiminarayanan**, Curator, Government Museum, Chennai.

3. A Survey of Global Legislative Measures on Art, Cultural and Natural Heritage
   Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Government Museum, Chennai.

4. Computerised Documentation of Museum Objects
   -Thiru. **J.R.Asokan,** Curator, Government Museum, Chennai.

5. Contribution of Tribals of The Nilgiris in the Preservation of Art and Cultural Heritage.
   -Dr.C. **Maheswaran**, Curator. Government Museum. Coimbatore.

6. Repatriation-Return of Antiquities
Dr. V. **Jeyaraj**, Curator, Government Museum, Chennai.

7. Paintings-The Art Patronised by Temples
-Thiru. G. **Karunanidhi**, Curator, Government Museum, Thiruvarur.

Lunch: 1.15 – 2.00 PM

III Session 2.00 – 3.30 PM

ILLEGAL TRAFFIC IN ART AND CULTURAL HERITAGE AND THEIR CONTROL MEASURES

Chairperson:
Dr. **V. N. Srinivasa Desikan**, Retired Assistant Director of Museums, Chennai.

Raporteur:
Dr. **C. Maheswaran,** Curator, Government Museum, Coimbatore.

1. Prevention of Illegal Traffic in Intellectual Property Especially Cultural Properties
-Dr. **R. Kannan**, I.A.S., Commissioner of Museums, Government Museum, Chennai.

2. Art and Cultural Heritage and the Drawbacks in their Protection
-Dr. **K. B. Rathi,** Reader in History, Ethiraj College, Chennai-106.

3. Shortcomings in the Protection of Treasures
-Tmt. **Satyabhama Badrinath**, Deputy Superintending Archaeologist, ASI, Chennai

4. Faking and Authentication
-Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Government Museum, Chennai.

5. Treasure-trove Problems
-Thiru. **R. Balasubramanian**, Curator, Government Museum, Chennai.

6. Drawbacks in the Protection of Art and Cultural Heritage
-Thiru. **A. Periasamy**, Curator, Government Museum, Pazhani.

7. Methods of Protection of Art and Cultural Heritage
-Thiru. **C. Pakkirisamy**, Curator, Government Museum, Sivaganga.

Tea: 3.30 –3.45 PM

IV Session 3.45 – 5.00 PM

PROTECTION OF ART AND CULTURAL HERITAGE-WHOSE RESPONSIBILITY?

Chairperson:

Thiru. **K.T.Narasimhan**, Superintending Archaeologist, ASI, Chennai

Raporteur:

Thirumathi. **S. Krishnammal**, Curator, Government Museum, Ramanathapuram.

1. Providing for the Safety and Security of Museums,
   -Prof. **K. Dawn Stanley**, Head of the Department of History, Madras Christian College, Tambaram. Chennai-600 059.

2. The Role of Students in the Protection of Art and Cultural Heritage
   -Dr. **S. Subbhulakshimi**, Reader in History, Ethiraj College, Chennai-600 106.

3. The Role of Tourists in the Protection of Art and Cultural Heritage
   -Dr. **V. Manimozhi**, Reader in History, Ethiraj College, Chennai-600 106.

4. The Role of the Public in the Protection of Historical Monuments
   -Thiru. **G. Thirumurthi**, Assistant Archaeologist, Archaeological Survey of India, Chennai

5. Treasures of Art and Non-life Insurance
-Thiru. **P. Manoharan**, Manager, New India Assurance Company, Chennai.

6. The Role of the Public in the Protection of Art and Cultural Heritage
-Thiru. **M. Gandhi**, Curator, Government Museum, Vellore.

8. Conservation of Cultural Property
-Dr. **V. Jeyaraj**, Curator, Government Museum, Chennai-600 008.

Panel Discussion: 5.00 – 5.30 PM

Panelists:

1. Thiru. **P. R. Srinivasan**, Retired Director of Epigraphy, ASI.

2. Prof. **P. Shanmugham**, Head of the Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras, Chennai-600 005.

3. Prof. **K. Dawn Stanley**, Head of the Department of History, Madras Christian College, Tambaram, Chennai-600 059.

4. Dr. **N. Sankaranarayana**, Retired Curator, Chennai.

Valedictory Function 5.30-600 PM

Concluding Remarks and Recommendations
Dr. **R. Kannan**, IAS, Commissioner of Museums

Valedictory Address by
Thiru. **Nanjil Kumaran**, Inspector General of Police (Economic Offences). Chennai

Vote of Thanks: Thiru. **R. Balasubramanian**, Curator. Archaeology

National Anthem

SESSION I

GOVERNMENT MUSEUM VIRUDHUNAGAR AND ITS ROLE IN THE PROTECTION OF CULTURAL HERITAGE

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய மரபுச் செல்வங்கள் - சிப்பிப்பாறை, இராசபாளையம் நாய் இனங்கள்

சிப்பிப்பாறை அ.குரு. ஆறுமுகம்
'செங்கதிர் இல்லம்' 1/361, திருமூலர் வீதி, அழகாபுரம்
நகரமலைச்சாலை, சேலம் – 636 016.

1910–ல் உருவாக்கப்பட்ட அன்றைய இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் மேற்குப் பகுதியே இன்றைய விருதுநகர் மாவட்டம். பல்வேறு சமூக, அரசியல் காரணங்களால் பின் தள்ளப்பட்டு, காமராசர் மாவட்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டு, தென்மாவட்டங்களில் ஏற்பட்ட சாதிப் பூசல்களையடுத்து விருதுநகர் மாவட்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டது.

60 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வூர் விருதுபட்டி என்றே வழங்கப்பட்டது. இவ்வூர் சிறிய நகர் என்றாலும் வணிகர் நகர் என்றே பெயர் பெற்றது. 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த "மக்களைப் பெற்ற மகராசி" என்ற திரைப்படத்தில் வரும் "மணப்பாறை மாடுகட்டி" என்ற பாடலின் கடைசியில் "பொதியஏத்தி வண்டியிலே பொள்ளாச்சி சந்தையிலே விருதநகர் வியாபாரிக்கு வித்துப் போட்டு பணத்தை எண்ணு சின்னக் கண்ணு" என்ற வரிகள் இவ்வூரின் சிறப்பை விளக்கும்.

இம்மாவட்டத்தின் "சாத்தூர் மிளகாய், நென்மேனி வெள்ளரிக்காய், இந்தியாவின் குட்டி ஜப்பான் என்று அழைக்கப்படும் சிவகாசியின் பட்டாசுத் தொழிற்சாலைகள், கணினி வண்ண அச்சகங்கள் இராசபாளையம் மருந்துப் பஞ்சுகள், திருவில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் கோவில் அருப்புக்கோட்டை திருச்சுழி சிவன் கோயில்கள் புகழ்பெற்றவை. திருச்சுழியே திருவண்ணாமலை இரமணமகரிஷியின் பிறப்பிடம்.

இரண்டு முதல்வர்களைத் தந்த இம்மாவட்டம் 1. திரு. குமாரசாமி இராசா. 2. பெருந்தலைவர் காமராசர்

வானம் பார்த்த கரிசக் காடே இந்நிலப்பகுதி பெரும்பாலும் வறட்சியைக் காணும் பகுதி. பெரிய ஆறுகள் என்று எதுவும் இல்லை. "வைப்பாறு" அர்ச்சுனா என்ற இருகாட்டாறுகளே பெரியவை. கேரளாவில் உள்ள பம்மையாறு, அச்சன் கோவிலாறு உபரி நீரை வைப்பாறில் விட்டால் 4 இலட்சம் ஏக்கர்கள் பாசன வசதி பெறும் என்று கடந்த அரை நூற்றாண்டாகப் பேசப்பட்டுவருகிறது. இது செயலுக்கு வந்தால் எங்கள் தாகமும் தீரும், வளமும் கொழிக்கும் அந்நாளை எதிர் நோக்கிக் காத்திருக்கிறோம்.

இம்மாவட்டத்தில் சிவகாசி, சங்கரன் கோவில் சாலையில் உள்ள 'செவல்பட்டியில் ஊரின் மேற்கு உள்ள குன்றில் கி.பி. 9–ம் நூற்றாண்டில் செதுக்கப்பட்ட ஒரு சிறு குடவரைக் கோயில் உள்ளது. அதில் உள்ள சிவனின் சிலை காண்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும். இது பாதுகாக்கப்படவேண்டிய கருவூலம்.

அம்மை நோய்க்கு எப்படி மாரியம்மனுக்கு நேர்த்திக் கடன் செலுத்துகிறார்களோ, அதே போன்று காய்ச்சல் போக "காய்ச்சல்க்கார" அம்மனுக்கு நேர்த்திக் கடன் செலுத்துவது உண்டு இக்கோயில் சிவகாசியில் உள்ளது.

சாம்பல்நிற அணில்களுக்கென்று இந்தியாவில் உள்ள ஒரேயொரு புகலிடம் திருவில்லிப்புத்தூர் அணில்கள் புகலிடமாகும். இது திருவில்லிப்புத்தூர் செண்பகச் சோலையை அடுத்துள்ள மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ளது.

தமிழ்நாட்டில் "காங்கேயம் காளைகள்" புகழ்பெற்றவை. அதே போன்றே இம்மாவட்டத்தில் உள்ள இரு நாய் இனங்கள் புகழ் பெற்றவை. இவை வேட்டை நாய்கள் என அறியப்பட்டவை. இவை சிப்பிப்பாறை இராசபாளையம் இனங்களாகும். இவ்வினங்களின் வரலாறு சரியாக இன்னும் அறியப்படவில்லை, இராசபாளையம் இனத்தைத் தெரிந்த அளவு சிப்பிப்பாறை இனத்தை பலர் அறிந்திருக்கவில்லை. காரணம் இராசபாளையம் இராசுக்களால் பெயர் பெற்றது. சிப்பிப்பாறையோ ஓர் சிற்றூர். இது இராசபாளையத்தின் தென்கிழக்கே 40 கி.மீ. தொலைவில்

கோவில்பட்டி செல்லும் வழியில் உள்ள ஓர் ஊராட்சியாகும். இவ்வூர் நாய் சிறந்த வேட்டை நாய். தன்னை வளர்ப்பவரைத் தவிர மற்றவரை பக்கத்தில் அண்டவிடாது, சிறந்த மோப்ப நாயுங்கூட. எனவே இதை காவல் துறையில் பயன்படுத்தலாம் என 1969 பிப்ரபரியில் வெளிவந்த "இல்லஸ்ட்ரேட்டடுவீக்லியில் இந்திய நாய்கள் என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வேறு எந்த இந்திய நாய்க்கும் இச்சிறப்பு இல்லை.

1974 சூன் மாதம் தினமணிச் சுடரில் வெளிவந்த 'நாய்கள் பற்றிய கட்டுரையில்" சிப்பிப்பாறை இனம், காவல் துறையில் மோப்ப நாயாக பயன்படுத்தப்பட உள்ளது. என்ற குறிப்பு காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று வரை அதைப்பற்றிய சரியான தகவல் இல்லை.

1990களில் தினமணிக் கதிரில் வெளிவந்த நாய்கள் பற்றிய கட்டுரையில் சில தவறான தகவல்கள் காணப்பட்டன. அதற்கு மறுப்பு எழுதும்போது சிப்பிப்பாறை ஒரு சிற்றூர் மனிதர்களுக்கே உணவு சரியாகக் கிடைக்காதபோது, இவ்வரிய நாய்களை எப்படிக் காப்பது எனவும், அரசோ அல்லது தொண்டு அமைப்போ அழிவின் விளிம்பில் இருக்கும் நாய் இனத்தைக் காக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதற்கு செவி சாய்ப்பதுபோல தமிழ்நாட்டு அரசின் 1998ம் ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்டத்தின் போது கால் நடைத்துறை அமைச்சர் "சிப்பிப்பாறை நாய் இனம்" சைதாப்பேட்டை அரசு கால் நடை வளாகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகிறது என்று சட்டமன்றத்தில் கூறினார்.

1999–ம் ஆண்டில் திருவில்லிபுத்தூர் சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. தாமரைக்கனி சட்டசபை விவாதத்தில் "சிப்பிப்பாறை நாய் இனம்" போன்று இராசபாளையம் நாய் இனத்தையும் காப்பாற்றவேண்டும் என்றார். இராசபாளையத்தில் நாய் வளர்ப்போர் கூட்டுறவுச் சங்கம் உள்ளதாக 4 ஆண்டுக்கு முன் தினமணிக் கதிரில் ஒரு கட்டுரை வெளியானது. இதிலிருந்து "இந்நாய்" இனங்களின் பெருமையை அறிகிறோம்.

தற்போது உலகளவில் "தற்சார்பு" விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு

வருகிறது. உள்ளூர் வரலாற்றையும், மரபுச் செல்வங்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கிற போக்கு பரவலாகக் காணப்படுகிறது. உலகின் எம்மூலையில் மரபுச் சின்னங்கள் அழிக்கப்பட்டாலும் அதற்கு எதிர்ப்புக் குரல்கள் நானிலத்தின் நாலாபக்கங்களிலிருந்தும் வருகின்றன. இதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு ஆப்கானிகத்தானில் "பாமியான் மலை" பெரிய புத்தர் சிலைகளைக் காக்க எடுத்த நடவடிக்கைகளே. வரலாற்றையும், அறிவியலையும் நம்பாதவர்கள் அறிவியலால் உண்டான கருவிகளைக் கொண்டே வரலாற்றை அழிக்க முற்படுவர்.

எனவே தமிழ்நாட்டின் இருபதாவது அருங்காட்சியகமான இவ்வருங்காட்சியகத்தில் "சிப்பிப்பாறை, இராசபாளையம்" நாய் இனங்களின் படமும், திருவில்லிபுத்தூர்ச் சாம்பல் நிற அணிலின் படமும், செவல்பட்டிக் குடவரைக் கோவிலின் படமும் இடம் பெறவேண்டும். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் வைப்பாற்றில், குண்டாறு எனும் இடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டு தற்போது மதுரை அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள "முதுமக்கள் தாழியை" இங்கு கொணர வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கலைகள் வளர ஆற்றட்டும் அரும் பணிகள் இவ்வருங்காட்சியகம் !

விருதுநகர் மாவட்டச் செப்பேடுகளும் திருச்செந்தூர் கோயிலும்

கிருஷ்ணமூர்த்தி, எம்.ஏ., பி.எட்.,
மாவட்டத் தொல்லியல் அலுவலர்
சிதம்பரம் – 608 001.

'நமது பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் நமது கடமை' என்ற தலைப்பில் அரசு அருங்காட்சியகம் கருத்தரங்கு நடத்துவதுடன் கருத்தரங்கு மலரை வெளியிட திட்டமிட்ட செயல் போற்றுதலுக்குரியதாகும். இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட விருதுநகர் மாவட்டம், மழையின்றி வறண்ட பூமி. எனினும் கலை, வரலாறு, பண்பாட்டில் முதன்மை வாய்ந்த மாவட்டங்களில் ஒன்று எனலாம். இந்த மாவட்டத்தில் அரசு அருங்காட்சியகம் அமைப்பது சாலவும் பொருத்தமாகும்.

'கலைப் பண்பாட்டுச் செல்வங்களும் அவற்றைப் பதிவு செய்தலும்' என்ற அமர்வில் வாசிக்க இக்கட்டுரையைத் தயாரித்துள்ளேன்.

கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள் ஆகியவற்றைத் கண்டறிந்து பதிவு செய்வதில் ஈடுபாடு காட்டுவது போல் செப்பேடுகளையும் தொல்லியல் துறை கண்டறிந்து பதிவு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகிறது. திருவாவடுதுறை ஆதினத்தில் 80 செப்பேடுகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகமும், மத்திய அரசு கல்வெட்டுத்துறையும், எம் துறையும் இங்கள்ள செப்பேடுகளைப் படியெடுத்துள்ளன. ஆய்வு செய்துள்ளன, 80 செப்பேடுகளில் நான்கு செப்பேடுகள் மட்டும் விருதுநகர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த செப்பேடுகள் ஆகும். இந்நான்கு செப்பேடுகளின் நிழற்படப் பிரதிகளை அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கலாம். பல்வேறு சாதி மக்களும் ஒன்று கூடி கோயில் திருப்பணியில் ஈடுபட்டதை விளக்கக் குறிப்பாக எழுதி வைக்கலாம். ஏழாயிரம் பண்ணைச் செப்பேட்டில் வரும் காலக் குறிப்புகளை – தமிழ்

எண்களை விளக்கக் குறிப்பில் (Chart) எழுதி வைக்கலாம். சிவகாசி நாடார் செப்பேட்டினை திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பாதுகாத்து வருவதற்காகத் தினத்தந்தி நிறுவன அதிபர் டாக்டர், சிவந்தி ஆதித்தன் அவர்கள் 28–9–1997 அன்று ரூபாய் 10,000/– நன்கொடை வழங்கினார்கள்.

விருதுநகர் தற்போது மாவட்டமாக இருப்பினும் தொடக்கத்தில் சாத்தூர் வட்டத்தில் ஓர் ஊராகவே இருந்தது. இவ்வூர் நகர சபையாக விளங்கியது. சாத்தூர் பெயரில் ஒரு செப்பேடும் சாத்தூருடன் நெய்வேலி, வடமலைபுரம் சேர்ந்து மூன்றூர் கொண்ட இரண்டாவது செப்பேடும் சாத்தூர் அருகில் உள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை கிராமம் என்ற மூன்றாவது செப்பேடும் சாத்தூர் அருகேயுள்ள சிவகாசி நகர் என்ற நான்காவது செப்பேடும் இக்கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. நான்கு செப்பேடுகளும் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் வெளியிடப்பட்ட செப்பேடுகள் ஆகும். நான்குமே திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரப் பணிக்கு மகமை அல்லது தானம் வழங்கப்பட்டவையேயாகும். இன்று போன்றே அன்றும் திருச்செந்தூர் முருகர் கோயிலை மக்கள் பெரிதும் போற்றி வழிபட்டுள்ளனர் என்பது செப்பேடுகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது. திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பல சாதி மக்களால் மதிக்கப்பட்டதற்கு ஈண்டுள்ள நான்கு செப்பேடுகளும் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். சாதிகள் குறித்து ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும், சமுதாயத்தை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் பண்டைக்கால எண்களை ஆய்வு செய்பவர்களுக்கும் ஈண்டுள்ள செப்பேடுகள் பெரிதும் துணை புரியும். இங்குள்ள நான்கு செப்பேடுகள் குறித்து திருவாவடுதுறை ஆதீனத் திங்களிதழிகளில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். பிறகு திருவாவடுதுறை ஆதீனச் செப்பேடுகள் நூலிலும் இடம் பெறச் செய்துள்ளேன்.

சாத்தூர்ச் செப்பேடு

28–1–1779இல் வெளியிடப்பட்ட இச்செப்பேடு 25 செ.மீ. நீளமும் 16 செ.மீ. அகலமும் கொண்டுள்ளது. முதல் பக்கம் 39 வரிகளும் பின்

பக்கம் 41 வரிகளும் வெட்டப்பட்டுள்ளன. முன்புறம் மயில் உருவமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

சாத்தூர் பகுதியில் பாளையக்காரராக இருந்த இம்முடிவங்காரு சுந்தர பாண்டியன் மகன் ஏறப்பாப நாயக்கர் நான்கு வகையான கிராமங்களுக்கும் மகமை வழங்குமாறு ஆணை பிறப்பித்துள்ளார். பெரும்பற்று கிராமம், சிறுதெட்டுத் கிராமம், உம்பள கிராமம், சீவிதக் கிராமம் அந்நான்காகும். பெரும்பற்றுக் கிராமம் நாடார்கள் மிகுதியாக வாழும் ஊர் எனலாம். பெரும்பற்று வலங்கை உய்யக் கொண்டார் நாடார் என்பது விக்கிரம சிங்கபுரக் கல்வெட்டு மூலம் தெரிய வருகிறது. உம்பளக் கிராமம் –மறவர் கிராமம் போலும். சீவிதக் கிராமம் அனுபோக பாத்தியதை மட்டும உள்ள ஊர் போலும். சிறுதெட்டு கிராமம் பெரும்பற்று நாடார் அல்லாதவர் வாழும் ஊராக இருக்கலாம். பெரும்பற்று பேரூராகவும் சிறுதெட்டு சிற்றூராகவும் குறிப்பிடலாம். ஒவ்வொரு வீட்டாரும் திருச்செந்தூர் கோயில் திருப்பணிக்கு ஒரு குறுணி நெல் வழங்க வேண்டும். செப்பேடு எழுதிய தாமோதரதாசு நாட்டுக் கணக்கு என்ற பதவியில் இருந்துள்ளார். அய்யம் பெருமாள் மகன் புன்னைவனம் செப்பேட்டில் பொறித்துள்ளார். பட்டயத்தை வெளியிட்ட ஏறபாப்ப நாயக்கர் அதனைத் திருவாவடுத்துறை ஆதீனத்தின் தம்பிரானாக இருந்த அருணாசலத்திடம் அளித்துள்ளார்.

சாத்தூர், நென்மேனி, வடலைபுரம் செப்பேடு

சாத்தூர் செப்பேடு போன்றே சாத்தூர், நென்மேனி, வடமலைபுரம் என மூன்று ஊராரும் சேர்ந்து திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரம் பணிக்கு மகமை வழங்க முடிவெட்டுத்துள்ளனர். காலம் 2–12–1729 ஆகும். இச்செப்பேட்டில் எந்த பாளையக்காரர் பெயரும் இல்லை. வித்துவ மகா ஜனங்கள், மாகானத்தார், தலத்தார் ஒன்று கூடி தானம் வழங்கியுள்ளனர். 25 செ.மீ., நீளமும், 15.5 செ.மீ. அகலமும் கொண்ட இச்செப்பேடு முன்பக்கம் 48 வரிகளையும் பின் பக்கம் 59 வரிகளையும் கொண்டுள்ளது. செப்பேட்டின் காலம் குறிப்பிட்ட பின் திருச்செந்தூர் அமைவிடத்தைக் கூறும் போது

நவகண்ட பூமியாகிய பாரத கண்டத்தில் பிரிந்த குமரி கண்டத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய பூமியில் பாண்டிய மண்டலத்தில் லீலா விநோதப் பிரியரான மீனாட்சி சுந்ரேஸ்வரர் எழுந்தருளியிருக்கும் மதுராபுரிக்குத் தென் திசையில் உள்ளதாகக் காண்கிறோம். தற்போது இந்தியாவை பாரத கண்டம் என்றும் இந்திய துணைக் கண்டம் என்றும் கூறுகிறோம். ஆயின் 1779ஆம் ஆண்டிலேயே பாரத கண்டம் என்ற பெயரைக் காண்கிறோம். குமரிக் கண்டம் பாரத கண்டத்தில் பிரிந்த கண்டமாக இருத்தல் காண்கிறோம்.

கோயில் திருப்பணிக்கு வணிக சேகரம் என்ற நிட்சேபநதி தீரம் உள்ள வளமான ஊரும் வழங்கப்படுகிறது.

தானம் வழங்க 215 வகையான சாதியார் ஒன்று கூடி முடிவு செய்கின்றனர்.

1. ஆறாறுகாளைப் பிள்ளைமார்
2. முதலிமார்
3. நாயக்கமார்
4. கவரைச் செட்டி
5. ரெட்டியர்
6. தொட்டியர்
7. கொங்கல் தேவமார்
8. கவுண்டமார்
9. சேடர்
10. கைக்கோளர்
11. கம்மாளர் அஞ்சு சாதியார்
12. வாணியர்
13. காவல்காரர்
14. விற்றி வாங்கிசர்
15. தாசியர்
16. பணிக்கமார்
17. தவளக்காரர்
18. குசவர்
19. நாடார்
20. வண்ணார்
21. நாவிதர்
22. செம்மார்
23. பள்ளர்
24. பறையர்
25. சக்கிலியர்

ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஆறுகால் படி கொண்ட குறுணி நெல் வழங்க வேண்டும். வர்த்தகம் செய்பவர் மகா ஜனங்கள், நாட்டாண்மைக்கார். கணக்குப் பிள்ளைமார், தண்டல்காரர், முன்னின்று வசூலிக்க வேண்டும். திருவாவடுதுறை ஆதீன உத்தரவு பெற்ற முத்திரை மனுடரிடம் வசூலான தொகையை ஒப்படைக்க வேண்டும். செப்பேட்டின் வாசகம் எழுதியவர் பிரசன்னவரதயன் மகன் கிராமக் கணக்கு சீதாராமய்யன் ஆவார். சாத்தூர் மகாசனங்கள் பிராமணர்கள் 8 பேரும் வடமலைபுரம் மகாஜனங்கள் 12 பேரும் நென்மேனி மகாசனங்கள் 11 பேரும் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். ஆக 31 பிராமணர் ஒப்பமிட்டுள்ளனர். பிராமணர் அல்லாத 33 பேர் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். பிள்ளைமார், முதலியார், நாயக்கர், ரெட்டி, செட்டி, தேவர், கவுண்டர், கோன் ஆகியோர் ஒப்பமிட்டுள்ளனர். செப்பேட்டினை ஆதீனத்தின் சார்பாகக் குமரவேலுப் பண்டாரம் பெற்றுக் கொண்டார். சாத்தூர் செப்பேடு வெட்டியவரே இச்செப்பேட்டையும் வெட்டியுள்ளார். மேற்கண்ட இரு செப்பேடுகளின் காலத்தில் 14 ஆவது தேசிகர் வேளூர் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ஆதீனத்தின் தலைவராக இருந்துள்ளார்.

ஏழாயிரம் பண்ணைச் செப்பேடு

சாத்தூர் அருகேயுள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை ஒரு ஜமீன் கிராமம் ஆகும். 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ராசேந்திர சிங்கம் குலசேகர ஆண்டு கொண்டார் என்பவர் பாளையக்காரராக இருந்து இப்பகுதியை ஆண்டு வந்துள்ளார். பிற அரசகர்களைப் போன்றே இவருக்கும் பெரிய மெய்க்கீர்த்தி இருந்துள்ளது.

உம்பளக் கிராமம், சீவிதக் கிராமம், சிறுபாட்டுக் கிராமம், அமர்க் கிராமம் என நான்கு வகையான ஊர்களில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் குறுணி நெல் திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுர பணிக்கு வழங்க வேண்டும் என்று பாளையக்காரர் உத்தரவிட்டுள்ளார். சங்கர லிங்கம் என்பவர் லிங்கம் தயாரித்துள்ளார். புன்னைவன ஆசாரி என்பவரே செப்பேட்டை வெட்டியுள்ளார். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தம்பிரான் அருணாசலத் தம்பிரான் என்பவர்

செப்பேட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டார். இச்செப்பேட்டில் செந்தில் முருகனின் பல்வேறு நாமங்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருச்செந்தூர் திரிபுவன மாதேவி சதுர்வேதி மங்கலம் எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

காலத்தின் மிகச் சிறிய கூறு 1/60 வினாடியாகிய தற்பறை தொடங்கி பிரம்ம தேவன் வாழ்நாள் எனப் பல்வேறு ஆண்டுகள் கூறப்படுகின்றன. மனித வாழ்நாள், பிதுரர் வாழ்நாள், தேவர் காலம் எனப் பலருடைய காலங்களும் பல்வேறு யுகங்களும் காண்கிறோம்.

1 சதுர்யுகம் 43,20,000 வருடங்கள் கொண்டது. இது போல் 2000 சதுர் யுகமே பிரமனுடைய ஒரு நாளாகும். பிரம்மா உதைய காலத்தில் சிவத்தியான காலம் தேவ ஆண்டு 47,400 கோடியே 70,64,000 வருஷங்கள் ஆகும். 452–1/2 சதுர் யுகத்திற்கு துவாபாரந்தம் சுத்தினம் 71,440 கோடியே 22,96.627 என்று செப்பேட்டில் காண்கிறோம். மேலும் 9 வகையான அப்தங்கள் இச்செப்பேட்டில் கூறப்படுகின்றன.

வாண்டவார்த்தம்	4381
கணி	4880
விக்கிரமார்த்தம்	1829
போச ராசார்த்தம்	1749
சகாப்தம்	954
ராமதேவார்த்தம்	56
பிரதாபருத்ராத்தம்	491
கிட்டினராயசார்த்தம்	250

கிருஷ்ண தேவராயர் ஆண்டே கிட்டினராயர்த்தம் ஆகும். இது கி.பி. 1529இல் தொடங்குகிறது. பிரதாபருத்ராத்தம் கி.பி.1268இல் தொடங்குகிறது. ராமதேவார்த்தம் கி.பி. 1743இல் தொடங்குகிறது. விக்கிரம சகாப்தம் கி.மு. 50இல் தொடங்ககிறது. போசராசார்த்தம் கி.பி.30இல் தொடங்குகிறது. வாண்டவார்த்தம், கனியாண்டுக்குப்

பின் ஒரு வருடம் கழித்து தொடங்குகிறது. 3100 எனலாம். கலி 3101 ஆகும். சக ஆண்டு கி.பி. 78 ஆகும். கொல்லம் கி.பி. 825 ஆகும். இச்செப்பேட்டில் இலட்சம் என்பதற்குப் பதில் நூறாயிரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கோடி என்பது எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது நம் முன்னோரின் கணித அறிவுக்கு இச்செப்பேடு சிறந்த சான்றாகும்.

செப்பேட்டில் கண்ட தானத்தை நிறைவேற்றுபவர் சாலோகசாமீப சாரூப சாயுச்சிய பதம் பெறுவர் என்று காண்கிறோம். செப்பேட்டின் காலத்தில் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் தலைவராக பதிமூன்றாவது பட்டம் அம்பலவாண தேசிகர் (1770–1789) இருந்துள்ளார். செப்பேட்டில் இடம் பெற்றுள்ள ஏழாயிரம் பண்ணை மிட்டா பிற்காலத்தில் நெல்லை மணியாச்சி ஜமீன்தாருக்குச் சொந்தமாய் விளங்கியது. பின் நீதி மன்றங்களின் ஆணைப்படி 9 கிராமங்களாகப் பங்கு பிரிக்கப்பட்டது. பிரிவினை ஆவதற்கு முன் செல்வல்பட்டி ஜமீன் இதன் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. பிற்காலத்தில் ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று.

சிவகாசிச் செப்பேடு

சிவகாசியில் உள்ள நாடார்களும் பல பட்டைகளும் ஒன்று கூடி கி.பி. 1729 இல் திருச்செந்தூர் கோயில் கோபுரப் பணிக்கு மகமை வழங்க முடிவெடுத்து அம்மகமையைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் மூலம் தரசம்மதித்து செப்பேடு ஒன்றும் ஆதீனத்திடம் அளித்துள்ளனர். இச்செப்பேடு 25.5 செ.மீ. நீளமும், 12.5 செ.மீ. அகலமும் கொண்டுள்ளது. பாம்பினைப் பற்றும் மயில் உருவத்துடன் முதல் பக்கம் 36 வரிகளும் இரண்டாம் பக்கம் 29 வரிகளும் எழுதப்பட்டுள்ளன. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் சார்பாகத் தம்பிரான் ஒருவர் திருச்செந்தூரில் இருந்து கோபுரத்திருப்பணியை புரிந்து வந்துள்ளார். பணி செய்யும் ஊழியருக்குத் திருநீற்றையே இத்தம்பிரான் வழங்கியதாகவும் கூறுவர். இத்தேசி மூர்த்திகள் திருவைகுண்டம் அருகேயுள்ள காந்திஸ்வரத்தில் சமாதியடைந்துள்ளார். அவரை இச்செப்பேடு குறிப்பிடுகிறது. சன்னிதானம்

அருமைத்திரு விக்காய்த் திருமுகம் கட்டளையிட்டதற்கிணங்க சிவகாசி நாடார்களும் பல பட்டடைகளும் மகமை வழங்க முடிவெடுத்துச் செப்பேடும் அளித்துள்ளார்கள். தலைக்கட்டு ஒன்றுக்கு 1/2 பணம் தரவேண்டும். மேற்படி பணத்தினை நாட்டாண்மைக்காரர், கணக்குப் பிள்ளைமார், முன்னின்று நிலுவை போடாமல் தலத்தார் வாங்கித் திருப்பணி செய்பவரிடம் வழங்க வேண்டும். இத்தர்மம் செய்பவர் இம்மையில் பாக்கியமும் புத்திரப்பேறும மறுமையில் சொர்க்கமும் பெறுவர். இச்செப்பேடு வாசகம் எழுதியவர் மயிலேறும் பெருமான் ஆவார்.

வேலப்ப நாடார்

அளக நாடார்

சீன பணிக்க நாடார்

ஆதீனமாகி நாடார்

அவன நாடார்

வழுத்தகுடி நாடார்

என ஆறு பேர் ஒப்பம் இட்டுள்ளனர். தானம் தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்த நாடார்கள் அரிய புத்திர நாடார் (2) தம்பி நாடார் (3) கட்டக்குமாரன் சிவமுருக நாடார் (4) கூத்த நாடார் (5) முத்தயன் பெரியன் நாடார் (6) தாளைமுத்து நாடார் ஆகியோர் ஆவார். செப்பேட்டின் காலத்தில் 13 ஆவது குருமகானாக அம்பலவாண தேசிகர் இருந்துள்ளார்.

முடிவுரை

இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட நான்கு செப்பேடுகள் தவிர மேலும் பல விருதுநகர் மாவட்டச் செப்பேடுகள் ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளார்கள். அவைகளின் நகல்களையும் அருங்காட்சியகத்தில் வைக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளலாம். இப்பணிக்கு என்னுடைய உதவியை எப்போதும் செய்யத் தயாராக உள்ளேன் என்பதை அன்புடன் கூறிக் கொள்கிறேன்.

துணை நூல்கள் :

1. திருவாவடுதுறை ஆதீனமும் சிவகாசி நாடார்களும் மெய்கண்டார் பிப்ரவரி 1996 பக்கம் 31

2. சாத்தூர் செப்பேடு மெய்கண்டார் ஜுன் 1998 – பக்கம் 17

3. சாத்தூர் நென்மேனி வடமலைபுரம் செப்பேடு மெய்கண்டார் அக்டோபர் 1998 பக்கம் 37–42, நவம்பர் 1998 பக்கம் 17–20

4. திருவாவடுதுறை ஆதீன வரலாறு, உண்ணாமலை பதிப்பகம், சிதம்பரம்

5. திருவாவடுதுறை ஆதீனச் செப்பேடுகள், உண்ணாமலை பதிப்பகம், சிதம்பரம்

6. சான்றோர் குல சமுதாய வரலாற்று ஆவணங்கள், தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் பாதுகாப்பு மையம், சென்னை – பக்கம் 11–12– தொகுப்பு நெல்லை நெடுமாறன்.

7. A.R.E. 1983 A.S.I. Mysore

மாவட்ட அருங்காட்சியகம் வழி கல்விப் பணி

ஜா.ரா. அசோகன்
காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், சென்னை-8.

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் தமிழ்நாடு அரசு அருங்காட்சியகத் துறையின் இருபதாவது மாவட்ட அருங்காட்சியகமாக 10-3-2001 அன்று விருதுநகரில் திறக்கப்பட்டுள்ளது. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாகவும், சுற்றுலாத் தலங்களாகவும் மாவட்டங்களில் செயல்படுகின்றன. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களில் காட்சியமைப்பிற்கான இடவசதி குறைவாக இருப்பினும் அவை கல்விப் பணிகளில் அதிக ஈடுபாடு காண்பித்து பலவகை கல்விப் பணிகளை நடத்துவதன் மூலம் அருங்காட்சியகப் பணி சிறப்பாக நடைபெற ஏதுவாகிறது. எவ்வாறான கல்விப் பணிகள் ஒரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தால் நடத்த இயலும் என்று எண்ணத் தோன்றும். அருங்காட்சியகம் என்ற உடனேயே அதில் உள்ள காட்சிப்பொருட்களும் அதன் காட்சியமைப்புமே நம் கண்முன் தோன்றும். அவற்றை காட்சிப்பெருளாக வைப்பதால் மட்டும் ஒரு அருங்காட்சியகத்தின் பணி நிறைவு பெற்றுவிடும் என்ற கூற இயலாது. எண்ணற்ற பணிகள் பொதுமக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும், ஒரு அருங்காட்சியகத்தால் செய்ய இயலும். இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு காண்பிக்கப்படும் மக்களின் ஆர்வம் பெருநகரங்களை விட மாவட்டங்களில் அதிகமாகக் காணப்படும். ஆகையால் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாக செயல்பட ஏதுவாகின்றன.

இக்கல்விப் பணியின் முதல் கட்ட நடவடிக்கையாக அருங்காட்சியகத்தில் நமது கலை, பண்பாடு மற்றும் அறிவியல் சார்ந்த செய்திகளை விளக்கும் வகையில் காட்சிப் பொருட்களை வைத்து காட்சியமைப்பு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. இக்காட்சியமைப்பை அல்லது கண்காட்சியை பார்வையிட சுற்றுலாக் கண்ணோட்டத்திலோ

அல்லது அறிவியல் கண்ணோட்டத்திலோ பொதுமக்களும், மாணவர்களும் வரக் கூடும்.

உதாரணத்திற்கு தற்பொழுது அமைக்கப்பட்ட விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்தில் மாவட்ட விளக்கங்கள், தொல்பொருளியல், நாணயவியல், புவியலமைப்பியல், மானிடவியல், விலங்கியல், தாவரவியல், ஓவியக்கலை, வேதியல் பாதுகாப்பு மற்றும் இதர அறிவியல் சம்பந்தமான செய்திகள் பார்வையாளர்களை கவரும் வகையில் காட்சியமைப்பாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கண்காட்சியைப் பார்ப்பதன் மூலம் பார்வையாளர்களுக்கு இக் கருத்துக்கள் சம்பந்தமான செய்திகளை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைக்கின்றது.

இவ்வாறு அமைக்கப்படும் கண்காட்சியை மூன்று வகைப்படுத்தலாம்.

1. நிரந்தரக் கண்காட்சி : நீண்ட காலத்திற்கு மாற்றப்படாமல் இருக்கும் வகையில் கண்காட்சி அமைக்கப்பட்டால். அவற்றை நிரந்தரக் கண்காட்சி என்று கூறுகிறோம். பொதுவாக பெரிய அருங்காட்சியகங்களிலேயே இக் கண்காட்சிகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன.

2. தற்காலிக கண்காட்சி : அடிக்கடி மாற்றும் கண்ணோட்டத்தில் அமைக்கப்படும் கண்காட்சியை தற்காலிக கண்காட்சி என்று கூறலாம். பொதுவாக மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் இவ்வகை கண்ணோட்டத்திலேயே கண்காட்சிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறிய அருங்காட்சியகங்களாக அமைக்கப்படுவதால் அடிக்கடி காட்சியமைப்பை மாற்றுவதன் மூலம் பொதுமக்கள் தொடர்ந்து அருங்காட்சியகத்தை பார்வையிட இது ஒரு தூண்டுகோளாக அமைகிறது.

3. கருத்துக் கண்காட்சி : ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தை எடுத்தியம்பும் வகையில் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் கண்காட்சியை

நடத்தலாம். இதற்க்கென தனியாக கண்காட்சிக் கூடம் இருந்தாலோ அல்லது இருக்கும் காட்சியமைப்பை மாற்றியமைத்தோ இக் கண்காட்சியை நடத்தலாம். பொதுமக்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இது ஒரு பயனுள்ள காட்சியமைப்பாக இருக்கும். மாதம் ஒரு முறையோ அல்லது சில மாதங்களுக்கு ஒரு முறையோ தொடர்ந்து இவ்வாறு நடத்தினால் அருங்காட்சியகங்கள் ஒரு அறிவுக் களஞ்சியமாக செயல்படும். அருங்காட்சியாக காட்சிபொருட்களும், அவற்றின் காட்சியமைப்பும் முதல் கல்விப் பணியாக இருப்பினும் பொதுவாக கல்விப் பணிகள் என்று அருங்காட்சியகத்தில் கூறுவது கீழ்வரும் கல்விப் பணிகளையே குறிக்கும்.

கல்விப்பணிகள் :

ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளபடி மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறிய காட்சியமைப்பைக் கொண்டிருப்பதால் கீழ்வரும் கல்விப்பணிகளில் அதன் ஈடுபாடு அதிகமாக காண்பிக்கப்படுகிறது. பல்வேறு கல்விப்பணிகள் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன.

சொற்ப்பொழிவுகள் :

மாதாந்திர சொற்ப்பொழிவுகள் அருங்காட்சியகங்களில் நடத்தப்படுகின்றன. வல்லுனர்களைக் கொண்டு நடத்தப்படும் இச் சொற்பொழிவுகள் பெரும்பாலும் படவில்லைகளைக் கொண்டு காட்சியமைப்பாகவே நடத்தப்படுகின்றன. ஆதலால் பல்வேறு தலைப்புகளில் மாணவர்களும் பொதுமக்களும் பயனடைய வாய்ப்பேற்படுகிறது.

இச்சொற்பொழிவுகள், குறிப்பிட்ட தலைப்பில் செவிக்கும், கண்ணுக்கும் விருந்தளிக்கின்றன. கேள்விக் கணைகளை தொடுப்பதன் மூலம் சொற்பொழிவு தலைப்பு பற்றிய கருத்துக்களை மேலும் ஒருவர் விரிவாகக் அறிந்து கொள்ள இயலும்.

கருத்தரங்குகள் :

சிறப்பு நிகழ்ச்சியின்பொழுது நடத்தப்படும் கருத்தரங்குகள் குறிப்பிட்ட தலைப்பில் அறிவுக் களஞ்சியமாக செய்திகளை சேகரிக்க ஏதுவாகிறது. இவற்றை தொகுத்து வெளியிடப்படும் நூல்கள் மாணவர்களுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் பயன்படுகின்றன.

பயிற்சி வகுப்புகள் :

பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களுக்கு பல்வேறு வகையான பயிற்சி வகுப்புகள் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன, நடத்தப்பட உள்ளன. உதாரணமாக கீழ்க்கண்ட பயிற்சி வகுப்புகளை கூறலாம்.

1. போலி உயிரினமாக்குதல்
2. கணிப்பொருட்களைப் பாதுகாத்தல்
3. பல்வேறு ஓவிய பயிற்சிகள்
4. அருமண் பொம்மைகள் தயாரித்தல்
5. கலைகள் வளர்த்தல்
6. இயற்கையைப் பாதுகாத்தல்
7. கணிப்பொறி பயிற்சி
8. பல்வேறு கலைகளை அறிந்து கொள்ளும் பயிற்சி

சிறப்பு நிகழ்ச்சிகள் :

மாணவர்களுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் மேல் ஈடுபாடு ஏற்படும் வகையில் கீழ்கண்ட சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளும் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நடத்தப்படுகின்றன.

அ. உங்கள் மாவட்டத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள் மாவட்டத்தின் சுற்றுலாத்தலங்கள், சரித்திரப் புகழ்வாய்ந்த இடங்கள்,

மாவட்ட இயற்கை வளங்கள் ஆகியவற்றை மாணவர்கள் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் மாணவர்களை பல்வேறு இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்று வல்லுனர்களைக் கொண்டு அந்த இடங்களிலேயே சொற்பொழிவு ஆற்றுதல்.

ஆ. மலை சூழ்ந்த மாவட்டங்களில் மாணவர்களை உடல் மன ஆரோக்கியத்திற்கும், இயற்கையை பாதுகாத்தல் மற்றும் ரசித்தல் ஆகியவைகளை உணர்த்துவதற்காகவும் கால் நடைப் பயணம் என்று இயற்கை வளங்களில் நடை பயணமாக கூட்டிச் செல்லுதல் மற்றும் தாவர, விலங்கின வகைகளை நடந்து செல்லும் பொழுதே விவரித்தல்.

பல்வேறு போட்டிகள் நடத்துதல் :

மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் மாணவர்களுக்காக பல்வேறு போட்டிகளை நடத்தி பரிசுகள் மற்றும் சான்றிதழ்களை வழங்குகின்றன. சிறப்புதினங்களை கொண்டாடும் வகையிலும் இப்போட்டிகள் நடத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக கீழ்க்கண்டவற்றைக் கூறலாம்.

1. ஓவியப் போட்டி
2. பேச்சுப் போட்டி
3. எழுத்துப் போட்டி
4. கோலப் போட்டி
5. வினா – விடை போட்டி

இப்போட்டிகளை நடத்தவதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் மேல் ஈடுபாடு அதிகமாகிறது.

நூலகம் மற்றும் ஆராய்ச்சி வசதி :

ஒவ்வொரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்திலும் நூலக வசதிகள் உண்டு. இந்நூல்களின் உதவி கொண்டு அருங்காட்சியகப் பொருட்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும்

நூலகத்தைப் பயன்படுத்த ஆர்வமாய் இருக்கும் மாணவர்கள், ஆராய்சியாளர்கள். பொதுமக்கள் இவற்களக்கு மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் பயனளிக்கின்றன. காப்பாட்சியர்களும் ஆராய்ச்சியாளர்களின் ஆராய்ச்சிகளில் உதவி புரிவர்களாக உள்ளனர்.

கல்வி விறுவனங்களுடன் இணைந்து நடத்தும் நிகழ்ச்சிகள்

மாவட்ட கல்வி நிறுவனங்கள் காப்பாட்சியர்களை அணுகி ஆர்வமுள்ள தலைப்புகளில் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தும் படி கேட்கும் பொழுது இதற்கான சொற்பொழிவுகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மேலும் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட பயிற்சி வகுப்புகள் பணிப் பட்ட உறைகள் கல்வி நிறுவனங்களுடன் இணைந்தும் நடத்தப்படுகின்றன.

கலை மற்றும் அறிவியல் செல்வங்களை பாதுகாப்பது

பொதுமக்கள் புதையலாக கிடைக்கப்பெறும் சிலைகள் மற்றும் நாணங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடன் என்ன செய்யப்பட் வேண்டும, சரியான சட்டதிட்டங்கள் யாவை ஆகியவைகளைப் பற்றியும் மரப்சு செல்வங்களை பாதுகாக்கும் முறைகள் மற்றும் இவற்றில் மாணவர்கள், பொதுமக்களின் பங்கு; பாதுகாக்கப்பட்ட உயிரினங்களின் பட்டியலை அறிந்து கொள்ளுதல் மற்றும் சட்ட நுணுக்கங்களை அறிந்து கொள்ளுதல் போன்ற பணிகளையும் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் நிகழ்த்துகின்றன.

வெளியிடுகள்

காப்பாட்சியர்கள் அவ்வப்பொழுது அருங்காட்சிகயம் சம்பந்தப்பட்ட கட்டுரைகளின் பத்திரிக்கைகளிலும், இதர ஆராய்சி நூல்களிலும் வெளியிடுகின்றனர். காப்பாட்சியர்களால் பல்வேறு தலைப்புகளில் நூல்களும் எழுதப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றன. மேலும் அருங்காட்சியகத் துறையில் வெளியிடப்பட்ட நூல்கள், மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களில் விற்பனைக்காக வைக்கப்படுகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட இவ்வகைப் பணிகளும் மற்றும் இதர பணிகளை மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒரு மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களால் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. ஒரு மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட பணிகள் அனைத்தும் நடத்தப்படவில்லை என்றாலும். அனைத்தும் நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்படவேண்டும். இவ்வகையில் மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் சிறந்த கல்வி நிறுவனங்களாக திகழ்கின்றன.

துணை நூல்கள்

1. Museum and Education, T.K. Biswas, 1996

2. Resource Material of Environmental Education Through Museums Training Course, 1993

3. Journal of Indian Museums, April 2000

SRIVILLIPUTUR BRONZES IN THE COLLECTION OF VIRUDHUNAGAR MUSEUM

P. SAM SATHIARAJ
CURATOR,
GOVT. MUSEUM, MADURAI.

INTRODUCTION

Seven beautiful treasure-trove bronzes acquired from an irrigatory tank at Kansapuram Village near Srivilliputur have been added to the collection of Virudhunagar Museum. All the seven brozes belong to Vaishnavite sect. This includes a set of large standing Vishnu with consorts, two small seated Vishnus, a small standing Vishnu with prabha and a small Tirumangai Alvar.

This finding of seven Vaishnavite bronzes from the same place at Srivilliputur Taluk reflects the importance of this area being a reputed Vaishnavite centre since 8th Century A.D. This is also evident from the present collection which have been dated back from 9th Century to 18th Century A.D.

Srivilliputur is one of the 108 sacred Vaishnavite Kshelras in India. The Andal Temple is built in AD 788. The Hymns of the Perialvar and Andal (8-9th Century AD) refer to the presiding deity of the Vadapatrasayi Temple. This temple was patronised and renovated by many rulers like the Early Pandyas, Cholas, Later Pandyas, Vijayanagar Kings, Bhanadhirayar, Tenkasi Pandyas, Nayaks of Madura and Later Chera Kings. Epigraphic records of the 13th Century A.D. speaks of 6 Vishnu temples in Srivilliputur and its surroundings. All these prove beyond doubt that Srivilliputur being a renowned Vaishnavite Centre since 9th Century A.D. and these bronzes might have been worshipped in any of these temples.

DESCRIPTION OF BRONZES

1. VISHNU (9TH CENTURY A.D.)

This Vishnu bronze is 18cm in height. Vishnu represented as seated over the padmasana. He is seated in sukhasana i.e. his right leg hangs freely and the left folded over the asana. The Kritamakuta or the crown of Vishnu is perfectly cylindrical with a bulbous projection. Makarakundalas adorn the earlobes. Thick lips, flat nose, broad torso which are characteristic to this particular period. The Kanthi or the necklace is simple, the sacred thread is thick and ribbon-like. A strand from the sacred thread flows into the left hip and comes out of the left leg and flows over the asana. This is a very peculiar feature of this early bronze and this is very rarely met within the Vishnu bronzes.

The upper right hand carries the chakra and the left carries the sankha or conch in a katarirnuka fashion. The attributes are held in an angle of 45°. The Chakra is in the form of prayoga. The lower right hand holds the lotus with a long stem and the lower left hand holds the gada. Both gada and padma are carried in a very natural way which is the characteristic feature of the early Vishnu icons. The srivatsa mark on the right chest is in the form of a semisymbolic figure of seated lakshmi. The folds of the draperies are simple and more archaic. The siraschakra has 11 floral designs.

All these features tend to assign this bronze to about 8th to 9th Century A.D.

2. VISHNU (15TH CENTURY A.D.)

This bronze is 90 cm in height. Vishnu represented as standing erect on the padmasana which is over the square bhadrasana. The kirita is slightly conical with a bud-shaped tip on the bulbous cushion. The nose and chin are sharp. The ears adomed with makarakundalas and neck adorned with kanthis (neclaces). The skandhamala or the shoulder tassel has two strands. The armlets and bracelets are of circular type. The udharabandha or the stomach band is a thick flat band. The sacred thread has 3 strands. The waist band or the Katisutra is composed of a number of ribbon-like straps. The dress of Vishnu is the usual hastisaundika fashion or the orthodox mode of wear, neatly folded and held together by the katisutra. The srivatsa symbol is like a clear triangular mark.

The upper right hand holds the chakra and the left carries the conch in a katarimakha fashion. While the lower right is in abhaya mudra and the lower left hand held in the pose of resting over the gada. All these aspects tend to date this Vishnu bronze to about 15th Century A.D.

3. SRIDEVI (15TH CENTURY A.D.)

Height 71 cm. Sridevi, the goddess of prosperity represented as standing on padmasana over the square bhadrasana. The head adorned with karandamakuta and ear lobes with patrakundala. The right hand is in lolahasta that is hanging freely and the left carries the lotus. The nose and chin are sharp. The flexion in the hip tends to left. Kuchabandha or the breast band is present. The shoulder tassel has 2 strips. The neck adorned with two kanthis. The bracelets and armlets are circular types. The draperies are multifolded and hang upto the ankles.

4. BHUDEVI (15TH CENTURY A.D.)

Height 71 cm. Bhudevi, the earth goddess represented as standing on the padmasana over the square bhadrasana. The draperies and the ornaments are similar to Sridevi except some features. The earlobes adorned with makara kundalas. No breast band seen. The right hand holds the lilly and the left in lolahasta. Facial features are sharp. The sacred thread flows down and goes below the hip.

The above group i.e. Vishnu with his consorts Sridevi and Bhudevi posses all the characteristic features of 15th Century A.D. The Vijayanagar style is prominent in all the above bronzes which hail from the Pandya country.

5. VISHNU (15TH CENTURY A.D.)

Vishnu, height 28 cm represented as seated over the rectangular bhadrasana. The whole Vishnu image is inclined sharply towards the backside. Kirita slightly conical with a prominent bulbous

projection. Ears adorned with makara kundalas. Nose and chin are not so sharp. Srivatsa mark very faint. The upper hands of Vishnu carry chakra and sankha in a kararirnukha style. The lower right hand holds the gada upwards. This is also very peculiar character for this asanamurti. The lower left hand in varada mudra. The sacred thread divides into three divisions clearly. Udarabhanda very prominent.

Looking on the backside of this image, the siraschakra is having 18 floral designs with a few tassels dangling from the central hub.

6. VISHNU (18TH CENTURY A.D.)

Height 27 cm. Vishnu standing on the padmasana over the bhadrasana.. There is an ornate prabha surrounds this vishnu. The representation of prabha is modem. Nose and chin are sharp. Style of draperies, shoulder tassels and waist band all represent modern period bronzes.

The attributes in the hands are usual and the way in which they are carried is similar to the modern bronzes. Hence this vishnu bronze can be assigned to 17th or 18th Century A.D.

7. THIRUMANGAI ALVAR (18TH CENTURY A.D.)

Height 12 cm. The Vaishnavite saint represented as standing on a round metal piece with a sword held upwards in his right hand and the left hand in the pose of holding a shield. Pedastal absent. The hair is tied into a knot at the centre. No sacred thread is seen.

CONCLUSION

Although all the above seven bronzes were acquired from the same place their style and size differ much. Their period covers a wide range of time i.e. starting from the early Pandya period upto the modern period. So Govt. Museum, Virudhunagar is proud of possessing and preserving the prestigious heritage of this area. This metal art reflects the cultural heritage of this area especially

Srivilliputur from where these bronzes have been acquired. It proves beyond doubt that Srivilliputur area being a renowned Vaishnavite centre from 9th Century A.D. onwards.

BIBLIGRAPHY

1. Sivaramamurti (1963) 'South Indian Bronzes' New Delhi; Lalit Kala Akademi - India.

2. Srinivasan P.R. (1963) 'Bronzes of South India' Bulletin of Madras Govt. Museum.

3. Gopinatha Rao T.A. (1914) 'Elements of Hindu Iconography', Madras ; Motilal Banarsidass.

4. Srinivasa Desikan V.N. (1972) 'Guide to Bronze Gallery' - Govt. Museum, Madras.

5. Vedachalam V., Sethuraman G. and Madhuca Krishnan (c) (2000) Virudhunagar District - An Archaeological Source book'.

அரசு அருங்காட்சியகம், விருதுநகர் - மாவட்டத்தின் பலகணி

மாவட்டந்தோறும் அருங்காட்சியகங்கள் என்னும் தமிழக அரசின் கொள்கைப்படி விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் 2001-ம் ஆண்டு மார்ச் 10-ம் நாள் தொடங்கப்பட்டது. இதுவரை 19 மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிசையில் இது இருபதாவது அருங்காட்சியகம் ஆகும்.

அருங்காட்சியகங்கள் மாவட்டத்தில் கலை, பண்பாடு, அறிவியல் தொடர்பான அரும்பொருட்களை ஒரே இடத்தில் கண்டுகளிக்கும் வகையில் அருங்காட்சியகங்களை அமைத்து, அரும் பொருட்களைப் பாதுகாப்பதுடன், மக்களுக்கும், மாணவ, மாணவியர்களுக்கும் நமது பழம் பெருமையைப் புகட்டித் தொண்டு ஆற்றி வருகிறது. கல்விக்கும், ஆய்விற்கும் மிகவும் உதவக்கூடிய அறிய சான்றுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு ஒரு கல்வி நிறுவனமாகவும் விளங்கி வருகிறது.

விருதுநகர் மதுரையிலிருந்து கன்னியாகுமரி தேசிய நெடுஞ்சாலையில் சுமார் 60 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. இவ்வூரின் முந்தையப் பெயர் ‘‘விருதுப்பட்டி’’ என்பது ஆகும். ‘‘விருது’’ என்பது தொண்டைப் பாராட்டி வழங்கும் பரிசாகும். பரிசு பெற்ற ஒருவராலோ அல்லது பலராலோ விருதுப்பட்டி என்று இந்த ஊர் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். முதல் உலகப் போரின் போது இந்த ஊர் வணிகர்கள் ஆங்கில அரசுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தனர். அதற்கு நன்றி செலுத்தும் விதத்தில் ஆங்கில அரசு விருதுநகர் என இந்த ஊர்ப் பெயரை மாற்றி அமைத்தது. 1985-ல் பெருந் தலைவர் காமராசர் பிறந்த தினமான மார்ச் 15-ல் இம்மாவட்டம் இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு காமராசர் மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்டது. தற்போது 1997-லிருந்து தலைநகர் விருதுநகர் பெயரில் விருதுநகர் மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

1915-யிலேயே இங்கு நகரசபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. மாநிலத்திலேயே முதன் முதலாக சிமெண்ட் ரோடு இங்கு தான்

போடப்பட்டது. இங்கு தான் எண்ணையால் இயங்கும் இயந்திரம் கொண்டு விருதுநகர் முழுவதும் மின் தெருவிளக்குகள் 1924–லிலேயே போடப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலேயே மிக நீளமான ரெயில் மேடை (பிளாட்பார்ம்), சரக்கு ஏற்றும் "மார்ஷலின் யார்டும்" அமைக்கப்பட்டுள்ளது. "சிக்கிரி" என்னும் ஒருவகை காப்பித்தூள் உரிமை இந்தியா முழுவதற்கும் இந்நகர வியாபாரிகளிடையே உள்ளது. பொதுவாக இங்கு வியாபாரம் பெரிய அளவில் நடைபெற்று வருகிறது. மேலும் எந்த மாவட்டத்திற்கும் இல்லாத பெருமை இம்மாவட்டத்திற்கு உள்ளது. அதாவது தமிழ்நாட்டு முன்னாள் முதல் அமைச்சர் மற்றும் ஒரிசா கவர்னர் ஓமந்தூர் பி. குமாரசாமி ராஜா அவர்களும் முன்னாள் முதல் அமைச்சர் பெருந்தலைவர் காமராசர் அவர்களும் இம்மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இம்மாவட்டத்தில் உள்ள திருவில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் கோவிலின் கோபுரமே தமிழக அரசின் சின்னமாக விளங்கி வருகிறது. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த விருதுநகரில் மாவட்ட அருங்காட்சியம் அமைந்தது சாலப் பொருத்தமாகும்.

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் பல்நோக்கு திட்டங்களை உள்ளடக்கி பலகணியாக செயல்பட்டு வருகிறது என்றால் அது மிகையாகாது. விருதுநகர் அருங்காட்சியகம் பல பண்பாட்டுப் பொருட்களை உள்ளடக்கிய அரங்கமாகவும், கல்விப்பணியில் ஓர் பல்கலைக்கழகமாகவும், சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு ஒரு விளக்கம் அளிக்கும் நிலையமாகவும், அரிய படிமங்கள், அரிய கல்வெட்டுகள், அரிய பழங்காசுகள், அரிய ஓலைச் சுவடிகள், அரிய கற்சிற்பங்கள் போன்ற கலைப் பண்பாட்டு செல்வங்களின் பாதுகாவலனாகவும் செயல்பட்டுவருகிறது.

கல்விப்பணியில் விருதுநகர் அருங்காட்சியகத்தின் பங்கு

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் 10 கல்லூரிகளும், 1416 பள்ளிகளும் (தனியார் மற்றும் அரசு உட்பட) செயல்பட்டு வருகிறது. இவற்றில் பயிலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவ, மாணவியர்கள், தாங்கள் பயிலும் பாடங்களான, அறிவியல், விலங்கியல், நாணயவியல்,

புவியியல், வரலாறு, வேதியியல், பௌதிகம், போன்றவற்றில் சில முக்கிய பொருட்களைப் படிக்கும்போது அருங்காட்சியகத்தில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ள அரிய படிமங்கள், விலங்கியல் பொருட்கள், நாணயங்கள், ஆயுதங்கள், ஓலைச்சுவடிகள் மற்றும் பழம்பொருட்களைப் பற்றிய விபரங்களை நேரில் கண்டு களித்து, தெளிவாக கற்றுணர வாய்ப்பு கிடைக்கிறது.

மேலும், மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தில் திங்கள் தோறும் நடத்தப்படும் அருஞ்சொற்பொழிவுகள் அனுபவம் வாய்ந்த அறிஞர்களைக் கொண்டு நடத்திவருவதால் பங்கு பெறும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைகிறது. அத்துடன் பல்வேறு வகையான பயிற்சிகள் (ஓவியம், கல்வெட்டுப் பயிற்சி, பறவைகள், விலங்குகள் பதப்படுத்துதல், பொருட்களை வேதியியல் முறையில் பாதுகாத்தல், சேகரித்தல்) சிறப்புக் கண்காட்சிகள் நடத்துவதன் மூலம் ஆசிரியர் மற்றும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கு அருங்காட்சியகம் சிறந்ததொரு கல்வி நிலையமாக தொண்டாற்றி வருகிறது.

சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு

விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகத்திற்கு வருகை தரும் சுற்றுலாப் பயணிகள் விருதுநகர் மாவட்டத்தில் உள்ள முக்கிய சுற்றுலாத் தலங்களின் விவரங்களை அருங்காட்சியக அறிமுகக் கூடத்தில் விரிவாக்கம் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ள அரியப் புகைப்படங்களைக் கண்டுகளித்து பின்வரும் சுற்றுலாத் தலங்களின் முழு விபரங்களையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

திருவில்லிப்புத்தூர் - ஆண்டாள் கோவில்

இக்கோவிலில் “திருப்பாவை” முழுவதும் எழுதப்பட்டுள்ளது. நூற்றெட்டு வைணவத்தலங்களிலும் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் உற்ற கடவுளர்களின் ஓவியங்களை இந்த ஆலயத்தின் இரண்டாம் சுற்றில் காண முடியும். இவ்வாலயத்திற்கு திருப்பணி செய்தவர்களுள்

மன்னர் திருமலை நாயக்கர் முக்கியமானவர். அக்கால கலைஞரின் கைவண்ணத்தை இங்குள்ள சிற்பங்களில் காணலாம்.

யாளிகள் உள்ள பெரிய தூண்களிலும், சிங்கம், யானை யாவும் ஒன்றன்மீது ஒன்று நிற்பது போன்று சிற்பமும் இங்குள்ளது. தற்காலத்தில் முப்பரிமாணங்களைப் (Three Dimensions) பார்ப்பதற்கு ஒரு வகைக் கண்ணாடி வெளிவந்துள்ள நிலையில், எவ்வித கண்ணாடியும் இல்லாமல் இக்கோவிலின் சிற்பங்களிலும், நீளம், அகலம், உயரம், ஆகிய யாவும் ஒருங்கே தெரியும்படியான அமைப்பில் உள்ளது. ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் பார்த்தால் காட்சியில் சில வேறுபாடுகளைக் காணமுடியும்.

ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் ஆண்டாள் கோவிலில் 70 அடி உயரமும் ஒன்பது சக்கரங்கள், ஒன்பது அடுக்குகள், ஒன்பது வடங்கள் கொண்ட "ராஜாதேர்" காண வேண்டிய ஒன்றாகும். இத்தேர் வானமாமலை ஜீயர் சுவாமிகளால் வழங்கப்பட்டது.

இராசபாளையம்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் மிகப்பெரிய ஊரான இராசபாளையம் பஞ்சாலைத் தொழில் வளர்ச்சிப் பெற்ற நகரமாகும். இவ்வூருக்கு மேற்கே 13 கி.மீ. தொலைவில் அய்யனார் அருவியும் அருகில் உள்ள சஞ்சீவி மலையும் சுற்றுலாப் பயணிகளுக்குச் சிறந்த இடமாகும். இங்குள்ள ஒருவகை நாய்கள் உலக பிரசித்திப்பெற்றவை. இராசபாளையம் அருகே நத்தம்பட்டி கிராமத்தில் 1999–ம் ஆண்டு குடிதண்ணீர்க் குழாய் பதிக்க மண்ணைத் தோண்டிய போது 9 தங்கக்காசுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நாணயத்தின் உருவ அமைப்பு, சிகை அலங்காரம், ஆடை அமைப்பு மற்றும் காலம் ஆகியவற்றை ஆராயும் போது அவை கி.மு. 4–ஆம் நூற்றாண்டை சேர்ந்த ரோமானியர் காலத்து நாணயங்கள் என்பது தெரியவந்தது. இதிலிருந்து ரோமானியர்க்கும், விருதுநகர் மாவட்ட மக்களுக்கும் வாணிகத் தொடர்பு இருந்தது தெரியவருகிறது. இந்நாணயங்களைப் புதைபொருள் சட்டப்படி விருதுநகர்

அருங்காட்சியகத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டுவருகிறது.

திருச்சுழி

விருதுநகரிலிருந்து 32 கி.மீ. தூரத்தில் குண்டாறு என்னும் ஆற்றங்கரையில் அமைந்துள்ள இவ்வூர் பகவான் ரமணமகரிஷி அவதரித்த ஊர் ஆகும். சுந்தரர், தேவாரத்தால் புகழ்பெற்ற தலம் திருச்சுழி ஆகும். இங்குள்ள நடராஜர் உருவம் புதுமையானதாகும். பச்சை மூலிகைகளால் ஆன நடராஜரின் திருஉருவம் இங்குள்ளது.

சிவகாசி

இந்நகர் 15-ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தியாவின் "குட்டி ஜப்பான்" என்று புகழ்ப்பெற்ற சிறுதொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நகராகும். 1420 முதல் 1460 வரை தென்காசியிலிருந்து ஆட்சி செய்த அரிகேசரிப் பராக்கிரம பாண்டியன் தென்காசியில் கோவில் கட்ட, லிங்கம் கொண்டுவர காசிக்குச் சென்று திரும்பிய போது இங்கு தங்கினான். கோவில் அமைக்கும் நாள் வந்து விட்ட காரணத்தினாலும், தன்தேவி இங்கு பூப்பெய்தியதாலும் அந்த லிங்கத்தை இவ்வூரிலேயே பிரதிஷ்டைசெய்து கோயில் எடுத்தான். அக்கோயிலைச் சுற்றி அமைந்த நகர் "சிவகாசி" எனப்பட்டது. இந்தியாவில் உற்பத்தியாகும் பட்டாசு உற்பத்தியில் 90 சதவீதம் இங்கு தான் தயார் செய்யப்படுகிறது. கவர்ச்சிகரமான வண்ணங்களுடன் படங்களை அச்சிடும் "லித்தோ" அச்சகங்கள் இங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டு, உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் புகழ் பெற்றுள்ளன.

திருவண்ணாமலை

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை காட்டுப்பகுதியில் ஒரு உயரமான குன்றின் மீது சீனிவாசப் பெருமாள் கோயில் கொண்டுள்ளார். கோயிலின் அடிவாரத்தில் கோனேரி என்ற அழகான குளம்

காணப்படுகிறது. இங்குள்ள விநாயகர் 12 அடி உயரமும் 8 அடி அகலமும் கொண்டவர். உலகிலேயே மிகப் பெரிய பிள்ளையார் சிலை இதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

சாத்தூர்

சாத்தூர் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்ற ஊராகும். இங்கு புத்தரின் கல் உருவமும், நாணயங்களும் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. முகலாயப் பேரரசன் ஷாஜகான் கட்டிய மசூதி மேல் கருப்பசாமி கோயில் அருகே காணப்படுகிறது. அவர் கட்டிய சத்திரமும் சாத்தூரில் உண்டு. சத்திரத்திற்கு முற்றூட்டாக அம்மன்னன் வழங்கியதே அருகில் உள்ள சத்திரப்பட்டி ஆகும். ஷாஜகான் படைகள் தங்கிய இடம் செவ்வாய் மடமாகும். அவன் முந்நூறு இசுலாமிய குடும்பங்களை குடியமர்த்தினான்.

சாத்தூரின் அருகே வைப்பாற்றில், ஆற்றின் நடுவே அமைந்துள்ள அருள்மிகு இருக்கன்குடி மாரியம்மன் திருகோவில் இந்துக்களின் பிரசித்தி பெற்ற வழிபாட்டுத் தலமாகும்.

விருதுநகர் - காமராசர் நினைவகம்

விருதுநகரில் காமராசர் பிறந்து, வளர்ந்த வீட்டை அவரது நினைவாக தமிழக அரசு தத்தெடுத்து அவரது இல்லத்தை நினைவு இல்லமாக அமைத்து அவரது வாழ்க்கை வரலாறு அடங்கிய அருங்காட்சியகம் ஒன்று அமைந்துள்ளது. இது விருதுநகர், நகரின் மத்தியில் அமைந்துள்ளது. மேலும் இங்கு பிரசித்தி பெற்ற மாரியம்மன் கோயிலும் உள்ளது.

இவ்வாறாக, விருதுநகர் மாவட்ட அருங்காட்சியகம் பொது மக்களுக்கும், சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கும், ஆசிரியர் மற்றும் மாணவ, மாணவியர்களுக்கும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள அரும்பொருட்கள், பயிற்சி அளித்தல், சொற்பொழிவு நிகழ்த்துதல், தகவல்கள் அளித்தல் மூலம் அரும்பணிகளை ஆற்றி வருகிற என்றால் அது மிகையாகாது.

துணை நூல்கள்

1. தமிழக ஊர்களின் பெயர்க் காரணங்களும், சிறப்புகளும்—பாகம் II–லேணா தமிழ்வாணன், எம்.ஏ.

2. மனோரமா ஈயர்புக் – 2001

3. பாரதப் பெருந்தலைவர் காமராசர் – பி.சி. கணேசன்

4. விடுதலைக்கு வித்திட்ட வீரத்தலைவர்கள் – இராம்குமார்

5. தமிழ்நாடு சுற்றுலா – தேவகோட்டை பி. நாராயணன்

6. சுரா ஈயர்புக் – 2001

சே. கிருஷ்ணம்மாள், எம்.ஏ., பி.எட்.,
காப்பாட்சியர்
அரசு அருங்காட்சியகம்,
இராமநாதபுரம்.

பல்நாட்டு பயணிகளுக்கு அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு

ந. சுந்தரராஜன்
காப்பாட்சியர்,
அரசு அருங்காட்சியகம், கடலூர்.

முன்னுரை :

24 மணி நேரத்திற்கும் மேலாக தொழில் நோக்கமின்றி பயணம் மேற்கொள்பவர்களை சுற்றுலா பயணிகள் என உலக சுற்றுலா நிறுவனம் அறிவித்துள்ளது. சுற்றுலா பயணிகளை உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு சுற்றுலா பயணிகள் என இருவகைப்படுத்தலாம். நமது நாட்டில் சுற்றுலா பயணிகள் பெரும்பாலும் சமயம் சார்ந்த இடங்களையே சென்று பார்க்கின்றனர். 1. சபரிமலை யாத்திரை ஆண்டு தோறும் மார்கழி மாதத்தில் (டிசம்பர் – ஜனவரி) பெருவாரியாக சபரிமலைக்குச் செல்கின்றனர்.

சமயம் சாராத பயணங்கள் என்பவை பெரும்பாலும் பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக் கழகங்களின் மாணவர்களால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இந்தியாவிற்கு இத்தாலி, இங்கிலாந்து, பிரான்சு, அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளிலிருந்து சுற்றுலாப் பயணிகள் வருகின்றனர். இம் மேலை நாட்டு பயணிகளும் பல்வேறு நோக்கங்களுக்காக இந்தியாவிற்கு வருகின்றனர். அவர்களைக் கீழ்காணும் வகைப்படுத்தலாம்.

1. புனிதப் பயணம் :

ஜப்பான் நாட்டவர்களில் பெரும்பகுதியினர் பௌத்த சமயம் தொடர்பான தலங்களை வழிபடுவதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

2. பண்பாட்டுச் சின்னங்களைக் காணவரும் பயணிகள் :

ஒரு நாட்டின் கலாச்சாரம், பண்பாடு வரலாறு இவைகளை அறிதல் பொருட்டு வரலாறு தொடர்பான இடங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள், பராம்பரியம் மிக்க கட்டிடங்கள் இவைகளைக் காணவருகின்றனர்.

3. இயற்கை விரும்பிகள் :

ஒரு நாட்டின் மலைவளம், கடற்கரைகள், கோடைவாசஸ் தலங்கள், அருவிகள், பாலைவனங்கள், காடுகள் இவைகளைக் காணவிரும்பி பயணம் மேற்கொள்கின்றார்கள்.

4. ஆய்வு மேற்கொள்பவர்கள் :

இயற்கை, அறிவியல், வரலாறு போன்ற துறைகளில் ஆய்வு மேற்கொள்பவர்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளுக்குப் பயணம் மேற்கொள்கின்றனர்.

அருங்காட்சியகத்திற்கு தொடர்புடைய சுற்றுலாப் பயணிகள் :

சுற்றுலா பயணிகளில் குறிப்பாக கலாச்சார சுற்றுலா, கல்வி ஆய்வுகளுக்காக பயணம் மேற்கொள்பவர்கள், இயற்கை விரும்பிகள் ஆகிய வகையினர் அருங்காட்சியகங்களைக் காண்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர்.

அருங்காட்சியகத்தின் தொண்டு

அருங்காட்சியகத்தில் ஒரே கூரையின் கீழ் தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து தகவல்களையும் சுற்றுலாப் பயணிகள் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். இதனால் அவர்களின் 'காலம்' பெருமளவு மிச்சப்படுகிறது. இதுவே அருங்காட்சியகம் சுற்றுலா பயணிகளுக்கு செய்யும் தொண்டுகளில் தலையானதாகும்.

சென்னை அருங்காட்சியகமும் சுற்றுலாப் பயணிகளும்

சிற்பக்கலை :

சிற்பக்கலை தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் விரவி இருக்கிறது. குறுகிய கால அவகாசத்தில் பயணம் மேற்கொள்ளும் அயல் நாட்டுப் பயணிகள் இவ்வனைத்து இடங்களையும் காணுவதற்கு அதிக காலம் தேவைப்படும்.

1. பல்லவர் சிற்பக்கலையை காண விரும்புபவர்கள் காஞ்சிபுரம், மாமல்லபுரம், போன்ற தமிழகத்தின் வடமாவட்ட பகுதிகளுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
2. முற்காலச் சோழர்கள் சிற்பக்கலையைக் காண புதுக்கோட்டை. திருச்சி ம்ாவட்டங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
3. பிற்காலச் சோழர்கள் சிற்பக்கலையைக் கொண்ட கோயில்கள் நாகை, திருவாரூர், தஞ்சை மாவட்டங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும்.
4. நாயக்கர் காலச் சிற்பங்கள் மதுரை செல்ல வேண்டும்.

மேற்கண்ட அனைத்தையும் காண பன்னாட்கள் செலவு செய்ய வேண்டும். சிறபக்கலை உள்ள இடங்கள் வழிபாட்டிடங்களாக இருப்பின் இடப்பாடுகள் மிகும். இங்குள்ள சிற்பங்களை அருகில் காண்பது இயலாது. மேலும் வழிபாட்டிடங்களில் இது தொடர்பான தகவல் பெறுவது கடினம்.

சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் இவ்வகைச் சிற்பத்தொகுதிகள் கால வரிசைப்படி (Chronological Order) காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. அதிலும் குறிப்பாக ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் இடையே ஏற்பட்ட, மாற்றங்கள், வளர்ச்சிகள் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் சிற்ப்பக்கலை தொடர்பான வெளியீடுகள் வாங்கிப் பயனுறலாம். சிற்பக்கலை விரும்பும் சுற்றுலாப்

பயணிகள் அருங்காட்சியகத்தால் இவ்வகையில் பயன் பெறுகின்றனர்.

விலங்கியல் :

விலங்குகளைப் பார்த்து இரசிப்பதில் அனைவரும் ஆர்வம் கொண்டவர்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை. உயிரியல் பூங்காக்களில் விலங்குகளைக் காணலாம். அவை கூண்டுகளில் அடைக்கப் பட்டிருக்குமேயன்றி வனச் சூழலுடன் இருக்காது. பறவைகள் சரணாலயம் சென்று காண்பதும் எப்போதும் இயலாது. சில குறிப்பிட்ட காலங்களில் மட்டுமே பறவைகள் வந்துபோகும்.

சென்னை அரசு அருங்காட்சியகத்தில் விலங்குகள் பதம் செய்யப்பட்டு அவைகளின் இயற்கை சூழலுடன் உள்ள காட்சிப் பெட்டிகளில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (Dyorama Show Case). மேலும் விலங்குகள் உயரம், எடை, உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் போன்ற விவரங்கள் விளக்க அட்டைகளில் தரப்பட்டு உள்ளன. இத்தகைய காட்சிப் பெட்டிகள் விலங்கியல் ஆர்வலர்களுக்கு பெரும்பயன் அளிக்கின்றன.

பறவைகளின் கூடுகள், முட்டைகள் போன்றவைகளும் அருங்காட்சியத்தில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. விலங்கியல் பூங்காக்களில் பறவைகளின் கூடுகள் முட்டைகளைச் சென்று பார்ப்பது கடினம்.

புதியதாக உதயமான நாகப்பட்டினம் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் பறவைகள் வலசைப் போவது குறித்த காட்சிபெட்டி உள்ளது. இதில் விசையைத் தொட்டால் பறவை செல்லும் பாதையில் விளக்குகள் தொடராக எரியும். இதனால் பறவைகள் எந்த நாட்டிலிருந்து எந்த நாடுகளுக்கு செல்கின்றன என்பதை அறியலாம்.

மலைமாந்தர்களான பழங்குடி மக்களின் பண்பாட்டுப் பொருட்களான ஆடைகள், அணிகலன்கள், வசிப்பிடங்களின் மாதிரிகள் மானிடவியல் பிரிவில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. மலைவாழ் மக்களின் இருப்பிடம் செல்வது இடர் மிகுந்தது. அவ்வாறு

சென்றாலும் ஒரு சேரக்காண்பது கடினமானது.

அருங்காட்சியகம் காணற்கரியவைகளை தொகுத்து அழகுற காட்சிக்கு வைத்து பல்நாட்டு பயணிகளுக்கு தொண்டாற்றுகிறது.

அருங்காட்சியகமும் சுற்றுலாவும்

தமிழக அரசு சுற்றுலாத் துறையினர் நடத்தும் சென்னை நகர் உலாவில் அருங்காட்சியகமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மைய அரசு வெளியிடும் கையேடுகளில் அருங்காட்சியகம் பற்றிய செய்திகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழக அரசு சுற்றுலா துறை 1990ல் வெளியிட்ட புதுக்கோட்டை பற்றிய கையேட்டில் "புதுக்கோட்டை அரசு அருங்காட்சியகம் அமைந்துள்ள இடம் மற்றும் புவியியல், விலங்கியல், மானிடவியல், கல்வெட்டுகள், சிற்பங்கள் படிமங்கள் அழகுற காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன என்ற தகவலைத் தருகிறது.

இந்திய அரசு சுற்றுலாத் துறையினர் வெளியிட்டுள்ள பெங்களூர் குறித்தான கையேட்டில் (What to see) காணத்தக்கவை யாவை? என்ற தலைப்பின் கீழ் கப்பன் பூங்காவிற்கு அருகில் உள்ள அரசு அருங்காட்சியகமும், வெங்கடப்பா இடம் பெற்றுள்ளன. சிற்பம், நாணயங்கள், கல்வெட்டுகள், இயற்கை அறிவியல் இவை தவிர மைசூர் அரசர்களின் அரசவை ஓவியரான வெங்கடப்பா என்பவரின் ஓவியங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்ற தகவலை இரத்தினச் சுருக்கமாக அளிக்கிறது. இதேபோல் விஸ்வேஸ்வரய்யா தொழில் நுட்ப அருங்காட்சியம் பற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன.

சென்னை, டெல்லி, மும்பை, கல்கத்தா போன்ற பெருநகரங்கள் பற்றிய சுற்றுலாத் துறையினர் வெளியிடும் கையேட்டில் அருங்காட்சியகங்கள் பற்றிய விவரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

சுற்றுலாப் பயணிகள் குறிப்பாக அயல்நாட்டு சுற்றுலாப் பயணிகள் அருங்காட்சியகம் வாயிலாக அளப்பரிய தகவல்

பெறுகின்றனர். ஒரு சிறிய வளாகத்தில் அப்பகுதியின் அனைத்து விதமான கலை, பண்பாடு, அறிவியல் தொடர்பான கலைப் பொருட்களை திரட்டி, அவைகளை ஒருசேர சுற்றுலா பயணிகளுக்கு தரும் மாபெரும் தொண்டு நிறுவனமாக அருங்காட்சியகம் திகழ்கிறது.

துணை நூல்கள்

1. Guide to the Anthropological Exhibits, G.J. Jayadev, Commissioner of Museums, 1994.
2. Bird's Eggs and Nests in the Collection of Madras Government Museum, S. Thomas Satyamurthi, Government of Tamil Nadu, 1979.
3. Bangalore Travel Service Directory, Department of Tourism, Government of India, March 1990.
4. Pudukottai (Treasure Trove of Archaeology) Department of Tourism, Government of Tamil Nadu, February 1970.
5. Infrastructure of Tourism in India, Rataadeep Sing, Kanishka Publishers, New Delhi, 1996.

SESSION II

ART AND CULTURAL HERITAGE AND REGISTRATION OF OBJECTS AND BUILDINGS

A SURVEY OF GLOBAL LEGISLATIVE MEASURES ON ART, CULTURAL AND NATURAL HERITAGE

DR. V. JEYARAJ,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,
Chennai-600 008.

Introduction

Cultural properties are facing a lot of problems in all the countries. In order to arrest the illicit traffic, theft and vandalism of cultural properties different countries have enacted laws. Legislation began to be enacted from the beginning of the 19th century.

France was the first country, which enacted a law in 1809 connected with the transfer of state archives, and their preservation. In India, the Indian Museum Act was enacted in 1814. In order to control the accidental finds (treasures) obtained from the earth under the name Indian Treasure-trove act in 1878. In Pakistan also the same act is under use. In Tunisia the Decree if 1886 regarding the ownership and conservation of antiquities and objects was enacted. The Treasure-trove Ordinance of 1888 of Sri Lanka is also similar to the above. In 1889, in France a law controlling the transfer of cultural property classified by the state was brought into existence. In the year 1897, the objects recovered from excavations were declared as Government property under the law. In Egypt a law was enacted concerning the protection of antiquities and regulating archaeological excavations. All most all countries have some law or the other for the protection of monuments, archaeological remains, palaeontological sites and antiquities.

Legislative Measures-Global Context:

Every country is vigilant in safeguarding its cultural and natural heritage. Depending upon the need, various countries have enacted laws and Acts to protect the heritage. The earliest law regarding the protection of cultural property was one, which controlled the transfer of Sate archives in 1809 in France. In India the Indian Museum Act was enacted in 1814. The Indian Treasure-trove Act 1878 was enacted to protect the treasure-trove finds in Indian context. Since this Act

was enacted in the undivided India this Act is being followed in Pakistan. The Degree of 7th March 1886 came into existence in Tunisia regarding the ownership and conservation of antiquities and art objects. The Treasure-trove ordinance of 1888 of Sri Lanka was enacted in 1888. The Law of 1889 controlling the transfer of cultural property came into existence in France. By the law of 1897, cultural property recovered by excavations became the property of the State in Greece. The Egyptian Law of 1897 was enacted protecting the cultural objects recovered by excavations. Barring a few countries, export regulations exist almost every where. Singapore and Kong Kong are international markets where all kinds of curios and art, archaeological and ethnological objects are available. There is no restriction except the local customs duty. In almost all countries there are prohibitory orders for the export of cultural objects.

ICOM compiled all the laws regarding the protection of cultural property and was published in the name of Handbook on Natural Legislation-Burnham, 1974.

Convention for Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict (1953)

Recommendation of International Principles Applicable to Archaeological Excavations (1956)

Recommendation on the Most Effective Means of Rendering Museums to Everyone (1960)

Recommendation on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1964)

Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of Ownership of Cultural Property (1970)

Convention Concerning Protection of the World Cultural and Natural Heritage (1972)

Recommendation concerning the International Exchange of Cultural Property (1976)

Recommendation on Participation by the people at large in cultural life and their Contribution to it (1976)

Recommendation concerning the safeguarding and contemporary role of historic areas (1978)

Recommendation for the Protection of Movable Cultural Property (1979).

Among the UNESCO's many conventions and recommendations are those concerned with prohibiting and preventing the illicit export, import and transfer of ownership of cultural property (1970), the protection of both the world and national cultural and natural heritage (1972), the International Exchange of Cultural Property (1976) and the protection of movable cultural property (1978). It has also been actively promoting the nature of cultural property to its country or origin, particularly material, which may have been removed during colonial occupation or through commercial exploitation.

Indian Laws Regarding Antiquities

India possesses thousands of monuments, which are worth preserving. The British rulers thought about their preservation. Many made a very good study on them and recorded. But up to the 18th century there was no legislation was made to preserve them. There was a beginning in the legislation regarding the preservation of structural vestiges of the past. The earliest attempt in this area was the passing of the Bengal Regulations XIX of 1810. In 1817 the Madras Regulations came into existence. These empowered the Government to intervene wherever private individuals faced a public building with the risks of misuse.

In 1863, when Lord Canning was the Governor General of India the Act of 1863 was passed. According to this act the Government of empowered to prevent injury to and preserve buildings remarkable for their antiquity or for their historical or architectural value.

In 1878, the Indian Treasure-trove Act, 1878 was enacted when Lord Lytton was the Governor General of India. In 1866, the first Indian Museum Act, transferring the management of the museum from the Asiatic Society to the newly formed Board of Trustees. 1910 amendments were made to the Act. Subsequently in 1960 amendments were made to the Indian Museum Act and the new Board of Trustees was headed by the Governor of West Bengal as its Ex-Officio Chairman, was directed to fight against treasure-hunting besides regulating the lawful disposal of treasures found in accidental digging.

In 1904, during the reign of Lord Curzon as Governor General of India, the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 was enacted by the Government of Bengal. It was to provide for the preservation of ancient monuments, for the exercise of control over traffic in antiquities and over excavation in certain places and for the protection and acquisition in certain cases of ancient monuments and of objects of archaeological, historical or artistic interest.

In 1921, in the Devolution Rules of 1921, archaeology was classified as a Central subject. According to this, all the protected monuments under the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 were brought under the control of the centre leaving the unprotected monuments under the protection of the Government of Provinces.

In 1932, when Earl Willington was the Viceroy of India amendments to the specific provisions of the Act 1904 came into effect. These amendments allowed the issue of license to outside, including foreign agencies for the excavation of protected areas and to regulate operations like mining, quarrying, blasting, and excavation at or near protected monuments.

In 1935, the Government of India Act, 1935 made archaeology as a federal subject. As per this Act all powers related to the ancient and historical monuments, including archaeological sites and remains previously vested to the Provincial Governments were taken over by the Government of India.

In 1947, when Mortimer Wheeler was the Director General of Archaeology, the Antiquities (Export Control) Act, 1947 was passed by the Indian Government. Under this Act, no antiquity can be exported without a license issued by the Director General. In terms of this Act, antiquity includes any object which is over 100 years old and the Antiquities (Export Control) Act, 1947 includes provision for giving certificates as to whether an object is an antiquity or not an antiquity.

In 1950, when the constitution of India was promulgated, the responsibilities between the centre and states as far as archaeology was concerned were given a good shape.

According to this, under Union list, ancient and historical monuments and records, and archaeological sites and remains declared by or under law by Parliament to be of national importance. Under the state list, libraries and other similar institutions controlled or financed

by the states; ancient and historical monuments and records other than those declared by or under law made by Parliament to be of national importance. Under the concurrent list, archaeological sites and remains other than those declared by or under law made by parliament to be of national importance.

In 1951, in order to fulfil the provisions of the constitution, the Ancient and Historical Monuments and Archaeological sites and Remains (Declaration of National Importance) Act, 1951 was enacted in November 28th, 1951. Under this all archaeological sites and remains declared under the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 were re-declared as monuments and archaeological sites of national importance.

In 1958, with a view to bringing the Ancient Monuments Preservation Act, 1904 into lines with the constitutional provisions and also to conform it with the new developments in the changed situation Ancient Monuments and Archaeological sites and Remains Act, 1958 was enacted on August 28th, 1958.

In 1961, through an Act of the Parliament, the Salar Jung Museum along with its library was declared as a museum of National Importance.

The Arms Act, 1959 (54 of 19959) was enacted by the Parliament in 1960 and it came into force on the first of Oct. 1962 by a special notification issued by the Ministry of Home Affairs on the 13th July, 1962. It extends to the whole of India.

This Arms Act regulates the acquisition, possession, manufacture, sale, import, export and transport of all kinds of arms in India. According to the Section 2 of this Act, the arms means articles of any description designed or adapted as weapons for offence or defense. It also includes, fire arms, sharp edged and other deadly weapons, and parts of, and machinery for manufacturing arms. But does not include articles designed solely for domestic or agricultural uses such as a lathi or ordinary walking stick and weapons incapable of being used otherwise than as toys or of being converted into serviceable weapons.

Section 3 of the Act clearly species that no person (or institution) can acquire, have in his possession or carry any arms or ammunition unless he holds in this behalf a license issued in accordance with the provisions of the Act. The Arms Rules, 1962 were made there under.

As per outlines of this Act, the Ministry of Home Affairs issued instructions to the district authorities to see that all the institutions including museums, other than those owned by the Government, obtain licenses for the weapons under their possession.

In Section 15 (I), the Ministry of Home Affairs added that the fire arms, being a danger to the social security, should either be drilled in the barrel, or their muzzles or lock plates should be wrapped and sealed thus making them unserviceable. Accordingly, most of the museums, specially those owned by the private trusts, corporate bodies or societies, were asked to

1. prepare and submit a classified list of all kinds of weapons under their custody,

2. obtain license for all of them and

3. get the barrels of the firearms either drilled or wrapped and sealed.

4.

Section 45 (e) has mentioned that the Act should not apply to the weapons of 'obsolete' pattern or of antiquarian value or in disrepair which is not capable of being used as a fire arm either with or with out repair.

In 1965, the Antiquities (Export Control) Amendment Bill, 1965 was enacted. According to the 1947 Act, the Director General of Archaeology in India was the final authority to decide whether or not an article is an antiquity. But according to the 1965 Bill this power vested with the Director General was transferred to a Board called the Antiquities Appellate Board and that its order 'shall be final'.

In 1972, the Antiquities and Art Treasures Act, 1972 was passed on September 9th, 1972 in order to cope up with the high occurrences of theft and illicit traffic in antiquities which the Antiquities (Export Control) Act, 1947 could not control. Following that, the Antiquities and Art Treasures Rules, 1973 Rule dealt with a term "Art treasures" which are not antiquities within the meaning of the same legislation. The Antiquities and Art Treasures Act along with its Rules was enforced from 5th April 1976. An ordinance amending certain provisions of the Act was promulgated on 4th June 1976 and was made into an Act later in the same year without effecting any change in the provisions of the Ordinance or incorporating any new clause

The Wildlife (Protection) Act, 1972

The Wild Life protection Act, 1972 under its constitution under chapter III covers constitution of Wild Life Advisory Board, procedure to be followed by the board, duties of Wild Life Advisory board etc. It restricts the hunting of wild animals; it requires the maintenance of records of wild animals killed or captured; it restricts killing of certain wild animals; it grants permission for special purposes; it withholds the license issued on good and sufficient reasons; it restricts hunting of young and female or wild animals; it permits the declaration of closed time during which, certain animals should not be hunted through notification.

Under chapter IV of this Act various efforts were undertaken by the Government to organise Wild Life Sanctuaries, Zoos, Nature Reserves, the Tiger Project etc., to control the killing of wild animals and exporting skins and trophies out of our country.

Under chapter V of this Act, wild animals, animal articles and trophies become government property. It provides the necessary legal basis to prevent trade or commerce in wild animals, animal articles and trophies. Chapter V of this Act prescribes strinchent action at various levels to put an end to this illegal activity. Recently, following the regulation that called for the declaration of antiquities and works of art possessed by individuals and private institutions, the Government in respect of natural History materials has also introduced a similar measure.

Under chapter V and article 49, no person shall purchase, receive or acquire any captive wild animal, other than vermin, or any animal article, trophy uncured trophy or meat derived therefrom otherwise than from a dealer or from a person authorised to sell or otherwise transfer the same under this Act: Provided that nothing in this section shall apply to any transaction entered into by a public museum or zoo with any other public museum or zoo.

Bibliography:

1. Agrawal, O. P., Museums Association of India-Origin and Development, journal of Indian Museums, Vol. XXXXIX-L, 1993-94.

2. Harinarayana, N., The Treasure-trove Act and the Government Museum, Madras, Museums and Museology New Horizons, Ed. V. P. Dwivedi and G. N. Pant, Agam Kala Prakashan, Delhi, 1980.

3. Nair, S. M., Illicit Traffic in Natural History Materials, Security in Museums, Museum Association of India, 1979.

4. Pandey, K. N., Arms Act and its Implication in Museums, Journal of Indian Museums, Vol. XXXVIII, 1982.

5. Rashmi Sharma, Antiquarian Laws in India, Journal of Indian Museums, Vol. LI, 1994-95.

6. Sarkar, H., Museums and Protection of Monuments and Antiquities in India, Sundeep Prakashan, Delhi, 1981.

7. The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958, Government of India, Ministry of Law, Justice and Company Affairs, 1977.

8. The Ancient Monuments and Archaeological Sites and Remains Act, 1958.

9. The Antiquities and Art Treasures Act, 1972, Government of India, 1975.

10. The Antiquities and Art Treasures Act, 1972.

11. The Gazette of India, Extra Ordinary, Part II-Section 1, No. 25, New Delhi, Friday, August 29, 1958.

12. The Gazette of India, Extraordinary, Part II-Section 3- Subsection (ii), No. 150, New Delhi, October 15, 1959.

13. The Getty Grant Programme, 1993-95.

14. Wild Life (Protection) Act, 1972.

CONTRIBUTION OF TRIBALS NILGIRIS IN THE PRESERVATION OF OUR ART AND CULTURAL HERITAGE

(Abstract)

Dr. C. MAHESVARAN
Curator
Government Museum,
Coimbatore (District)

Preservation of our art and cultural heritages could be achieved only through the collective responsibility of professionals, government agencies, non-governmental agencies, students and general public.

Field studies reveal that the tribal people are found to play a much more pivotal and crucial role in the preservation of such art and cultural heritages, unlike their non-tribal counterprarts.

The tribal people always tend to exhibit a sort of sentimental association with their endemic art and cultural heritages as they form the indispensable units within their respective cultural milieu.

For instance, it is deserved in The Nilgiris that the art and cultural heritages like 'Rock Art Shelters', Megalithic Burial Structures', 'Hero-Stones' are treated by the tribal people as part and parcel of their indigenous cultural traditions.

An attempt is made in this paper for project and highlight the contribution of Tribal Nilgiris (Comprising indigenous tribal groups like Toda, Kota, Kurumba, Kottanaicha, Irula and Paniya) in the preservation of our art and cultural heritages, based on the author's field studies (carried out in and around the 'rock art shelters of Iduhatti and Vellerikkombai; 'Megalithic Burial structures of Avalanchi and Bokkapuram, and 'Hero-stores' of Banagudishola and Anaikkatti)

REPATRIATION LAW -RETURN OF ANTIQUITIES

By
DR. V. JEYARAJ,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,
Chennai-600 008.

Introduction

Museum is a non-profit making permanent institution in the service of the society and of its development and open to the public, which acquires, conserves, researches, communicate and exhibits for purposes of study, education and enjoyment, material evidence of man and his environment.

Museums are enlarging their collections in various ways. At the same time, museums are losing their collection also through some way or the other. Many hundreds of objects of Indian origin are now a days found in the museums though out the world. I have seen such objects of Indian origin in the museums in France, Germany, and the UK. During the British rule in India many thousands of objects were taken by the British to the UK and they are in the British Museum, Victoria and Albert Museum, Cambridge Museum, Oxford Museum, Horniman Museum, British Library (the India Office Library collections are kept with the British Library). Even though it is mentally thought to bring them back to India, it is a great task to repatriate them. There are many examples in which the repatriation had been successful in the past. The objects, which were taken illegally, have been brought back by the laws existing in India. But those objects, which were taken by the foreigners as a matter of right, are difficult to be repatriated. The Pathur Nataraja taken away from India was successfully brought back after a heavy expenditure. The

Repatriation of Museum Objects

Museums are now facing a challenge of repatriation of cultural property, which were collected from other countries in the past. If a museum should come into possession of an object that can be demonstrated to have been exported or otherwise transferred in violation of the principles of the UNESCO Convention on the Means of Prohibiting and Preventing the Illicit Import, Export and Transfer of

Ownership of Cultural Property (1970) and the country of origin seeking return and demonstrates that it is part of the country's cultural heritage, the museum should, if legally free to do so, take responsible steps to cooperate in the return of the objects to the country of origin.

In the case of requests for the return of cultural property to the country of origin, museums should be prepared to initiate dialogues with an open-minded attitude on the basis of scientific and professional principles (in preference to action at a governmental or political level). The possibility of developing bilateral or multilateral cooperation schemes to assist museums in countries which are considered to have lost a significant part of their cultural heritage in the development of adequate museums and museum resources should be explored.

Museums should also respect fully the terms of the convention for the Protection of Cultural Property in the Event of Armed Conflict (The Hague Convention, 1954), and in support of this convention, should in particular abstain from purchasing or otherwise appropriating or acquiring cultural objects from any occupied country, as these will in most cases have been illegally exported or illicitly removed.

References

1. Marie C. Malaro, Museum Governance, Smithsonian Institution Press, Washington and London, 1994.

2. Jeyaraj, V., Churches of the Erode District, Ed. V. Jeyaraj, Worshipping Places in Erode District, Government Museum, Chennai, 2000.

3. Repatriation File, Australian Museum, Sydney, February 2000.

4. Michael A. Fopp, Managing Museum and Galleries, Routledge, London & New York, 1997.

5. The ICOM Code of Professional Ethics, Adopted by the 15th General Assembly of ICOM General Assembly of ICOM meeting in Buenos Aires, Argentina, on 4th November 1986.

6. A Century of Christian Service, The Work of the London Missionary Society in Erode, 1836-1936.

7. The Australian Independent, Wednesday, August, 15, 1894.

கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்கள்
கோயில் வளர்த்த கலைகள் மற்றும் ஓவியம்

மு. கருணாநிதி,
காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், திருவாரூர்.

மனிதன் எப்போது தோன்றினானோ அப்போதே கலைகளும் தோன்றிவிட்டன. உள்ளத்தில் கிளர்ந்தெழும் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த மனித உயிர்கள் மேற்கொண்ட முதல் முயற்சியே கலைகளுக்கு கால்கோள் நாட்டியது. புறத்தாக்கங்களால் தன்னுள் எழுந்த உணர்வு நுணுக்கங்களையும், அதன் விளைவாய்ப் பிறந்த எண்ணத் தொடர்புகளையும், அசைவுகளாலும், வீச்சுகளாலும், ஒலிகளாலும், வெளிப்படுத்திக் காட்டிய நிலையில்தான் மனிதன் ஆடல், ஓவியம், சிற்பம், இசை என்று கலைகளில் பல வடிவங்களைக் கண்டான்.

கோயில்களில் வெளிப்புற சுவர்களிலும், கூறைகளிலும் ஓவியங்கள் வரையப்பெற்றன. காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் கோயிலின் வெளிச் சுவர்களில் வரையப் பெற்ற ஓவியங்கள் தேர் ஓடுதலால் புழுதி அடைந்தன எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. தமிழ்நாட்டில் கற்களால் கோயில் கட்டும் வழக்கத்தை முன்முதலாக ஆரம்பித்த பல்லவ அரசனான இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மர் ஆகும். இவர் கட்டிய கோயில்களுள் இரண்டு பனமலைக் கோயிலும், காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலும் ஆகும். பாண்டியர் காலத்து ஓவியங்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கடையநல்லூருக்கு அருகே உள்ள வர்ணச்சிமலை என்ற திருமலைபுரக் கோயிலில் காணப்படுகின்றன. கோயில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வெட்டப்பட்டுள்ளதாயினும், கோயிலின் உள்விதானத்திலும் தெற்குச் சுவரிலும் காணப்படும் ஓவியங்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் அரசு செய்த அவனியசேகரன் என்ற ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி. 830–862) காலத்தவை எனக் கருதப்படுகிறது. பல்லவர்கள் காலத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்த தமிழ்நாட்டு ஓவியக் கலையின் சிறந்த பகுதியை சோழர்கள்

குறிப்பிடுகிறது. திருப்பரங்குன்றத்து முருகன் கோயிலின் அருகே இருந்த எழுத்து நிலை மண்டபத்தையும் அங்கே தீட்டப்பெற்ற ஓவியங்களைக் கண்டும் அவற்றின் கருத்தைக் கேட்டும் தெரிந்து கொள்பவர்களையும் பரியாடல் காட்டுகிறது. அம்மண்டபத்தின் ஒரு புறம் சூரிய சந்திரர்கள், இன்னொருபுரம் மன்மதனும் இரதியும், மற்றொரு புறம் அகலியின் சோக கதை இவை எல்லாம் எழுதப் பெற்றிருப்பதை பரியாடல் நமக்கு தெரிவிக்கின்றது.

மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் இருந்த கோயில்கள் மரத்தாலும் செங்கல்லாலும் சுண்ணாம்பாலுமே கட்டப்பெற்றவை. குன்றுகளை குடைந்து அவ்வரசன் அமைத்த கோயில்களில் முதலாவது என மண்டகப்பட்டு கோயில் கல்வெட்டு கூறுகிறது. 'பிரம்மா, ஈஸ்வரன், விஷ்ணு இவர்கட்கு அழியக் கூடிய செங்கல், மரம், உலோகம். சுண்ணாம்பு இவற்றின் துணையின்றி விசித்திரசித்தன் கட்டிய கோயில் இதுவே' என மாமண்டூர் குகையின் வெளி மண்டபத்து தூண்களிலும், மாமல்லபுர ஆதிவராக மண்டபத்தின் விதானத்திலும், அருகே உள்ள தூண்களில் காணப்படும் தாமரை மலர்களின் ஓவியச் சின்னங்கள் மூலம் புலனாகின்றன. மகேந்திரவர்ம பல்லவன் காலத்தவை எனக் கருதப்படும் இவையே தமிழ் நாட்டில் நாம் காணும் ஓவியங்களில் பழமை வாய்ந்தவை.

தமிழ்நாட்டில் கற்களால் கோயில் கட்டும் வழக்கத்தை முதன் முதலாக ஆரம்பித்தது பல்லவ அரசனான இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் தான் இவன் கட்டி கோயில்களுள் இரண்டு பனை மலைக் கோயிலும் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிலும் ஆகும். பனை மலைக் கோயிலின் கிழ்புற அறையிலே வரையப் பெற்றுள்ள பார்வதி தேவியின் திருவுருவமும், கைலாச நாதர் கோயிலை சுற்றியுள்ள சிறு மண்டபங்கள் சிலவற்றுள் கானும் ஓவியச் சின்னங்களும் 1200 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டு ஓவியம் கையாண்டவரின் மென்மையும் அழகையும் காட்டுகின்றன.

பாண்டியர்கள் காலத்து ஓவியங்கள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் கடையநல்லூருக்கு அருகே உள்ள வர்ணச்சி மலை

என்ற திருமலைபுரம் கோயிலில் காணப்படுகின்றன. கோயில் ஏழாம் நூற்றாண்டில் வெட்டப்பட்டுள்ளதாயினும், கோயிலின் உள்விதானத்திலும், தெற்குச் சுவரிலும் காணப்படும் ஓவியங்கள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் அரசு செய்த அவனிய சேகரன் என்ற ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி. 830–862) காலத்தினது எனக் கருதப்படுகிறது.

பல்லவர்கள் காலத்திலிருந்து சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து வந்த தமிழ்நாட்டு ஓவியக் கலையின் சிறந்த பகுதியை சோழர்கள் காலத்தில் தான் காணமுடிகிறது. சோழர் கால ஓவியச் சிறப்பை எடுத்து விளக்குபவை தஞ்சை பெருவுடையார் கோயிலின் கருப்பக் கிரகத்தைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களில் காணப்படும் ஓவியங்களே ஆகும். இவை கோயில் கட்டிய இராஜராஜ சோழன் காலத்திலேயே – பதினோறாம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப்பட்டவை ஆகும். மேற்குச் சுவரில் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் வாழ்க்கையிலிருந்து சில நிகழ்ச்சிகள் ஓவியப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மணப்பந்தலில் இருந்த சுந்தரரை தடுத்தாட் கொண்ட காட்சி இவற்றுள் ஒன்று. நடுவில் கிழவேதியாரும் மணமகனான சுந்தரரும் எதிரெதிராக நிற்கின்றனர். வேதியர் ஒரு கையிலே குடை, மற்றொரு கையிலே ஓலை, கூட்டத்தினரின் முகங்களில் வியப்பு, ஐயம், கோபம் முதலிய உணர்ச்சிகள். கூட்டத்தின் வலப்பக்கம் திருவருள் துறைக் கோயில். கோயிலின் உள்ளே சிலர் விரைந்து செல்கின்றனர். இவ்வாறு சுந்தரர் வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சி அழகுற ஓவியமாக தீட்டப்பட்டுள்ளது.

திருவாரூர் அருள்மிகு தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோவில் அமைந்துள்ளது. தேவாசிரிய மண்டபம் ஆகும். இதனை ஆயிரங்கால் மண்டபம் என்றும் அழைப்பர். கி.பி. 1684 முதல் 1712 வரை சோழநாட்டை ஆட்சி புரிந்தவர் தஞ்சை மராத்திய அரசர் சாஹூஜி என்பவர் ஆவார். இம்மன்னரின் காலத்தில் அரூரில் வாழ்ந்தவர் ஓவியர் சிங்காதனம் என்பவர். இவர் ஆரூரில் இம்மன்னரின் பிரதிநிதியாக வாழ்ந்த சாமந்தனரின் "வாசல் பிரதானி" என்ற பதவி வகித்தவர். ஆரூர் திருக்கோவிலுள்ள தேவாசிய மண்டபத்து உட்புற விதானத்தில் (கூரையில்) மிக நீண்ட தொகுப்பு ஓவியக் கண்காட்சியை தமிழில் எழுதப் பெற்ற விளக்கங்களோடு தீட்டியுள்ளார். இதில் முசுகுந்த புராணம், முழுவதும் உள்ளது. அதை

தொடர்ந்து கி.பி. 1700 ஆண்டு காலங்களில் திருவாரூரில் நிகழ்ந்த பங்குனி திருவிழாவையும், வசந்த விழாவையும் முழுமையாக காட்சி விளக்கங்களுடன் தீட்டியுள்ளார். தேவாசிரிய மண்டபத்தின் வடகிழக்கில் துவங்கும் இவ்வோவிய காட்சியில் குறிப்பிடத் தக்க அம்சமாக தியாகராஜ சுவாமி திருவாரூர் கோவிலினுள் எழுந்தருளுவதும், இம்மண்டபத்தில் இவ்வோவியத்தை வரைந்த ஓவியரான 'சித்திரவேலை சிங்காதனத்தின்'' உருவப்படமும் உள்ளது.

இதில் ஒரு காட்சி திருவிழா துவக்கம் ஆவதை குறிப்பிடும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது. தியாகராச சுவாமியை பல்லக்கில் வைத்து தூக்கி வருகிறார்கள். தேவர்கள் பூமாரி பொழிகின்றனர். சூரியன் பிறைச்சந்திரன் போன்றவை வானத்தில் உள்ளன. கோவிலின் முன்பு கொடி கம்பம் என்று உள்ளது. அதில் கொடி கம்பம் என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. குருக்கள் (சிவாச்சாரியார்) ஒருவர் ரிஷபக் கொடி ஒன்றை ஏற்றுகிறார். இதனை அடுத்துள்ள ஓவியம் ஒன்று ''துவஜா ரோகனம்'' என்று குறிப்பிடுகிறது. முசுகுந்தனும் மற்ற மன்னர்களும் கூப்பிய கரங்களுடன் பவனி வரும் தியாகராஜ சுவாமிக்கு முன்பு வருகின்றனர். பண்டாரம் ஒருவருடைய தலைப்பில் பரிவட்டம் கட்டப்படுகிறது. அருகே ''தம்பிரான் பரிவட்டம் கட்டிக் கொள்கிறது'' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. கொடிக் கம்பத்தின் அருகில் ஒருவன் தலையில் நிவேதனம் உள்ள தட்டை சுமந்து வருகிறான். நாரை கொம்பு, மத்தளம் போன்றவை முழங்கப்படுகிறது. வானமுண்டலத்திலிருந்து தேவர்கள் தியாகராசரை வணங்கி நிற்கின்றனர். கோவில் முழுவதும் விழாக்கோலமாக உள்ளது. சண்டிகேசுவரர் கோவில் ஒன்று உள்ளது. அதில் சண்டிகேசுவரர் சன்னதி என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சண்டிகேசுவரார் சிலை ஒன்று அலங்கரிக்கப்பட்டு பவனியாக சுமந்து வருகின்றனர். முசுகுந்தன் கை கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார். அருகே பண்டாரம், மன்னர்கள் மற்ற மக்கள் அனைவரும் வணங்கி நிற்கின்றனர். அழகிய குடைகளும் தோரணங்களும் தீவட்டிகளும் பிடிக்கப்பட்டு ஊர்வலம் புறப்படுகிறது.

விழாக் கோலமாக உள்ள இக்காட்சியின் கீழே ''முதலி மூவர்'' திருவிழா ''பைரவர் திருவிழா'' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. முதலிய மூவர் என்று இங்கு குறிப்பிடுவது சைவ சமயத்தின் மூவர் முதலிகள்

எனக் குறிப்பிடப்படும். தேவார ஆசிரியர்களான அப்பர், ஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் இவர்களை குறிப்பதாகும். இக்காட்சியினை அடுத்து மேற்கு பகுதியில் உள்ள அரங்கத்தில் வடதிசையில் இருந்த புராண காட்சிகள் அழகுற ஓவியங்களாக தீட்டப்பட்டுள்ளது. முசுகுந்த புராண காட்சியில் ஓவியர் சிங்காதனம் பல அற்புதமான தேர்களை ஓவியமாக வரைந்துள்ளார். முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இப்பெருவிழா எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதற்கு இவ்வோவியக்கூடம் சிறந்த காட்சி சான்றாக நிற்கின்றது.

இந்த ஓவியங்கள், நம் நாட்டுக் கோயில்களில் உள்ள சிற்பங்களையும், இசையையும் போல் அழியாத செல்வங்கள். தத்துவத்தைக் கலையாக்கி காட்டுவதோடல்லாது, சில காலம் பழக்க வழக்கங்கள், நடை உடை பாவனைகள், இவற்றை விளக்கும் இவ்வோவியங்களை இன்றும் அழிய விடுவது பெருந்தவறு. காலத்திற்கேற்ற முறையில் கோயில்களைப் பாரிபாலித்து அழகு செய்து வந்தால் இந்த விலையில்லாச் செல்வங்களை நம் பின்வரும் மக்களுக்குப் பாதுகாத்து கொடுத்து விடலாம்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. திருவாரூர் அருள்மிகு தியாகராஜ சுவாமி திருக்கோயில், திருக்குடமுழுக்குப் பெருவிழா மலர். 4–4–88 பக்கம் 71

2. Madurai Sri Meenakshi Sundareswarar Mahakumbabishekam, Souvenir. Page No. 100-104.

3. குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன், ஆரூர் ஆழித் தேர் பக்கம் 44–50.

SESSION III

ILLEGAL TRAFFIC IN ART AND CULTURAL HERITAGE AND THEIR CONTROL MEASURES

PREVENTION OF ILLEGAL TRAFFIC IN INTELLECTUAL PROPERTY ESPECIALLY CULTURAL PROPERTY

By

Dr.R.KANNAN, B.Com, MBA, CAIIB, BL, M.Soc. Sci (Birmingham, U.K.), Ph.d., I.A.S.

The legal position arising out of India becoming a member of World Trade Organisation and agreeing to implement the agreement on Trade in Intellectual Property Rights has created new rights and liabilities. How to protect our cultural heritage and property rights on our heritage properties, arte facts and indigenous technical knowledge from being appropriated by private interests, domestic and foreign, is the raging current topic dealt with in this paper. It concludes that omnibus registration and "Eternal Vigilance" is required on the part of all persons dealing with this ancient legacy, museums, manuscript libraries and so on. A participatory approach by inviting suggestions on the modus operandi from .stakeholders will yield excellent results. The Government of India have adopted this approach and initiated the first steps in this direction by digital documentation with photos of all important artefacts in museums.

INTRODUCTION

In ancient days in India Guru-Shishya Parampara or tradition in which, knowledge was passed on from teacher to taught, was prevalent. This oral tradition with strict controls on public recitation was to ensure that knowledge passed on only to those whom the teacher desired to enlighten. However, this restriction was not done with a view to earning money but to prevent misuse of knowledge in undesirable hands, interpolation and lowering of standards. Written matter was copied on palm leaf and Bhoj-Patra (Tree Bark) manuscripts. This made making many copies of books laborious.

With the advent of printing, many copies of books could be published. Copyright law or control of the right to copy was first controlled by the Copyright Act of 1709. In India, the first law was passed in 1911. Along with the right to copy information, the right to copy designs and inventions was also controlled leading to the Patents & Designs Act, 1970, Trade and Merchandise Marks Act 1958 etc.. The legislations ensured that no person who had registered his design, copy right or Trade mark would be deprived of it except by law. In other words, it became a form of intangible property. The Copyright Act 1957 protects authors from copying of their published works till 50 years after their death. In the case of Government publications it is 50 years from date of first publication or republication. In the case of patents, it is usually for 30 years. This ensures that knowledge becomes free after a certain length of time.

RECENT CHANGES IN LAWS

Patents were usually for products under the old regime before the World Trade Organisation system was introduced. Therefore, products with variations on the originals could be produced without infringing patent laws. Now after World Trade Organisation (WTO) and TRIPS (Trade in Intellectual Property Rights), Process patenting has also been introduced. This adversely affects developed Third World Countries like India because free use of technology even with variations is not permitted. After much debate, Parliament has passed the new laws in 1999. The new Act will conform to WTO protocol.

CLASSIFICATION OF CULTURAL PROPERTIES

As far as cultural properties are concerned these can be classified as: -

a) Objects .. Idols, Carvings, Paintings, etc.,

b) Manuscripts .. Palm leaf etc., containing old Ayurvedic formulae, information on herbs, astronomy, Maths, astrology etc

c) Drawings or copies of above

PROBLEMS DUE TO THE NEW LAWS

We have to be very careful that a piquant situation that arose like the patenting of Neem or Turmeric or Basmati in USA does not occur.

Museums, Art Galleries, Manuscript Library authorities etc. must get all the art and ancient objects and manuscripts in their collection registered with Copyright/Patents/Trade mark authorities to ensure that their intellectual property rights are not stolen by others. They may even force the original owners to pay for their use. E.g. A Nataraja Statue can be photographed and registered as a Trademark or Design in U.S.A. Then the museum where the icon is originally on display will have to pay to the new American owner. This calls for a common approach either for mass registration or registration only with the consent of the original owner. Another point is that the museum or library may not have sufficient funds to fight the case in U.S.A., some method of omnibus registration of all such collections by Indian authorities has to be thought of to prevent such a potentially hazardous situation from developing.

In the case of manuscripts dealing with medicines etc., the situation calls for attention even more. Here millions of dollars are involved. Our own indigenous technical knowledge (ITK) can lead to drug formulations, which are sold back to us at a high price.

Similarly in the case of paintings, it is conceivable that a design based on a Raja Ravi Varma painting can be registered abroad and commerciaily exploited. The situation will lead to the original museum or owner not being able to exploit it or display it in its brochures.

Our Ragas or Dance forms like Bharatanatyam can also be patented by persons who change the name and claim it as their own.

REMEDIES

In order to avoid this potentially dangerous situation, we may need to do the following:-

1. Educate all the staff and people who deal with our heritage and even the general public on Intellectual Property Rights.

2. Have all the collections in our public and private museums which are already entered in the Accessions Registers registered - either by an omnibus clause or by specific registration.

3. Make it legally impossible to register designs or Indian Objects abroad without notice being first issued to the concerned Indian owner of the original object/manuscript.

4. Any other steps based on ideas that this seminar may discuss and come up with.

PARTICIPATORY APPROACH

A Participative Approach in the Participatory Rural Appraisal (PRA) mode of learning from and with the stakeholders like owners of manuscripts, paintings, practitioners of indigenous medicine will throw up a lot of useful suggestions. It will enable us to identify our strengths and weakness and measures to be taken for protecting our IPRs.

Steps taken by Government of India and State Governments

The Secretary, Ministry of Culture, Government of India Dr.Vaidyanatha Ayyar has had a series of meetings with the Secretaries in charge of Culture of the States and Directors/ Commissioners of Museums on how to document the important cultural artefacts. A CD-ROM containing the programme and a template for recording data and photos of important objects has been sent to leading museums. The work of documentation

has started.

CONCLUSION

We have to awake and arise before it is too late. The problem of India has been its spirit of tolerance leading to lethargy in the protection of its national interest. Divergence due to the far-flung nature of this nation sometimes leads to lack of focus on urgent national needs. Right from the Greek invasion during Chanakya's time till the conquest by the East India Company, our history is replete with too little done and that too, too late. We have to avoid this in the sphere of preservation and protection of Cultural Intellectual Property Rights.

The Government of India have already taken steps in this direction. These should be followed up on a large scale by both public and private institutions and individuals connected with cultural heritage for complete protection.

FAKING AND AUTHENTICATION

By
DR. V. JEYARAJ,
Curator,
Chemical Conservation and Research Laboratory,
Government Museum,
Chennai-600 008.

Introduction

Fakes are genuine works, which have been altered in character or added to, for the purpose of enhancing the value. Forgeries are copies of works of art or craft made for fraudulent purposes. Reproductions are copies made for honest purposes, which may subsequently be used by others for dishonest purposes, which may subsequently be used by others for dishonest reasons. Replicas are contemporary reproductions. Faking of art objects has increased in the last decade in India. There were famous forgeries like the Piltdown forgery during the current century, which rocked the art and archaeological world. Since then, many instances have come to light and are well known all over the world and India is no exception. On recent days, we have come across the faking and forgeries in respect of paintings, ivories and even stone objects. Scientific study has become more imperative in the field of art objects. Anyhow, scientific study takes more time for which the objects have to be subjected to detailed technical study.

Reproducing the masterpieces was an accepted fact and was widely practiced for centuries by student artists to polish up their techniques in Europe. In India also it was the same. Lately a large number of instances have come to light where these simple craftsmen were being exploited by the people in the art trade to produce fakes and forgeries almost in all types of art works. The art works of recent origin were very cleverly camouflaged to look old and vice versa, which gave smuggling of art works a great boost and the illicit trade is rampant today.

Faker and Scientist

However clever the faker or the forger; however skilful in going into details for producing an art piece that would conform to its conferred antiquity, the fact remains that in some material detail, he slips up and his deception stands uncovered on thorough investigation. The criteria

for recognition of authentic objects are fairly well established. Detection of forgery depends on the evidence of presence of discrepancy, if any, in the artefact If the object so doubted is subjected to intensive scientific analysis for precise identification of the materials and techniques employed in it. The data so obtained has to be compared to the data bank already compiled on the type of objects in question and thus the possible presence of forger's hand emerges.

Authentication of Artefacts

There are many well-established methods of authentication. They are iconographic features in the case of sculptures, bronze icons etc. the style is another criteria for authentication of the artefacts. The various paintings can be categorised through the features exhibited by the paintings of the various types. Materials used are also one of the criteria as the materials are characteristic of the provenance and date. The technique employed is yet another criteria. For example before the invention of the potter's wheel the method of pottery was hand made. From the type of degradation also one can understand the type of the object and its authenticity. For example, the green patina is an authentic mark for earlier bronze icons. At present the usual practice of authentication of objects, which are purchased for museums and galleries are based on stylistic, artistic considerations, which is described by the members of the Art Purchase Committee who are mostly Museum / Gallery Directors or Curators. It is not definite whether the objects purchased or objects returned from outside exhibitions are the originals or the faked ones.

Methods of Authentication

The methods of authentication are subjective and aesthetic and objective and scientific. Radiology is one of the fundamental non-destructive methods of investigation and examination of works of art such as paintings, paper materials, wooden objects, metal objects, ceramics etc. It has been used in the past and is used in the present in the detection of forgeries of the original works. When X-rays are allowed to fall on an X-ray film through the object to be examined, a shadowgraph is formed on film depending upon the structure the object. The latent image is developed, like photographic film to obtain the image of the inner structure of the object called radiograph. In the case of painting, the radiograph registers its various parts from the support up to the surface coating. The radiography of bronze icons, coins, weapons etc.,

will give a radiograph showing the voids and discrepancies inside the metallographic structure. This information is used to conserve and to identify the paintings. Radiography could help in characterisation of these art works in order to finger print them for legal purposes.

Finger printing of art objects and antiquities of all materials could be done if some documentation technique could be used such as Macrophotography, Infrared Photography, Radiography. Analysis of elements through classical as well as sophisticated instrumental methods will reveal the composition of the bronze icons. These records should be kept as secret. Other wise the culprits will use these data and fake objects will be produced in plenty.

Bibliography

1. Harinarayana, N., the Approach to Authentication, Studies in Museology, Vol. XI, 1975-76.

2. George Savage, Forgeries, Fakes and Reproductions, London, 1963.

3. Bisht, A. S., Challenges in Conservation of Indian Miniatures, Indian Association for the Study of Conservation of Cultural Property, New Delhi, 1998.

கலைப்பண்பாட்டுச் செல்வங்களை பாதுகாப்பதில் உள்ள குறைபாடுகளும் அவற்றைக் காப்பதில் சமுதாயத்தின் பங்கும்

அ. பெரியசாமி

காப்பாட்சியர் அரசு அருங்காட்சியகம், பழனி – 624 601.

தவழ்ந்து வரும் தன் மகவை முத்தமிடுவதற்குக் கூட குனிந்திடாமல் தலைக்கு மேல் தூக்கச் சொல்லி கொஞ்சிய மறவர் இனம் நம் தமிழ் இனம்; ஒரு காலத்தில் உலக அரங்கில் ஒரு தாக்கம் ஏற்படுத்துகின்ற அளவுக்கு கொடி கட்டிப் பறந்த தமிழ்ப் பேரரசுகள் கோலோச்சிய நாடு நம் தமிழகம்; மேகத்தைமுட்டும் கோபுரங்களை எழுப்பும் கலை; இன்புற்றிருக்க இயல், இசை நாடகக் கலை, உயிர் காக்கும் மருத்துவக் கலை, திரை கடல் ஓடியும் சிலந்தி வலையிலும் மெல்லிய தாய் துணி நெய்யும் கலை – இத்தனை கலைகளையெல்லாம் ஒருங்கே பெற்று வாழ்ந்த சமுதாயம் நம் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஆனால் இன்று....?

தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நற்கலைகளெல்லாம் வளர்வதற்கு ஏற்ற இடமாக இருந்தது கோயில்கள்தான். "கோயிலைத் தழுவிய குடிகளும் குடியைத் தழுவிய கோயிலும்" எனப் பழந்தமிழர் சமுதாய அமைப்பு இருந்தது. கோயில்கள் கலைகளை வளர்க்கும் கல்விக் கூடமாக இருந்த காரணத்தால் "கோயில் இல்லாத ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்று கூறினர் ஆன்றோர். பழங்காலக் கோயில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்களும், சிற்பங்களும் நம் முன்னோர்களின் வரலாற்றையும், திறமையையும் வெளிக் காட்டும் நூல் நிலையங்களாக இன்று திகழ்கின்றன. அரிய வரலாற்றுக் கருவூலங்களாகிய இக் கல்வெட்டுக்களை காலம் செல்லச் செல்ல தமிழ் மக்கள் மறக்கலாயினர். "பேணிக் காத்தல் பெருங்கடன்" என்பதை மறந்ததுடன், அறியாமையின் காரணமாக அவற்றை அழிக்கவும் தொடங்கிவிட்டனர்.

கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உள்ள குறைபாடுகள் :

நம் முன்னோர்களின் அரிய கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் அழிந்து வருவதற்கு பல காரணங்களைக் கூறலாம். நம் நாட்டு கலை, பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வு போதிய அளவில் பொதுமக்களிடையே இல்லாதது முழு முதற்காரணமாகும்.

உதாரணமாக, தீவிர பக்தி காரணமாக பல்வேறு கோயில்களில் திருப்பணிகள் இன்று நடத்தப்படுகின்றன. பழங்காலக் கோயில்களில் திருப்பணிகள் நடைபெறும்பொழுது, அங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் இடம் மாற்றி வைக்கப்படுவதுடன், சில சமயங்களில் அகற்றவும் படுகிறது. சுண்ணாம்பு, சிமெண்ட் இவற்றால் கல்வெட்டுக்களின் மேல் பூசப்படுகிறது. கல்வெட்டுக்கள் இடம் பெயர்வதாலும், சுண்ணாம்புப் பூச்சுகளால் மறைக்கப்படுவதாலும் வளம் பெற்று வாழ்ந்த தமிழரின் வரலாறு மறைக்கப்படுகிறது.

விண்ணை முட்டும் கோபுரங்களையும், கோபுரங்களில் காணப்படும் கலை நயம் மிக்க சிற்பங்களையும், உருவாக்க நம் முன்னோர்கள் நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளையும் கோடிக் கணக்கான செல்வங்களையும் பயன்படுத்தியிருப்பர். பல்வேறு நாட்டுப் படையெடுப்புக்களையும், பல்வேறு வகையான இயற்கை சீற்றங்களையும் வென்று தலை நிமிர்ந்து நிற்கும் வானளாவிய கோபுரங்கள் இன்று வௌவால்களின் வசிப்பிடமாகவும், புறாக்களின் புகலிடமாகவும் காட்சி தருகிறது.

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பழங்காலக் கோயில்களில் உள்ள கலை நயம் மிக்க சிற்பங்களையும், கல்வெட்டுக்களையும் மறைத்து உருவாக்கப்படுகிற அங்காடிகள் கலைச் செல்வங்களின் பெருமைகளை மறைப்பதாக உள்ளது.

ஆற்றோரங்களில் சிதிலமடைந்த கோயில்களிலிருந்து பெயர்த்து எடுக்கப்பட்ட, கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்ட கற்கள் இன்று சில இடங்களில் துணி துவைக்கப்பயன்படும் கற்களாக மாறியுள்ளன.

அறியாமையின் காரணமாக நடைபெறும் இச் செயல்கள் தடுக்கப்பட வேண்டும்.

மலைக் குகைகளில் பாறைகளில் வரையப்படுள்ள உயிரோட்டமான ஓவியங்கள் ஆடு, மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்களாலும், பொதுமக்களாலும், அழிக்கப்படுகின்றன. சிலசமயம் பழங்கால கோயில்களில் திருப்பணிகள் நடைபெறும்போது, அக்கோயில்களில் உள்ள பழங்கால ஓவியங்கள் சுண்ணாம்பு போன்றவற்றால் பூசி மறைக்கப்படுகின்றன. இது தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் சமுதாயத்தின் பங்கு

மனிதன் வளர்ச்சி அடைய கல்வி தேவை ; கேள்வி தேவை; கல்வியும், கேள்வியும் எளிதில் பெறும் சமுதாயமே மேம்பாடு அடைய முடியும். இத்தகைய அருமையான கல்வியினைப் பழங்கால திருக்கோயில்கள் வழங்கியது. தமிழ்நாட்டு வரலாறு திருக்கோயில்களின் வரலாறு; திருக்கோயில்களின் வரலாறு தமிழ்நாட்டின் வரலாறு; எனவே திருக்கோயில்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள், கவின்மிகு சிற்பங்கள் பற்றிய விழிப்புணர்வை சமுதாயம் பெற வேண்டும். கோயில் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்படும் போது அக்கோயில் திருப்பணிக்குழுவில் அந்தந்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அருங்காட்சியகக் காப்பாட்சியரையோ அல்லது தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அலுவலரையோ அல்லது வரலாற்றுத் துறை அறிஞர்களையோ உறுப்பினராக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டால், திருப்பணியின்போது கல்வெட்டுக்கள் இடம் பெயர்வதும், கல்வெட்டுக்களின் மேல் சுண்ணாம்பு, சிமெண்ட் பூசப்படுவதும் தவிர்க்கலாம்.

விண்ணை முட்டும் கோபுரங்களில் பறவைகளும், வௌவால்களும் உண்டாக்கும் அசுத்தத்தை அவ்வப்போது சுத்தம் செய்யவேண்டும். இப்பணிக்கு அந்தந்த ஊரைச் சேர்ந்த தொண்டு நிறுவனங்களை, ஊர்ப்பொதுமக்கள் அணுகி இப்பணியை மேற்கொள்ளலாம். அந்தந்த

ஊரில் உள்ள பள்ளி கல்லூரி மாணவர்களை இத்தகைய உளவாரப் பணிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாம். நாட்டு நலப் பணித்திட்ட மாணவர்களை இப்பணிக்கு கல்லூரி ஆசிரியர்களைக் கொண்டு பயன்படுத்தலாம்.

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கோயில்களில், கல்வெட்டுக்களையும் அழகிய சிற்பங்களையும் மறைத்து உருவாக்கப்படுகிற அங்காடிகளைத் தடை செய்வதின் மூலம் நம் முன்னோர்களின் கலை பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்கலாம்.

மலைகளில் பாறைகளின் மேல் வரையப்பட்டுள்ள பழங்கால ஓவியங்களைப் பாதுகாக்க, அவ்விடத்தில் வேலியிட்டு பாதுகாக்கலாம். அவ்வோவியங்களின் தொன்மை குறித்து, அருகில் உள்ள கிராம மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறலாம். அவ்வோவியங்களின் அருமை, பெருமைகளைத் தெரிந்து கொண்ட அம்மக்கள், அவ்வோவியங்களுக்கு பாதுகாவலாக இருப்பர். இந்த வகையில் பொதுமக்களும் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் உதவ முடியும்.

மாவட்ட அருங்காட்சியகத்தின் மூலமாகவோ அல்லது தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையின் மூலமாகவோ நம் நாட்டின் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி பள்ளிக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு கருத்தரங்குகளையும் சொற்பொழிவுகளையும் அவ்வப்போது நடத்தலாம். சில மாவட்ட அருங்காட்சியகங்கள் இப்பணியினை மேற்கொண்டாலும், அனைத்து மாவட்ட அருங்காட்சியகங்களும் இப்பணியில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் அந்தந்த மாவட்டங்களில் உள்ள வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோயில்கள் மற்றும் கலைச் செல்வங்களைப் பட்டியலிட்டு, அவற்றின் தொன்மைச் சிறப்புகளை விளக்கி துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சடித்து, அருங்காட்சியகம் காண வரும் பொதுமக்களுக்கு வினியோகிக்கலாம். இத்தகைய பணிகளுக்கு பணம் ஒரு தடையாக இருக்கும் பட்சத்தில், அந்தந்த மாவட்டத்தில்

உள்ள அரிமா சங்கம், ரோட்டரி சங்கம் போன்ற பொதுத் தொண்டு, சேவை நிறுவனங்களை இதற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

கல்லில் எழுத வேண்டும். கல்லில்தான் கோயில் கட்ட வேண்டும். அவை அழியா, இருபத்தியொன்றாம் நூற்றாண்டின் மனிதர்கள் நினைத்தாலும் அழிக்க முடியாது என்று முதன் முதலில் இந்தப்பணிக்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்த அந்த முதல் மனித தெய்வத்தின் கால் தொட்டு வணங்க வேண்டும். அவன் இல்லையெனில் நமக்கேது வரலாறு? நமக்கேது சிறப்புக்கள்?

இந்தியா போன்ற வறுமைக்கோட்டுக்கு கீழே அதிகப்படியான மக்கள் வாழும் நாடுகளில், பழங்காலத்து வரலாற்றுச் சின்னங்களையும், கலை பண்பாட்டுச் சின்னங்களையும் நன்கு பராமரித்து, பாதுகாப்பது இயலாமல் போய் விடுகிறது. எனவே தொண்டு நிறுவனங்களின் உதவியைப் பயன்படுத்தி நம் நாட்டு கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாத்து அவை பற்றிய விழிப்புணர்வை பொதுமக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தினால் நம் வருங்காலம் வளமுள்ளதாக அமையும் என்பது திண்ணம்.

எனவே நமக்கென்று ஒரு முகவரியை விட்டுச் சென்ற நம் முன்னோர்களின் தொலைநோக்கு பார்வையை குருடாக்கிவிடாமல், பொது மக்கள், மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் என ஒட்டுமொத்த சமுதாயமும் இணைந்து நம் கலை பண்பாட்டுச் செல்வங்களை பாதுகாக்க அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதில்தான் நமது கடந்த காலத்தின் எதிர்காலமே இருக்கிறது.

துணை நூல்கள் :

1. வரலாற்று ஆய்விதழ் : டாக்டர் மா. ராசமாணிக்கனார் வரலாற்று ஆய்வு மையம்.

2. ஆலயங்கள் சமுதாய மையங்கள் - தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்.

கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களின் பாதுகாப்பு நெறிமுறைகள்

முன்னுரை

கலைப்பொருட்களை இரண்டு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை 1. கனிம கலைப்பொருட்கள். 2. கரிம கலைப்பொருட்கள். கற்கள், உலோகங்கள், பீங்கான்கள் ஆகியவை கனிமப் பொருட்களாகும். மரம். காகிதம், துணி, தோல், தந்தம், எலும்பு, இறகுகள், உயிரினங்கள் (விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள்) ஆகியவை கரிமப் பொருட்களாகும். இக்கலைப் பொருட்கள் இயற்கையின் கால வேறுபாடுகளாலும், மனிதனாலும் பல வழிகளில் சிதைந்து வருகிறது. கற்சிலைகள் அவற்றிலுள்ள உப்புக்களாலும், உலோக கலைப்பொருட்களும், மரப்பொருட்களும் ஈரப்பதத்தினாலும், துணிகளும், சித்திரங்களும், இதர கலைப் பொருட்களும் ஒளியினாலும், தூசியினாலும், வெப்பத்தினாலும், உயிரிகளாலும் (Bio factors) சிதைவடைகின்றன. கலைப் செல்வங்களை அவற்றிலுள்ள குறைபாட்டை குறைப்பதாலும் அல்லது மாற்றுவதாலும் மேலும் சிதைவடைவதை தடுப்பதாலும் தற்போதைய நிலையை பாதுகாக்கலாம். சிதைவடைந்து வரும் அரும்பொருட்களை இயற்பியல் முறையினாலும், வேதியப் பாதுகாப்பு முறையினாலும் பாதுகாக்கலாம். இவற்றில் வேதியப் பாதுகாப்பு முறை மேற்கொள்ளப்படும்போது மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் செயல்பட வேண்டும். கவனம் சிதறினால் கலைப் பொக்கிஷங்களில் எதிர்வினை ஏற்பட்டுவிடும்.

கலைப்பொருட்களை பாதிக்கும் காரணிகளும், பாதுகாக்கும் முறைகளும்

1. தட்பவெப்பமும் சுற்றுச்சூழலும்

தட்பவெப்ப நிலையின் முக்கிய அம்சங்களான வெப்பமும், ஈரப்பதமும் அனைத்து கலைப் பொருட்களையும் பாதிக்கின்றன. வெப்பத்தினால் கலைப் பொருட்கள் மெதுவாகவே சிதைவடைந்தாலும். காற்றிலுள்ள

ஈரப்பதத்தினால் அதிகம் சிதைவடைகின்றன. ஈரப்பதம் கூடிய சூழலில் காகிதம் தொய்வடைந்து மொடமொடப்புத் தன்மையை இழந்துவிடுகிறது. ஈரப்பதம் பூச்சிகள், காளான்கள் போன்றவற்றின் பெருக்கத்திற்கு காரணமாகிறது. மரம், தோல், தந்தம், எலும்பு ஆகியவை நீரை உறிஞ்சும் தன்மை (Hygroscopic) யுடையவையாதலால் ஈரப்பதத்திற்கேற்ப விரிந்து சுருங்கும் இயல்பைக் கொண்டுள்ளன. இதனால் மரமும், காகிதமும் விரிவடையும்போது அவற்றின் மீதுள்ள வண்ணங்கள் விரிவடையாததால் வண்ணப்பூச்சு பெயர்ந்து விடுகிறது அல்லது தூக்கி நிற்கிறது.

தட்பவெப்பநிலையை கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

காற்றைச் சீராக்குவதன் மூலம் தட்பவெப்ப நிலையை கட்டுப்படுத்தலாம். காற்றைச் சீராக்க சிலிகா ஜெல் என்ற வேதியியப் பொருள் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வேதியியப் பொருள் ஈரக்காற்றிலுள்ள ஈரப்பதத்தை உறிஞ்சி உலர்ந்த காற்றுள்ளபோது வெளியிடக்கூடிய தன்மை கொண்டது. தவிர நீர்த்த சுண்ணாம்புக் கட்டிகளையும் (Hydrated calcium carbonate), பஞ்சையும் பயன்படுத்தி காற்றிலுள்ள ஈரப்பதத்தை கட்டுப்படுத்தலாம்.

ஒளி

பொதுவாக அனைத்து கரிம கலைப்பொருட்களும் ஒளியினால் பாதிக்கப்படுகின்றன. 500க்கு குறைந்த அலைநீளங்களுடைய சூரிய ஒளிக்கதிரினால் கரிம பொருட்கள் சிதைவடைகின்றன. ஒளிக்கதிர்கள் கலைப்பொருட்களின் மீது பாய்வதால் நிறங்கள் மங்கி விடுகின்றன. கலைப்பொருட்களின் மீது படும் வெளிச்சத்தின் உச்ச அளவு 50 லக்ஸ் (lux) (லக்ஸ் – ஒரு மீட்டர் ஆரமுள்ள ஒரு கோணத்தின் அடிப்படை பிரதிபலிப்பாகும்) இருக்க வேண்டும்.

ஒளிக்கதிர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

காட்சிப் பொருள்களின் மீது விழும் ஒளியின் தீவிரத்தையும்

(Intensity) ஒளி விழும் நேரத்தையும் குறைக்க வேண்டும். ஒளி வேதிவினைக்குக் காரணமாக உள்ள கதிர்களை வெளிச்சத்திலிருந்து நீக்க வேண்டும். கலைப்பொருங்களைச் சுற்றியுள்ள தரைப்பரப்புகளில் துத்தநாக ஆக்ஸைடு (Zinc oxide) அல்லது டைட்டானியம் டை–ஆக்ஸைடு (Titanium - di - oxide) போன்ற இரசாயனங்களை பூசுவதால், பூசப்பட்ட தரைப்பரப்புகள் ஒளிக்கதிர்களைக் கிரகித்துக் கொள்கின்றன. கலைப்பொருட்களை ஒளிப்படம் எடுக்கும்போது சற்று தொலைவிலிருந்து படம் பிடிக்க வேண்டும். இதனால் ஒளியின் (Flash) தீவிரம் குறைக்கப்படுகிறது. ஒளிர் கொண்டு படம் பிடிக்கும்போது ஒவ்வொரு ஒளிர்க்கும் 1 நிமிடத்திற்கு மேல் கால இடைவெளி இருக்க வேண்டும்.,

பூச்சிகள்

பூச்சிகளின் தாக்குதலினால் கலைப்படைப்புகள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகின்றன. மரப் பொருட்கள், துணிகள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்றவைகளை பூச்சிகள் அரித்துவிடுகின்றன. வாயு மண்டலத்தில் வெப்பமும், ஈரப்பதமும் பூச்சிகளின் பெருக்கத்திற்கு காரணமாகின்றன. கரையான்கள் மரபொருட்களைத் துளையிட்டு அரித்து விடுகின்றன. மழைக்காலங்கள் பூச்சிகளின் இனப் பெருக்க காலமாகும் (Breeding Season)

பூச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறை

பூச்சிகளை அழிக்க தரமான பூச்சிக்கொல்லிகள் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்பூச்சிக்கொல்லிகள் அருங்கலைப்பொருட்களின் மீது நிற வேறுபாட்டை ஏற்படுத்துவதாகவோ, அதன் நிறம் பொருள்களின் மீது படியாததாகவோ இருத்தல் வேண்டும். சிறந்த பூச்சிக் கொல்லிகளான டி.டி.டி (Dichloro-diphenyl-Trichloroethane) டிபாரா–டை–குளோரோ பென்ஸீன், கார்பன்–டை–சல்ஃபைடு. கார்பன்–டெட்ரோ–குளோரைடு, மெதில் புரோமைடு, மெர்குரி குளோரைடு, பென்டா குளோரோ ஃபீனால் போன்றவைகளைப் பயன்படுத்தி பூச்சிகளிலிருந்து பாதுகாக்கலாம். மழைக்காலங்கள் ஆரம்பிக்கும்முன் அனைத்து அருங்கலைப் பொருட்களையும் மருந்து ஆவிப்பிடித்தல் (Fumigation) முறைக்கு

உட்படுத்த வேண்டும். இந்த முறையில் பாரா டை குளோரோ பென்ஸின். நாஃப்தலின் உருண்டைகள். மெதில் புரோமைடு, கார்பன் – டை – சல்ஃபைடு ஆகியவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

காளான்கள்

காற்றில் ஈரப்பதம் அதிகமாக இருக்கும்போது காளான்கள் பெருக்கம் அடைகின்றன. மழைக்காலங்களில் காளான்கள் பெருகி கலைஅரும்பொருட்களைச் சிதைக்கின்றன. குறிப்பாக கரிம அரும்பொருட்கள் காளான்களால் பாதிக்கப்படுகின்றன. காளான்கள் மரங்கள், காகிதங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள செல்லுலோஸை இயற்பியல் மற்றும் வேதியியல் மாற்றம் அடையச்செய்து பெருத்த சேதத்தை விளைவிக்கின்றன.

காளான்களைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைகள்

ஈரப்பதம் காளான்களை பெருக்கமடையச் செய்வதால், ஈரப்பதத்தை முதலில் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். கரிம ஆதார கலைப்பொருட்கள் உள்ள இடங்களில் 5 விழுக்காடு தைமால் கலந்த ஸ்பிரிட் கரைசல் உபயோகிக்க வேண்டும். 1 விழுக்காடு ஃபினைல் மெர்குரிக் அசிடேட் அல்லது 10 விழுக்காடு பி–குளோரோம் கிரிசோல் கரைசலை ஒரு வடிதாளில் நனைத்து உலரவைத்து, இவ்வடிதாளில் காகிதங்கள், வண்ண ஓவியங்கள் போன்றவற்றை சுற்றி வைத்து, பாலிதீன் உறைகளில் போட்டு ஒரு வாரம் பாதுகாக்கலாம்.

சூழ்நிலை மாசுபடுதல்

தொழிற்சாலை நிறைந்த பகுதியிலுள்ள அரும்பொருட்கள் சுற்றுச்சூழல் பாதிப்பினால் சிதைவடைகின்றன. உலக அதிசயமான தாஜ்மஹால் ஆக்ராவிலுள்ள இரும்பு உருக்காலையினாலும் மதுராவிலுள்ள எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலையினாலும் பாதிக்கப்படுகிறது. தாஜ்மஹால் பளிங்கு கற்களால் கட்டப்பட்டது. இதிலுள்ள வேதியியப்பொருள் கால்சியம் கார்பனேட்டாகும். எண்ணெய்

சுத்திகரிப்பு ஆலையிலிருந்து வெளியாகும் கந்தக ஆக்சைடுகள் மழைநீருடன் வினைபுரிந்து கந்தக அமிலமாக மாறுகிறது. இந்த அமிலம் தாஜ்மஹால் பளிங்கு கற்களிலுள்ள காலிசியம் கார்பனேட்டுடன் வினைபுரிந்து கால்சியம் சல்பேட்டாக மாறுகிறது. இதனால் தாஜ்மஹாலின் வண்ணம் மங்கி வருகிறது. இது தவிர தொழிற்சாலையிலிருந்து வெளியாகும் கந்தகம் மற்றும் நைட்ரசன் ஆக்ஸைடுகள், மோட்டார் வாகனப் புகைநச்சுகள் போன்றவற்றாலும் கடற்கரை பிரதேசங்களிலுள்ள உப்புக்காற்றாலும் அரும்பொருட்கள் சேதமடைகின்றன. மகாபலிபுரத்திலுள்ள கற்சிற்பங்கள் உப்புக்காற்றினால் சேதமடைகின்றன.

மாசுபடும் சூழ்நிலையைக் கட்டுப்படுத்துதல்

அரும்பொருட்களை தூசி புகாத (Dust-Free) காட்சிப்பெட்டிக்குள் வைக்க வேண்டும். கலைப்பொருட்கள் வைக்கப்பட்டுள்ள அறைக்குள் செறிவூட்டப்பட்ட கரி வடிப்பான்கள் மூலமாகவோ, நீர் தெளிப்பான்கள் மூலமாகவோ காற்றைச் செலுத்தி நச்சு வாயுக்களை பிரிப்பதன் மூலம் மாசுபடுதலைத் தடுக்கலாம்.

கலை அரும்பொருட்களைத் தவறாகக் கையாளுதல் (Mis-handling)

கலைப்பொருட்கள் தவறாகக் கையாளப்படும்போதும், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லும்போதும் சேதமடைகின்றன. எந்த அரும்பொருட்களையும் நேரிடையாகக் கையினால் தொடக்கூடாது. கையிலுள்ள வியர்வையும், எண்ணெய்ப் பசையும் பொருட்களைப் பாதிக்கின்றன.

அரும்பொருட்களைக் கையாளும்போது நினைவில் கொள்ள வேண்டியவை.

கையுறைகளைப் பயன்படுத்தி பொருட்களைக் கையாள வேண்டும். பொருட்களை எடுத்துச் செல்லும்போது உராய்வு ஏற்படாமல் பார்த்துக்

கொள்ள வேண்டும். பொருட்கள் சக்கர வண்டிகளின் எடுத்துச் செல்லும்போது செங்குத்தாக நிற்க வைத்து எடுத்துச் செல்வது ஆபத்து. பொருட்களைப் படுக்கை நிலையில் வைத்து எடுத்துச் செல்லவேண்டும். பொருட்களை கைகளினால் எடுத்துச் செல்லும்போது மேற்புறம் ஒரு கையையும், கீழே ஒரு கையையும் பிடித்து எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

தீ

கலைப்பொருட்கள் பெருத்த சேதம் அடைவதற்கு முக்கிய காரணி தீ. தீயினால் கரிம ஆதாரப்பொருட்கள் சேதமடைகின்றன. உலோகப்பொருட்கள் உருகிவிட வாய்ப்புண்டு. காகிதம், துணி போன்றவை எரிந்து விடுகின்றன. பீங்கான் பொருட்களும், கற்சிற்பங்களும் சிதைவடைகின்றன.

தீயிலிருந்து பாதுகாத்தல்

எளிதில் தீப்பிடிக்கக்கூடிய பொருட்களை கலைப்பொருட்கள் உள்ள இடத்திற்கு அருகில் வைக்கக்கூடாது. மின்கசிவு ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். புகை பிடித்தல் கூடாது. தீப்பிடித்துள்ளதை வெப்ப உணர்த்திகள், புகை உணர்த்திகள், ஜுவாலை உணர்த்திகள், லேசர் கற்றை உணர்த்திகள் போன்ற உபகரணங்களைப் பயன்படுத்திக் கண்டறியலாம். இவற்றில் லேசர் உணர்த்தி அதிக நுட்பம் வாய்ந்தது. இது வெப்பம் மற்றும் புகை இரண்டையும் உணரக்கூடியது. தீயை அணைக்க பலவகையான தீயணைப்பான்கள் பயன்படுகின்றன. அவை

நுரை தீயணைப்பான் (Foam Fire extinguisher)

இதிலிருந்து வெளியாகும் ஒரு அடர்த்தியான நுரை தீயின்மீது படிந்து ஆக்ஸிஜனை தடை செய்கிறது. இத்தீயணைப்பான் மரம், காகிதம், துணி போன்றவை தீப்பிடிக்கும்போது பயன்படுத்தப் படுகிறது.

சோடா அமில தீயணைப்பான் (Soda Acid Fire extinguisher)

இத்தீயணைப்பானில் சோடா துகள்கள் அமிலத்துடன்

வினைபுரிந்து உண்டாகும் அழுத்தத்தினால் நீரோட்டம் ஏற்படுகிறது. இந்த முறையின்படி இத்தியணைப்பான் செயல்படுகிறது. கரிம ஆதாரப் பொருட்கள் தீப்பிடிக்கும்போது இத்தீயணைப்பான் பயன்படுத்தப் படுகிறது.

சிடிசி (CTC - Carbon-tetra-chloride) வகை தீயணைப்பான்

இந்த வகையில் தீயின் வெப்பத்தால் கார்பன் டெட்ரா குளோரைடு ஆவியாக மாறி ஆக்ஸிஜனைத் தடை செய்வதன்மூலம் தீயணைக்கப்படுகிறது. இக்கருவியை பயன்படுத்தி திரவங்கள், எண்ணெய், பெட்ரோல், கிரீஸ், மின்னிணைப்பு ஆகியவற்றால் ஏற்படும் தீயை அணைக்கலாம். இவ்வேதிப்பொருள் (CTC) நச்சுத்தன்மை கொண்டதால் மிக அரிதாக மட்டும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

கார்பன்–டை–ஆக்ஸைடு தியணைப்பான்கள் மற்றும் உலர் வேதிப்பொருட்கள் (Dry chemical powder) அடங்கிய தீயணைப்பான்கள் மூலம் எல்லாவித தீயையும் அணைக்கலாம். இது தவிர ஹேலோஜன் வாயுவேற்றப்பட்ட ஹைட்ரோகார்பன் தீயணைப்பான்கள் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

பாதிக்கப்டும் கலை அரும்பொருட்கள்

1. கற்சிற்பங்கள்

கற்சிற்பங்களிலுள்ள கரையும் தன்மை கொண்ட (Soluble) வேதிஉப்புகளே அவற்றை சிதைக்கின்றன. இவ்வுப்புகள் ஈரப்பதத்துடன் வினைபுரிந்து உப்புப்படிவங்களாக சிற்பங்களின் மீது படிகின்றன. திறந்த வெளியில் வைக்கப்பட்டுள்ள கற்சிற்பங்களின் மீது பாசி படிந்து கருப்பு அல்லது பச்சை நிறமாகத் தோன்றுகிறது.

பாதுகாக்கும் வழிகள்

கற்சிற்பங்கள் மீது உப்புக்கள் படிந்திருந்தால் காகிதக்கூழை

அச்சிற்பங்களின் மீது பூசவேண்டும். இவை உலரும்போது உப்புக்களை உறிஞ்சிக்கொள்ளும். நன்கு உலர்ந்தபின் காகிதக்கூழ் பூச்சை வெளியே எடுத்து அதில் அமில மூலங்கள் (Acid radical) உள்ளனவா என்று சோதனை செய்யவேண்டும். சிற்பங்களிலுள்ள அனைத்து உப்புக்களையும் அகற்றும் வரை காதிதகூழ் பூச்சைத் தொடரவேண்டும். திறந்த வெளியில் பாசி படிந்து கருப்பு அல்லது பச்சை நிறமாகத் தோற்றம் அளிக்கும் கற்சிற்பங்களை 10 சதவிகிதம் அம்மோனியம் ஹைட்ராக்ஸைடு கரைசலைப் பயன்படுத்தி பாசியை அகற்றலாம்.

உலோகங்கள்

உலோகங்களில் தங்கத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா உலோகங்களும் துருப்பிடிக்கக்கூடியவை. பூமிக்குள் அகழ்வாய்ந்து எடுக்கப்படும் உலோகங்கள் துருபிடித்தோ, பச்சை நீல நிறமாகவோ காணப்படுகின்றன. இவற்றின் வலிமை வெகுவாகக் குறைந்திருக்கும். ஆய்வகத்தில் வேதிய பாதுகாப்பு மேற்கொள்வதன்மூலம் இவற்றை சீர்செய்யலாம்.

உலோகங்களைப் பாதுகாக்கும் முறைகள்

தங்கம்

இதனை நீரினால் சுத்தம் செய்து சலவை சோப் அல்லது சவர்க்காரம் கொண்டு அதிலுள்ள அசுத்தங்களை அகற்றலாம், ரீத்தா (Reetha) அல்லது சபோனின் என்ற கரைசலைப் பயன்படுத்தியும் தங்கத்தை சுத்தப்படுத்தலாம். பஞ்சு, நார் போன்றவை சிக்கிக்கொள்ளக்கூடியதால் இவைகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது.

வெள்ளி

வெள்ளி அரும்பொருட்களை பளபளப்பாக்க, வெண்மையாக்கும் பவுடரும் (Whiting Powder) சம அளவு நீர் மற்றும் மெத்தனாலுடன் கலந்து, அம்மோனியா சில துளிகள் சேர்க்கவும். இக்கரைசலை ஒரு சுத்தமான துணி கொண்டு பொருளின்மீது பூசி அசுத்தத்தை நீக்கலாம். வெள்ளிப் பொருட்களுக்கு அருகில் பிளாஸ்டிக். ரப்பர். பேக்லைட். நாப்தலின்

உருண்டைகளை போன்றவற்றை வைக்கக்கூடாது. கந்தகமில்லாத திசு காகிதங்களால் சுற்றி பாலிதீன் பைகளில் வெள்ளிப் பொருட்களை போட்டு வைக்கலாம். மேலும் வெள்ளி அரும்பொருட்களிலுள்ள கறைகளை நீக்க கந்தகமில்லாத டொலுவீனில் (Toluene) 3 சதவிகிதம் பாலிவினைல் அசிடேட் கலந்த கரைசலை உபயோகிக்கலாம்.

தாமிரம்

பென்ஸோ டிரையஸோல் (Benzotriazole) என்ற வேதிப்பொருளை தாமிர அரும்பொருளின் மீது தடவி சிதைவுறுதலிலிருந்து பாதுகாக்கலாம்.

இரும்பு

இரும்பில் துருப்பிடித்தலைத் தடுப்பதற்கு மெழுகுப்பூச்சு பூசலாம். இம்மெழுகு நீரை எதிர்க்கக்கூடியதாகும் (Water resistant), இரும்பை மென்மையான துணிகொண்டு துடைக்க வேண்டும். 5 சதவிகிதம் ஃபாஸ்பாரிக் அமிலத்தைப் பயன்படுத்தி இரும்பு அரும்பொருட்களை சுத்தம் செய்யலாம்.

கரிம ஆதாரப்பொருட்களை பாதுகாக்கும் முறைகள்

மரம்

மரத்தினை அரிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க கார்பன்–டை–சல்ஃபைடு மற்றும் கார்பன் – டெட்ரா – குளோரைடை 1:4 என்ற விகிதத்தில் கலந்து தெளிக்கலாம். மரப்பொருட்கள் ஈரத்தை உறிஞ்சுவதை தடுக்க அதன்மேல் வண்ணங்கள் பூசலாம். ஈரமான மரப்பொருட்களை பாலிதீன் கிளைகோல் கரைசலில் வைத்தால் அதில் ஊறியிருக்கும் நீரை வெளியேற்றலாம். மரப்பொருட்களை சுத்தம் செய்யும்போது மென்மையான பிரஷ்களையே பயன்படுத்தவேண்டும். மரப்பொருட்கள் வைக்கப்பட்டுள்ள இடங்களில் கமெக்ஸேன் பூச்சிக்கொல்லி மருந்தைத் தெளித்து பூச்சி அரிப்பிலிருந்து பாதுகாக்கலாம்.

ஆடைகள்

ஆடைகள் ஒளியினால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவதால் ஒளியைக் குறைக்க வேண்டும். ஒளி நேரடியாக ஆடைகள் மீது விழுவதை தவிர்க்க வேண்டும். துத்தநாக ஆக்ஸைடு அல்லது டைட்டானியம்-ட்ரை-ஆக்ஸைடு பூசப்பட்ட ஒளி பிரதிபலிப்பான்களில் ஒளி விழச் செய்து, இதில் பிரதிபலிக்கும் ஒளியில் ஆடைகள் காட்சிப்படுத்தப்படவேண்டும். ஆடைகளை அழிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க பாரா-டை-குளோரோ பென்ஸீன் பயன்படுத்தலாம்.

ஓலைச்சுவடிகள்

உடையும் நிலையிலுள்ள ஓலைச்சுவடிகளை சிட்ரோநெல்லா எண்ணெய் தடவி அவற்றின் விறைப்புத்தன்மையை மீட்கலாம். 1 சதவிகிதம் லிண்டேன் கரைசலைப் பயன்படுத்தி ஓலைச்சுவடிகளைப் பாதிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்கலாம்.

காகிதம்

காளான்களால் அரிக்கப்படும் பழமைவாய்ந்த காகிதங்களை தைமால் பயன்படுத்தி ஆவிப்பிடிப்பதன் மூலம் பாதுகாக்கலாம்.

தோல்

தோல்பொருட்கள் பிளந்துபோவதை தடுக்கவும், நெகிழ்த் தன்மையை திரும்பப்பெறவும் லினோலின் 200 கி, சிடார் மர எண்ணெய் 30 சிசி, தேன்மெழுகு 15 கி, ஹெக்ஸேன் 330 சிசி என்ற கலவையை தோலின் மீது தடவலாம்.

ஓவியங்கள்

ஈரப்பதமான சூழ்நிலையில் ஓவியங்கள் மீது நுண்ணுயிரிகள் வளர்கின்றன. ஒளி வண்ணங்களை மங்கச்செய்வதால் ஒளி நேரடியாக வண்ணங்கள் மீது விழாதவாறு வைக்கவேண்டும். ஓவியங்களை

அழிக்கும் பூச்சிகளை அழிக்க வாயு நிலையிலுள்ள பூச்சிக்கொல்லிகளைப் பயன்படுத்தலாம்.

ஒளிப்படங்கள்

ஒளிப்படங்கள் உள்ள இடங்களில் ஈரப்பதம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒளி, பூச்சி, காளான் போன்றவைகள் பாதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும், ஒளிப்படங்களை மிருதுவான பிரஷ்மூலம் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். நீர் அல்லது நீர்க்கரைசல் கொண்டு சுத்தப்படுத்தக்கூடாது.

முடிவுரை

அருங்கலைப்பொருட்கள் இயற்கையினாலும் செயற்கையினாலும் சிதைந்து வருவதை உடனடியாகத் தடுப்பது மிக அவசியம். அரும்பொருட்களை அருங்காட்சியகவியல் முறையின்படி பாதுகாக்க வேண்டும். இயற்பியல் மற்றும் வேதியியல் முறைகளுக்குட்படுத்தி பாதுக்காக்கும்போது மிகுந்த எச்சரிக்கையும் முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

குறிப்புதவி

கலைப்படைப்புகளையும் நூலகப்பொருட்களையும் பராமரித்தல் – 1997 – ஓ.பி.அகர்வால்.

SESSION IV
PROTECTION OF ART AND CULTURAL HERITAGE-WHOSE RESPONSIBILITY?

PROVIDING FOR SAFETY AND SECURITY IN THE MUSEUM - AN OVERVIEW

Prof. K. DAWN STANLEY AND MENAKA RODRIGUEZ

The role of the 'Museum' as an institution has been changing over the ages. The 'Museum' has emerged as an important center of cultural studies. It has moved beyond being viewed as merely a 'storehouse' of objects; and today has a much wider role to play in society in terms of preserving cultural heritage and providing for education. Today the main function of the museum is viewed as being collection, preservation and providing for education. But in today's world of heightened awareness of art objects and their value, these objectives are coming under threat by the increase of art related crime. This brings us to question the measures we take to protect the very objects for which the museums exist. In today's context providing for safety and security of objects has become as essential as the other functions of the museum. At the outset it would be important to define what we mean by the terms 'safety' and 'security'. The use of the term 'safety' is two-fold; firstly it refers to the protection of museum objects against damage: and secondly it refers to ensuring the safety of visitors and staff within the museum premises. 'Security' basically refers to providing for the safe-keep of objects and ensuring against theft and loss. This paper seeks to give an overview of some of the important measures that can be taken when providing security of museum objects. It is important to point out that no provision is 100% fool- proof or without problems; But the main aim of a security system is to minimize chances of theft and loss. .Before formulating a system for ones museum it is important to firstly identify and evaluate areas of risk and threat confronted by the museum. Problems faced by museums can be identified as-

- Theft or loss
- Vandalism

- Fire Prevention
- Ensuring safety of staff and visitors

A well designed and functioning system should provide for provisions against theft or loss, while at the same time allow for sufficient freedom to carry out day to day activities of the museum within its system. We should aim at striking a balance between fulfilling our objectives functions to the optimum and at the same time not compromising on security measures. The security provisions adopted could either be physical (doors, barriers) or electronic (alarm systems).

- **THE DESIGN OF THE MUSEUM BUILDING**

It has largely come to be recognized that intrinsic to museum management and preserving artifacts is the design of the museum building. It is the layout of the building that provides the object with its environmental and physical context. A carefully planned museum building can protect its collection against environmental and biologoical damage Along with taking environmental factors into consideration it is also important that security measures are incorporated into the museum plan. If one is fortunate to get an opportunity to design ones museum, aspects like lighting, number of entries/ exits, alarm systems, locking systems, areas for exhibition and storage can be incorporated into the museum plan. The museum design can help to enhance surveillance and clearly demarcate between private areas and areas of public access. Access to certain areas can be restricted by way of compartmenting through a combination of doors and locks. The museum building should be designed such so as to minimize areas of entry and should also allow for proper crowd flow. Provisions must also be made for fire exits and escape routes. In the case of providing security for a preexisting building, we must identify and secure all potential areas of entry-doors, windows, roofs, skylights, pipes etc. Multiple entries can be blocked restricting entry and exits to the minimum.

• LANDSCAPING, WALLS AND LIGHTING

It is important to demarcate the museum premises with a well-defined wall providing for minimum entry and exit gates. These gates can be manned by security guards. Large overgrowth on the building and around premises should be avoided. Adequate lighting should be provided around the building. This is done to allow for a clear view of the outer facade at all times and to detect any signs of break in.

• CHECKROOMS

Checkrooms can be designated to control the entry of visitors and to check their belongings. This is done either manually or with the help of metal detectors. Provisions can also be made for a baggage counter. This is done so as to minimize the risk of visitors entering the museum premises with potentially dangerous items like explosives, sharp instruments, equipment for theft etc,

• GUARDS AND SECURITY OFFICERS

It is important to have a series of security officers overseeing the complete running of the museum both during the day and at night. Guards can be placed in galleries during visiting hours to ensure against acts of vandalism or theft. Guards must ensure that all doors and windows are locked and alarm systems switched on before closing the museum. At night a careful system of patrolling around the building should be organized.

• SECURING DOORS AND WINDOWS

All modes of entry like doors, windows, skylights etc should be locked and secured. It is important that only a restricted number of museum personnel have access to keys to prevent to any risk of internal theft. Doors and windows can be secured with alarm systems such as wire lacing and

contact switches. Any forced entry leads to dislodging these and setting off the alarm.

- **ACCESS CONTROL**

Risk of internal theft can be avoided by a careful planning of access control. Only a restricted selection of staff should be permitted access into storage areas. The number of staff who come into contact with the object either in storage, in the process of exhibition or conservation should be minimized. This allows for an efficient management of the collection and helps to keep track of the object within the museum at all times. Essential to this process of control over ones collection is proper documentation and maintenance of records.

- **FIRE PREVENTION**

To prevent damage to objects and to ensure the safety of staff and visitors, it is important to formulate a crisis management plan and to designate a team for such purposes. Fire poses a threat to objects and visitors alike. Fire detecting alarms can be set up around the museum building, especially in less visible areas like storage. Alarm systems are designed to detect threat of Fire. There are a whole range of fire alarms- some are set off when there is an increase in temperature (Heat detectors); some are designed to go off if smoke is detected, others react to radiation (flame detectors). These detectors are attached to alarms, which are set off on the detection of a fire threat. This alarm system can be directly connected to the local fire brigade or to a control room, which closely monitors the system.

- **INTRUSION DETECTION SYSTEMS**

These systems are designed detect the proximity of a person or an attempted intrusion into an area. These alarm systems can be used at various levels. Protection of individual storage cabinets or display cases, protection of a portion or

total area of room or building and protection of exterior doors walls and gates. As mentioned earlier to secure doors and windows wire lacing can be done. There are a number of electronic sensors used to detect intrusion.

- A photoelectric detector transmits a beam of light to a receiving unit that reacts to any decrease or obstruction of light. This beam of light can be crossed at the approach to the protected light. Any intrusion will set of the alarm.

- Proximity Detector is designed to surround the object with a balanced electric field. Entry of electrically conductive body creates an imbalance in the system, which sets off the alarm.

- Alarm systems are also designed to detect motion or movement thus setting off the alarm.

- Acoustical systems use a microphone to detect sounds that exceed the noise level of area under protection.

A combination of these various protection systems can be adopted by the museum depending on size, type of architecture and nature of ones collection.

- **CLOSED CIRCUIT TELEVISION (CCTV)**

Closed circuit cameras can be used as a supplement to over all security. Closed Circuit Tele Vision (CCTV) is an unmanned, mounted television camera wired to a video monitor. These can be placed at entry points, in galleries and storage areas. A prerequisite to this is the need of constant monitoring and security personnel.

The aim of these security and safety measures is to prevent acts of crime or loss and to impede them when it occurs. These security measures do not completely eliminate crime or damage. At their best they minimize chances of theft

or loss. It must be remembered that security measures only alert us to the fact that there is a fire or break-in; what is then equally important is our 'preparedness' in dealing with the threat. So intrinsic to providing safety and security is efficient museum management, it is important to have a carefully thought out actionplan. A well-planned security system must include plans and procedure to allow for efficient handling of situations of threat. Providing safety and security is therefore is as much a management issue. How we organize and mobilize ourselves in situations of threat; how we react and respond; and what action we take are all intrinsic features of a security system.

What becomes important then, when we provide for safety and security in a museum is not just how many gadgets we use, but how efficiently we manage the resources available to us. So intrinsic to a secure system is out post detection response. We need to strike a balance between adopting various security provisions and having a well-thought out Action-plan to be able to provide a comorehensive security system to the museum.

REFERENCES

FENNELLY. L.J. (Ed); 1989; A Handbook of Loss Prevention and Crime Prevention; Butterworths, Boston.

FISCHER, R.J.; Janoski. R; 1999; Loss Prevention and Security Procedures; Practical Application for Contemporary Problems; Longman, NY.

MARSH, PAUL; 1985; Security in Buildings; Construction Press, New York.

ROPER, C.A; 1997; Physical Security and Inspection Process; Butterworth; London.

THOMPSON, M.A. (Ed); 1986; Manual of Curatorship; A guide to Museum Practice; Butterworths, London.

TREASURES OF ART & NON-LIFE INSURANCE

1. When the buttered bread loaf, falls on the ground it always falls on the buttered side. This is one of the Quote from the (in) famous collections of Murphy's Law. Does it mean, Loss or damage or accident is inevitable ?

2. There is a Tamil saying Vidhiyai Mathiyal Vellalam. There is a science & art of Risk Management.

   - The 'Treasures of Art' is a Risk.

   - The various possibilities by which it would get lost / damaged is a Risk. Some examples are getting broken, chipped, totally stolen.

   - The various factors which will affect the risk to get lost/damaged is a Risk. To name a few.... Fire, Lightning, Earthquake, Burglary, Riot, Terrorism, ... and so on.

3. Hence, the situation calls for an indepth exercise in Risk Management. The steps involved in Risk Management are -

   - Risk Identification

   - Risk Avoidance

   - Risk Reduction

   - Risk Prevention

   - Risk Transfer

RISK IDENTIFICATION

- If there is a roof which is cracked, it may fall on the Treasure.
- If there is a door which is rickety, it may be easily managed by a thief.
- If there are several entry points, which is not protected by guards, the vandal can gain entry.

Thus the above 3 are the risks identified. Similarly, all the possible risk should be identified in the entire campus and noted down.

RISK AVOIDANCE

Wherever possible and feasible, efforts to be made to avoid the risk.

- If the particular area of the building is dilapidated avoid exhibiting there.
- If you do not have too many guards, seal those entry points.

By this exercise, you will improve the risk management for your Treasures.

RISK REDUCTION

This exercise, in a great measure will bring safety to the Treasures.

- If the treasures are of fragile character, the display is to be well guarded.
- If the treasure can be easily chipped by the minimum touch of hand, they can be well railed.

RISK PREVENTION

By a thought process, many risks can be prevented from happening, like

- Making the museum 'No smoking Zone' the risk of fire can be prevented
- Providing 'burgler alarm' at appropriate places, will prevent entry of burglars.
- Arranging CCTV, will prevent vandals from pawing the Treasures.

All the above said examples, for each of the risk management exercise is only by way of a guidance, as an observer of this museum. The exact modalities can be worked out, only be the 'INSIDERS' who have the nuances of the subject.

RISK TRANSFER

Once, an elaborate risk management exercise is carried out, you would have arrived at -

- what risks to be avoided
- what risk to be absorbed
- what risks to be retained (i.e. by way of self insurance)
- what risks to be transformed (i.e. to the professional risk undertaken)

At this point only, the Insurers step in, to undertake insurance of those risks i.e. Treasure of Art which you would like to cover.

THE INSURANCE OF TREASURE ARTS

THE SUBJECT MATTER TO BE INSURED -

All the Treasure Art, of whatever kind, both inside the building and outside the building (but within the premises)

The locations which need to be covered :-

i. While the Treasure Arts are in the museum

- the Head Quarters museum at Chennai.
- 20 muffusil museums located at various places in Tamil Nadu.

ii. While the Treasure Arts are taken to temporary locations for the purpose of Conference, Seminars, exhibition and the like.

- while they are transported from the permanent museum to the temporary site.
- When the Treasure Art is kept in the site.
- While the Treasure Art is carried back to the permanent museum.

THE INSURANCE COVERAGE REQUIRED FOR -

Loss or Damage (either partially or totally) due to :-

1. Fire
2. Lightning
3. Storm / Cyclone / Flood / Inundation
4. Earthquake

5. Riot / Strike / Malicious Damage / Terrorism

6. Land Slide / Rock Slide.

7. Accidental damage

8. Burglary & House Breaking.

9. when in transit, an All Risk cover as per Inland Transit clause 'A'.

WHAT THE INSURANCE COVER WILL GRANT ?

Though, collegially it is said Insurance protects or cover against loss or damage of the Treasure Art against various risks, i.e. perils insured, in true sense it never protects them physically, chemically, biologically or technologically. It protects the owner, i.e. he insured i.e. the one who has insurable interest on the Treasure Art against the financial loss.

hence, entire action is to know

- whether there will be a financial loss ?
- if so, to what extent ?

WHAT IS THE 'VALUE' OF THE TREASURE ART ?

The moment, one say the word "value" very many adjectives get attached from the technicians of different field.

They are

- Purchase value
- Market Value
- Book Value
- Run down Value
- Intrinsic Value

- Aesthetic Value
- Valueless
- No Value

Insurance being a 'contract' and it talks nothing other than the money", we must know for what value the Treasure Art will be insured, for 2 reasons

1. To know what to pay, in case of a claim.
2. To arrive at the premium amount which is related to the 'value' partly.

The insurance, by and large address the 'value' under items 1 to 5. By normal thinking, the Treasure Art, may come under the item '7'. If so, what value it must be insured.

At this juncture, what will prevail in our mind will be the 'valuation' of the Treasure of Art.

VALUATIONS & INDEMNITY

Though it is an insurance jargon, I am compelled to introduce the term "Indemnity" here. It is a doctorine of Insurance, which says the Insured must be put back in the same position, he held prior to the loss. He should not gain or lose in the transaction. Thus the Treasure of Art, must have the 'value' and the value will naturally appreciate or depreciate depending on very many factors. To give an example, if we insure a brand new car, we insure it for the invoice value. If any extra attachments are added, the 'value' appreciates, By passage of time, the car value depreciates. Similar analogy cannot be applied in a Treasure of Art.

In the Indian context, Treasures of Art valued more than Rs. 10,000/- is an excluded subject matter. If they have to be covered, the insured specifically ask for such a cover and the insurer should agree for the same. In addition, the Treasurers of Art may have value for those persons who have

an interest, it calls for assessing the value of the subject matter. Thus the valuation has to be done by a professional who has an indepth knowledge in the subject and being unbiased. The value that is arrived at has to be discussed with the insurer and agreed upon. Hence, the policy that is given will be an agreed value policy as far as a Fire and its associated perils are concerned. The same anology can be utilized for the other insurances also.

WHAT THE MUSEUM AUTHORITIES ARE TO DO ?

1. To identify the subject matter which are to be insured.

2. To list out the subject matter and label them.

3. To give the value for each item.

All the above exercise have to be done for each location. After arriving at the total value appropriate premium will be applied based on the insurance coverage required, number of transits that can happen, number of possible seminars and exhibitions that can happen and there probable duration.

கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்களைப் பாதுகாப்பதில் பொதுமக்களின் பங்கு

ம. காந்தி, காப்பாட்சியர், அரசு அருங்காட்சியகம், வேலூர்-4.

ஒருநாட்டின் வரலாறு அந்நாட்டின் தனித்தன்மையைக் காட்டுகிறது. அந்த வரலாற்றைத் தாங்கியிருப்பவை அந்நாட்டின் கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்களாகும். எனவே பொது மக்கள் அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும். அரசாங்கத்தைவிட பொது மக்கள் தங்களுடைய ஊர்களில் உள்ள கலை – பண்பாட்டுச் செல்வங்களுடன் நெருங்கி தொடர்பு கொண்டு உள்ளனர். பொது மக்கள் பல வகைகளில் கலைச் செல்வங்களைப் பாதுகாக்க வழி உள்ளன.

வேலூர் வட்டத்தில் ஊசூர் என்ற ஊருக்குத் தெற்கில் சிவநாதபுரம் என்ற ஊர் தற்பொழுது அமைந்துள்ளது. அந்த ஊரில் முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் (கி.பி. 1087) தென்னையூரின் தென் பிடாகையான அத்தியூரில் இருந்தசோழகுலச் செட்டி மாதன் என்பவன் சிவலிங்கம் பிருதிட்டை செய்தான் என்று கூறுகிறது. ஆனால் சிவலிங்கம் இல்லை. கல்வெட்டுமட்டும் சிவநாதபுரத்தின் ஓடையில் கிடைத்தது. அதனைக் கொண்டுவந்து வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் காட்சியாக வைத்துள்ளோம்.

மூன்றாம் இராசராசசோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளைத் தாங்கி இருந்த வேலூர் வட்டத்து பொய்கையில் இருந்த அருளாளப் பெருமாள் கோயில் கல்வெட்டுகள் (காலம் கி.பி. 1238, 1239) கி.பி. 1887இல் இந்திய கல்வெட்டு ஆய்வுத்துறையால் படியெடுக்கப்பட்டன. அன்று கோயில் நல்லநிலையில் இருந்துள்ளது. ஆனால் இன்று இல்லை. அக்கோயில் சிதைந்ததால் பிரித்து நெடுஞ்சாலைக்குத் தெற்கில் உள்ள மாரியம்மன் கோயிலைக் கட்டிவிட்டனர் என்று அவ்வூரினர் 1989ல் தெரிவித்தனர். அந்த வகையில் சோழர் காலக் கோயில் இல்லாமல் போய்விட்டது. நல்ல வேளையாக ஆறு கல்வெட்டுகள் படியெடுத்துத் தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் முதல்

தொகுதியில் வெளியாகிவிட்டன. இல்லையெனில் கல்வெட்டும் படிக்காமல் அங்கு ஒரு கோயிலும் இருந்தது என்பது தெரியாமல் மறைந்திருக்கும். அங்கிருந்த கல்வெட்டுகள் கேரள வியாபாரி ஆதிராமன் என்பவன் குமாரமங்கலம், புத்தூர், அத்தியூர் ஆகிய ஊர்கள் திருவிடையாட்டமாக பொய்கையான இராசேந்திர சோழ நல்லூரின் சித்திரமேழி மலைமண்டல விண்ணகரான அருளாளப்பெருமாளுக்கு அளிக்கப்பட்டன.

வேலூர் வட்டத்தைச் சேர்ந்த சின்ன பாலம்பாக்கத்தின் சருக்கு மலையின் உச்சியில் நிருபதுங்கவர்மனின் 19ஆம் ஆட்சியாண்டு (கி.பி. 869) கல்வெட்டு ஒரு சமண கோயில் கட்டப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது. ஆனால் இன்று அந்தக் கோயில் இருந்ததற்கான அடிச்சுவடே இல்லை.

வாணியம்பாடி வட்டம், விண்மைங்கலம் என்ற ஊரில் உள்ள பெருமாள் கோயில் சுமார் ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சீர் செய்தனர். அப்பொழுது சிமெண்ட் கொண்டு சீர் செய்யும் பொழுது சிமெண்ட் உதிர்ந்து அதிஸ்தானத்தில் உள்ள கல்வெட்டுகள் மறைத்து விட்டது.

இவ்வாறு கோயில்கள் மறைந்தன, கல்வெட்டுகள் படிக்க முடியாமல் மறைகின்றன.

ஓவியங்கள் :

திருப்பத்தூர் வட்டம், கொரட்டி என்ற ஊரில் உள்ள அருள்மிகு காளத்தீஸ்வரர் திருக்கோயிலில் மேற்கு கோபுர உள்ள கூரையில் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஓவியங்கள் உள்ளன. கோபுரத்திற்கு சுண்ணாம்பு அடிக்கும்போது சுண்ணாம்பு ஓவியங்களின் மீது தெளிக்கப்பட்டுள்ளது.

காட்பாடி வட்டம், சென்றாயம்பள்ளி என்ற ஊரில்பாறை ஓவியங்கள் வெள்ளை, காவி நிறங்களில் தீட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றிவின் மீது சாக்கினால் யாரோ தம்முடைய பெயரை

எழுதியுள்ளனர். அது மட்டுமல்லாமல் அதன் உயர்வு தெரியாமல் கற்களால் சிதைக்கின்றனர்.

வேலூர் வட்டம், அப்புக்கல் என்ற ஊரின் மலையின் குகைகளில் பாறை ஓவியங்கள் இருந்தன என்ற தொல்லியலாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் இன்று அந்த மலையில் இருந்த பாறைகள் வீடுகட்ட மற்ற கட்டட பயனுக்காக உடைக்கப்பட்டதால் பாறை ஓவியங்கள் இல்லாமல் போய்விட்டன.

இவ்வாறு வரலாற்றுக்கால ஓவியங்களும் பண்டையகால ஓவியங்களும் சிதைக்காமல் இருக்கவும் மறைக்காமல் இருக்கவும் பொதுமக்கள் பாதுகாக்க வேண்டும்.

தூய்மைப் பணிகள் :

கோயில்களின் மீதும் கோபுரங்களின் மீதும் புல் செடிகள், மா மரங்கள் வளர்வதால் கோயில்கள் சிதைந்து தரைமட்டமாகின்றன. எனவே கோயில்களில் அடிக்கடி திருவிழாக்கள் நடத்த வேண்டும். திருவிழாக்கள் நடைபெறுவதால் கோயில்களையும் அதன் வளாகங்களையும் தூய்மையாக வைக்கலாம். புல் செடி மரங்கள் தலைகாட்டா கோபுர விதானங்களில் தேனீக்கள் தேன் கூடுகட்டாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சில விதானங்களில் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன.

ஊருக்காகாத சிலைகள் :

ஒரு சில ஊர்களில் கற்சிலைகள் சிதைந்து இருக்கின்றன. அவை அவ்வூரில் இருப்பதால் மழை பெய்யவில்லை என்றும் கொள்ளை நோய்கள் வருகின்றன என்றும் பொது மக்கள் கருதி சிலைகளை – கலைச் செல்வங்களைச் சிதைப்பது மட்டுமல்லாமல் தங்களுடைய ஊரில் இருந்தால் அவற்றால் தீங்கு ஏற்படும் என உறுதியாகக் கருதி பக்கத்தூரின் எல்லையில் போடுகின்றனர். அவ்வாறு ஊர்கள் மாறி மாறி செல்கின்றன. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வேலூர் திருப்பத்தூர் நெடுஞ்சாலையில் வேலூருக்கருகில்

கிடந்த பல கற்சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுத் தற்பொழுது வேலூர் அரசு அருங்காட்சியகத்தில் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

நவீன கட்டடபாணி பயன்படுத்துதல் :

வெள்ளை அடித்தல், தற்காலத்தில் பீங்கான் ஒடுகளையும் சலவைக்கற்களையும் வழவழப்பாக்கப்பட்ட கற்களையும் பழைய கோயில்களின் சுவர்களில் ஒட்டுவதால் பழைய சுவர்களில் இருக்கின்ற வரலாற்று மூலங்களான கல்வெட்டுகள் சிற்பங்கள் மறைக்கப்படுகிறன்றன.

எனவே கலை - பண்பாட்டு செல்வங்களை அழியாமல் பாதுகாத்தல் பொது மக்களின் பொறுப்பாகும். கலை - பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் நம்முடைய முன்னோரின் வரலாற்றைத் தெரிவிப்பதால் அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டம்.

நடுகற்கள் பாழ் :

குடியாத்தம் வட்டம், வெங்கட்டூர் என்ற ஊரில் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு நடுகல் மாட்டுக்கொட்டகையின் தூணாகப் பயன்படுத்த உடைக்கப்பட்டது. ஆனால் நடுகல்லை உடைத்தால் தெய்வகுற்றம் என்பதால் கொட்டகைக்குப் பயன்படுத்தவில்லை. இருப்பினும் உடைக்கப்பட்டது.

ஆம்பூரில் இருந்த பல்லவர் காலத்து நடுகல் பொது மக்களின் கவனிப்பின்மையால் மண்ணில் போட்டு புதைத்துவிட்டனர். இன்று நேரில் பார்க்க இயலாமல் போய்விட்டது.

"கலை பண்பாட்டுச் செல்வங்கள் நம்முடைய வரலாற்று ஆவணங்கள். அவை நாம் நாட்டிற்குப் பெருமை என்று அனைவருடைய மனங்களிலும் பதிய வைக்க வேண்டும்.

புதையலாகக்கிடைக்கும் உலோகசிலைகள் செப்பேடுகள், நாணயங்கள், கற்சிலைகள், கட்டிடங்களின் பகுதிகள், பானை ஒடுகள்,

பழைய கற்கால கல் ஆயுதங்கள், புதிய கற்கால கல் ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றை தங்களுடைய வட்டாட்சியருக்கும் அருகில் உள்ள அருங்காட்சியத்துறையினருக்கும் தெரிவித்தால் அவற்றைப் பாதுகாக்க முறையான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

குறிப்பு நூல்கள் :

1. ஆவண இதழ் 6 சூலை 1995

2. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் முதல் தொகுதி 1987 கல்வெட்டுகள் 59, 61, 62, 63, 64

3. ஆவணம் 7

CONSERVATION OF CULTURAL PROPERTY

V. JEYARAJ,
Curator, Chemical conservation and Research Laboratory,
Government Museum, Chennai-600 008.

Introduction:

Our cultural Heritage is superb but their preservation is neglected and there fore it is essential to safeguard them for posterity. In order to preserve them a rudimentary knowledge of conservation and related subject should be available to those who are in possession of such property.

All forms of direct and indirect actions aimed at increasing the life expectancy of (an) undamaged and or damaged element(s) of cultural property are termed as conservation.

All forms of direct action aimed at enhancing the message(s) carried out by (an) damaged element(s) of cultural property are termed as restoration.

There are three types of work in the museum. They are:

1. Curative Conservation
2. Preventive Conservation
3. Restoration

1. Curative Conservation:

In a museum about 2% of the collection may be in need of Curative Conservation. When a unique piece is actively damaged, it needs curative conservation. It is an urgent and vital process to be carried out by a trained conservator/restorer.

2. Preventive Conservation:

All the collection in a museum are sound, stable and some are damaged. What ever may be the condition of the objects preventive conservation is essential. A team of people in a museum may do this.

3. Restoration:

About 10% of the objects in the collection of a museum are in a damaged condition. The priority of the treatment is secondary. A trained conservator-restorer may do Restoration. Some objects are in

need of only Conservation. Some objects are only in need of restoration. There are objects, which are in need of conservation and restoration.

Museum:

Museum is a non-profit making permanent institution in the services of society and of its development and is open to the public, it acquires, conserves, researches, communicate and exhibits for purposes of material evidence of man and his enjoyment.

The sources of the cultural property are varied. The objects may come through exploration, excavation, treasure-trove finds, through purchase, gifts, transfer etc. Once the objects were taken care off by their own environment/owners. When they are brought to the museums, a very few members of staff manage a large number of objects. The aggression due to nature and human beings is high. In order to control the deterioration of the cultural property,

1. We must be aware of the factors of deterioration or dangers.

2. The museum personnel should be competent to handle the problems and

3. The conservators-restorers and the museum staff should be good communicators.

The message from an object should be communicated to the onlookers and also should be protected.

The curators of the collections in a museum are not much aware of the damaging factors of the objects. There are very few cases, where objects are miraculously protected without the help of any direct or indirect action. If the conservators discuss the problems with the curators most of the objects will be better preserved.

In order to increase the life of an object, one must know the life history of the object. The physical integrity of the object is 100% at the time of its creation. The time taken to completely disappear is called the life expectancy. For example an iron object at the time of its making has 100% physical integrity. When it completely corrodes, there is no metal core but the form of the object is maintained. Even though there is deterioration, the life expectancy is maintained further.

The history of an object which comes as a treasure-trove, excavated object, at the time of excavation it is found under a

deteriorated condition. By the application of three acts, the life expectancy may be improved, reduced or will reduce at the rate at which it originally deteriorates.

Aggressions of Cultural Property:

The aggressions or the deteriorating factors of an object can be natural or man made. They may be by the environment, building and staff. The natural aggressions may be lead to immediate destruction or progressive destruction.

Immediate Destruction:

Immediate destruction to the cultural property may be brought about overnight by flood, fire, earthquake etc.

Progressive Destruction:

Progressive destruction is also natural one. This is brought about by environmental pollution due to air, dust, moisture, heat, light, micro organisms, wind, salt and intrinsic factors like chemical changes with in the material, physical changes etc.

The man made aggressions are classified as public aggression and professional aggressions.

Public Aggression:

The public aggression is mostly due to unawareness. They are such as vandalism, encroachment of a declared monument or site, more tourism attraction, theft, war and terrorism, urbanisation, misusing the cultural property.

Professional Aggression:

The aggression due to the professional mishandling of the antiquities and cultural objects is called professional aggression. This is due to the lack of awareness, planning, training, security, control and improper execution of curative conservation, restoration or, transport, storage, exhibition, support, lighting, handling, maintenance etc.

Strategy for Conservation:

For better conservation of the cultural property, a systematic strategy is to be adopted. There are seven steps for the conservation measures to be taken. They are:

1. Know your collection

2. Categorise and identify the aggressors

3. Avoid the aggressors

4. Block the aggressors

5. Check or monitor the aggressors

6. React against the aggressors

7. Communicate.

The preventive conservation measures may be taken on the above lines.

Preventive Measures:

The curator in consultation with the conservation scientist must determine the degree to which a collection is to be handled and the display area and storage arrangement must be tailored to the demands made upon it.

1. Correct levels of heat and humidity: full air conditioning; improvised micro climate.

2. Well planned storage areas.

3. Protection from light: correct levels of light; blind and curtains.

4. Use of conservation technique and materials for housing.

5. Full instructions to the users of collections; that is clean hands, correct handling, no smoking, no pens or inks.

6. Good surface for viewing.

7. Cleanliness.

8. Use of facsimiles instead of the originals.

Classification of Museum Objects:

Any object representing art, culture etc preserved in a museum qualifies itself to be a museum object. They vary from one to the other due to nature, type, property etc. their vulnerability to damage and their control measures also differ.

Depending upon the type of treatment to be given to the objects they can be classified as follows:

1. Metals
2. Organic Objects
3. In-organic objects
4. Paintings

1. Metals:

Metals and alloys form major portion of museum collections. They seem to be stronger but not durable. They are mostly archaeological collections and are exposed to air from ground and are found to be corroded mostly. In the ancient times objects made out of gold, silver, copper, lead, iron etc., were used and now are available in the museums, which have to be preserved for posterity. The corrosion products either should be removed or stabilised to extend the life expectancy of the objects as well as to provide maximum message from the objects.

Organic Objects:

Materials derived from living organisms such as plants, animals etc., are called organic objects. Textiles, ropes, paper, palm leaves, wooden objects, leather, feather, bone, ivory, etc., are some of the examples. Organic objects are the weakest of all types of museum materials. A bad environment will very easily damage the objects. Therefore it is essential to give more attention towards these types of objects.

In-organic Objects:

The objects, which are not organic, are called in-organic objects. Mostly they are earthen matters. They include stone objects, terracotta objects, glass objects, beads, stone implements, etc. they are composite in nature and are durable when compared to the other types of objects. Due to the long burial in the earth most of them weathered, absorbed salts, crumbled, and many have survived the ages.

Paintings:

Paintings are complex in nature. There are different types of paintings. They are:

Cave paintings, wall paintings, oil paintings, miniatures etc. whatever may be the medium, type, and variety, the paintings are multi layered and therefore, they require special study.

Atmospheric Factors Affecting Museum Objects:

Atmosphere plays a very important role in the deterioration of museum objects. Atmosphere consists of light, heat, pollutants, oxides of sulphur, nitrogen and carbon, ozone, etc.

Light:

Light is a form of energy, which can change colours and bring about deterioration on the surface of delicate objects such as paintings, drawings, textiles and other organic objects. Light brings down the strength of the objects. The light can be divided into three divisions. They are ultra violet radiation (300-400 (m), visible radiation (400-700 (m) and infra red radiation (700 hm and above). The light of wavelength up to 500 hm brings about degradation on materials by photochemical reaction.

Heat:

Heat is one of the factors, which affects the museum objects. Low temperature avoids the biological growth on museum objects. High temperature makes the objects to disfigure and increase the speed of chemical reaction. Textiles, paper, wood, etc. very easily get charred due to high temperature. The ideal condition of temperature will be 20 to 22°C.

Humidity:

Humidity is nothing but the moisture present in air. This is measured in terms of Relative Humidity (RH). The high relative humidity will make the organic objects to swell there by encouraging biological activity and inorganic objects to absorb moisture into the pores present in the body along with salts and harmful salts. When the relative humidity is low, organic objects lose water and get shrunk. In the case of inorganic materials, the absorbed salts get crystallised and the surface scaling takesplace. In general for any type of museum objects the RH should be in between 45% to 60%.

Air Pollution:

The pollution due to the pollutants present in the air is called air pollution. The various pollutants, which are dangerous for the museum and archaeological objects are oxides of carbon, sulphur, nitrogen, ozone, salt spray and various organic gases. The various oxides combine with

the moisture present in air and form acidic substances, which affect the objects at large. The salt sprays are absorbed by the stones, which result in the breaking of the surface layer.

Sound and Vibration:

In the case of very weak archaeological objects such as unbaked terracotta objects highly mineralised metallic objects crumble due to the vibration due to sound and vehicular traffic.

Bio-deterioration:

The deterioration brought out by biological agents such as fungi, moss, dry rot, liverworts, lichen, plants, bushes (botanical), insects, rodents, birds, animals (zoological) etc. almost all types of museum objects and archaeological objects are affected by these agencies. These agencies will bring about some symptoms on the objects. Stains, discolouration, disfigurement, pitting, tunneling, firbillization, powder formation, development of odour, changes in the physical properties are some of the symptoms, which will be seen on the objects when they are affected by the organisms.

Control Measures for Bio-deterioration:

All organic objects when brought to the museum should be fumigated in a fumigation chamber. Thymol, para-dichloro-benzene, carbon di sulphide, carbon tetra chloride, methyl bromide ethyl bromide, ethoxide are some of the common fumigants used.

General Treatment for Insects:

There are two main methods of treatment for the insects in the museums. They are:

1. Fumigation with fumigants or insect repellents and

2. Dusting, spraying or fogging of the insecticides.

Fumigation:

Fumigation is nothing but keeping the insect infested objects in an airtight chamber where volatile chemical like thymol, para-dichloro-benzene, carbondisulphide, methyl bromide, ethyl bromide, carbon tetrachloride, naphthalene, or ethoxide. In case the archival materials are affected by insects etc. it is better to fumigate with in a giant fumigation chamber under vacuum. The insect prone museum objects

such as textiles, paper, leather etc. should be fumigated before the monsoon starts.

Application of Chemicals:

When the application of insecticides either by spraying, dusting or brushing, care should be taken to avoid the health hazards. 5% solution of DDT, BHC, 0.01% solution of paranitrophenol, mercuric chloride etc. is suitable for the eradication of insects.

General Treatment for Cryptogamic Plants:

Bacteria, fungi, algae, lichen, liverworts and moss constitute the Cryptogamic plants, which affect museum materials. Among these, only fungi generally pose very high threat to museum objects. Organic objects like wood, paper, textiles, leather, proteinaceous materials, paintings are damaged on account of the mould growth. Since moisture is the very important requirement for the growth of bacteria and fungi, humidity control is the best preventive measure. Air conditioning will serve this purpose but it will be out of the reach of most of the museums. Even if the air conditioning is done, it should be throughout the day and night.

Insect Trapping in Museums:

Insect trapping is getting importance in the pest control in museums. Insect traps in general consist of the two components an attractant and the killing or retention part. There are various systems available and all systems can not be used in the museums. The best system is sticky type of insect traps. There are two simple traps. One is the window type and the other is the prism type. In both the systems the insects attracted to the traps are stuck to the sticky surface. Knowing the type of the insect suitable insecticide or insect repellents or fumigants can be used.

Non-toxic Pest Control in Museums:

The toxicity of the chemicals used in the eradication of insects affects the persons who handles them and also the visitors to the museum. There fore in the recent days non-toxic methods of pest control have find place in the museums. Low nitrogen atmosphere is created to the objects, which kills the insects and also saves the objects of organic nature.

Freeze Drying:

Freeze-drying is a very good method of treating the organic objects to save them from the biological agents. The organic objects are covered with polythene covers and deep-frozen at a temperature of about -22 (C. this method keeps off all the biological agents from the museum and archaeological objects of organic nature. In the European countries this method is in vogue. The objects when treated in this way keeps of the spores also from the objects. Once in a year the objects can go for deep freezing.

Mishandling, Neglect and Vandalism:

Some times the damage caused by the handling of the objects both by the staff and the visitors. It is very essential that care to be taken in such a way not to damage the objects. Many damages to the museum and archaeological objects are attributed to the poor handling, lack of training to staff, neglect and vandalism.

Mishandling:

Human factors such as improper handling, not having the basic knowledge about conservation may result in serious damage to the objects. This may occur in the gallery, laboratory, storage or during transportation. Careless handling of object results in soiling, dents, scratches, abrasions etc. damage occurs when objects are dropped. They tear or break when outsized objects are hand-carried instead of being transported on trolleys. Objects break when they are lifted from the point of weakness. Surface of objects get damaged when surfaces of objects are dusted or cleaned with coarse or soiled cloths, brushes or vacuum cleaners carelessly.

Neglect:

Neglect of museum objects results in various problems. Areas where any type of work on art objects is done must be kept absolutely clean. Very often it is noticed that perspiration and grease of hands stain art objects. The natural oils from hands deposited on objects attract dust, which is chemically harmful. It is advisable to wear clean cotton gloves when handling objects of art, or to use a clean cloth between hands and the objects. Hands should not touch painted surfaces as in the case of miniatures or manuscripts, photographs or slides and negatives.

Vandalism:

Vandalism is a deliberate act by which damages are made on the objects of art and culture. Acts of true vandalism are fortunately few in India. The visiting public is generally respectful of the works of art and culture on display. But, it is noticed that the visitors used to scribble or write their names on the antiquities when the guars are not watchful. Other instances of willful damage can be attributed to political, religious or racial fanatism.

Vandalism can be controlled to a great extent by carefully guarding the objects in a gallery. Physical or psychological barriers, such as rope and stanchions, elevation of floor and total encasement of objects in showcases will avoid the vandalism. Electronic devices will give signal when objects are touched. In the British Museum, London electronic alarm based on the shadow caused on the objects makes the guard on duty to keep vigil on his duty so that such vandalism can be avoided.

Whether mishandling, neglect, carelessness or vandalism, the damages can be reduced to the minimum by the close monitoring and regular inspection of the objects. Training to the staff in the maintenance of the objects will keep the damages reduced considerably.

There are occasions in which the cultural heritage is damaged with out proper knowledge about them. For example in many temples wall paintings and inscriptions have been lost because of the renovation of the walls without knowing the importanbe of such information.

Examination of Objects:

In order to decide on the strategy of conservation, the objects, which are affected, should be examined visually, instrumentally and chemically. Using a magnifier the condition of the objects should be studied. The surface should be watched for the presence of deposits. The alteration products may be studied by chemical analysis. If necessary instrumental analysis like X-ray diffraction, XRF Studies may also be done. After finding out the nature of defects, the type of conservation can be effected.

Chemical Conservation of Cultural Property:

Chemical conservation is a subject, which has to be dealt with by a professional conservation chemist or conservator. Anyhow it is

better for any one who is in charge of the cultural property or one who is interested in the conservation of the cultural property under one's charge.

Metals:

Metallic objects, which are badly corroded, should be consolidated with the help of a consolidant like poly vinyl acetate.

Wooden Objects:

Wooden objects normally take the stain by oils, dust, insects etc. They may be cleaned with the help of organic solvents like benzene, acetone, rectified spirit etc.

Stone Objects:

Stone objects are affected by moss and algae and look like black painted objects. The black coating is removed by brushing with a dilute solution of ammonia and a dilute solution of calcium silico fluoride is coated on the objects.

Painting:

Paintings are of different varieties and their care varies from painting to painting. Only an experienced restorer should carry out Restoration of the paintings.

Conclusion:

It is better to have a basic knowledge about conservation. But it is advisable to avoid using chemicals, as the improper usage of chemicals will harm the cultural antiquities. In case of chemical treatment of antiquities experts should be consulted.

Bibliography:

1. Agrawal, O. P., Preservation of Art Objects and library Materials, National Book Trust, India, 1993.

2. Andrew Oddy, Ed. The Art of the Conservator, Published by the Trustee of the British Museum, London, 1992.

3. Arun Ghose, Conservation and Restoration of Cultural heritage, Agam Kala Prakashan, Delhi, 1989.

4. Handbook of Museum Technique, Ed. A. Aiyappan and S. T. Satyamurti, Government Museum, Madras, 1960.

5. David Burgess, Chemical Science and Conservation, Macmillan, 1990

6. Garry Thomson, The Museum Environment, Butterworth Heinemann, 1994.

7. Care of Museum Objects, Ed. N. Harinarayana, V Jeyaraj, Government Museum, Chennai, 1997.

8. Jaya Appasamy, Thanjavur Paintings of the Maratha Period, Abhinav Publications, New Delhi.

9. Jeyaraj, V., Hand-book on Conservation in Museums, Government Museum, Chennai, 1995.

10. Jeyaraj, V., Care of Archival Materials, Published by the Saraswati Mahal Library, Thanjavur, 1999.

11. Manual of Curatorship, Ed. John, M. A. Thompson and others, Butterworths, London, 1984.

12. Satyamurti, S. T., Preparation of Zoological Museum Material, Handbook of Museum Technique, Government of Madras, 1960.

13. Susan Bradley, Ed. A Guide to the Storage, Exhibition and Handling of Antiquities, Ethnographia and Pictorial Art, Department of Conservation, British Museum, London, 1993.

14. Training in Conservation, Published by the Conservation Unit of the Museums and Galleries Commission, London and United Kingdom Institute of Conservation, London, 1993.

15. Working in Conservation, The Conservation Unit of the Museums and Galleries Commission, London, 1993.

துணைவியருடன் திருமலை நாயக்கர்
திருவில்லிப்புத்தூர், ஆண்டாள் திருக்கோயில்
(கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டு)

THIRUMALAI NAICKER WITH CONSORTS
THIRUVILLIPUTHUR ANDAL TEMPLE
(17th Century A.D.)